

Quế Trân

Chiều Qua Ngõ Vắng

Chương 1

Cơn mưa kéo dài làm cho Mai Vân lo lắng Nàng đi tới đi lui, khiến Diễm Hà bức mình:

- Này! Bộ có hẹn sao mà không ngồi yên được thế ?

Mai Vân cau mày:

- Có hẹn ? Nói chuyện chơi không hà. Mi đến làm việc phụ giúp người ta mà đến trễ chẳng sợ họ buồn lòng sao ?

- Chỉ tại mưa chứ nào phải mi muốn vậy.

- Biết rằng thế, nhưng ta không lo không được. À, Diễm Hà, tối nay mi có đi dạy không?

Diễm Hà gật đầu:

- Có... mi cần gì à.

- Vậy khi về mi đến rước giùm ta

- Xe mi đâu ?

- Hư rồi nên mớic nhờ

- Ờ được, có trễ cũng chịu khó chờ đấy

- Cám ơn

Diễm Hà mỉm cười:

Mai Vân, mi làm thêm ở chỗ bác sĩ Tâm có gì thú vị không ?

Mai Vân không hiểu ý câu nói của Diễm Hà nên lắc đầu:

- Không có gì

Diễm Hà nheo mắt:

- Mi nói ta không tin. Chẳng lẽ mi xinh đẹp, dễ thương thế này mà ông ta không tỏ ra có chút tình cảm nào với mi sao ?

Mai Vân đỏ mặt:

- Con quỉ, chuyên nói sàm. Hạng mồ côi nghèo hèn như ta nào dám mơ cao... Thôi cho tôi xin hai chữ bình an đi cô nương

Diễm Hà cười to:

- Địa vị đầu là gì, khi yêu người ta có thể chấp nhận tất cả. Sao mi không thử để ý xem có thể thay đổi lối sống của mình chẳng ?

Mai Vân nhún vai lắc đầu:

- Mình chẳng dám đùa... té nặng lắm

- Sao mi an phận quá vậy ?

Mai Vân cười buồn:

- Số phận mà... mình có được cuộc sống như ngày hôm nay là tốt lắm rồi, còn mơ ước chi cao xa cho tâm hồn dậy sóng...

- Cuộc đời của Hà không giống như Vân cho nên suy nghĩ phải khác nhau...

Diễm Hà đứng lên đến cạnh Mai Vân:

- Sao lại khác nhau, chúng ta đều xuất thân từ viên cô nhi

- Nhưng Hà còn được hưởng một số tài sản mà ba mẹ khi chết đi đã để lại... Còn Vân... Chiến tranh đã cướp đi tất cả những gì yêu quý nhất của Vân

Diễm Hà thấy nhói đau trong lòng trước những lời nói nghe như ai oán của Mai Vân, nhưng vẫn cố mỉm cười:

- Thôi đi làm đi... kéo ông bác sĩ Tâm chờ đấy

Mai Vân giệt mình lau nhanh giọt lệ vừa rưng rưng nơi khóe mắt:

- Chết thật... tận mưa khi nào mà mình chẳng hay

Mai Vân vội vã khoác túi xách bước đi, rồi chợt nhớ quay lại dặn:

- Nhớ... tối ghé rước Vân về với nha

- Yên chí, Hà nhớ mà

Mai Vân đón xe đến phòng mạch riêng của bác sĩ Tâm nằm trên đường Nguyễn Trãi. Vừa đến nơi, Mai Vân rất hồi hộp vì thấy bệnh nhân ngồi đợi rất đông. Bác sĩ Tâm còn khá trẻ nhưng chừng chạc, ông không thích làm việc một cách chiếu lệ... do đó khi nhận Mai Vân vào làm việc, ông đã hỏi rất kỹ về lối sống của Vân và Vân hứa mãi giữ đúng những nguyên tắc đã đưa ra... Từ đó đến nay có hơn ba tháng Mai Vân chưa hề làm điều gì phật ý ông cả... Vậy mà hôm nay...

- Kia cô Vân... tôi tưởng mưa lớn như thế cô không đến được chứ

Mai Vân vội cúi chào:

- Xin lỗi bác sĩ...

Bác sĩ Tâm khoát tay:

- Không có gì. Cô phụ tôi một tay cho nhanh. Sau đó tôi có chút chuyện muốn bàn với cô

Mai Vân nhẹ nhàng:

- Dạ vâng

Mai Vân vội thay bộ đồ y tá rồi chăm chú giúp cho bác sĩ Tâm khám và điều trị bệnh... Vậy mà lòng Vân luôn lo nghĩ:

"Không biết chuyện gì mà ông ta muốn bàn với mình đây. Chẳng lẽ chỉ trẻ có nửa tiếng mà ông cho mình nghĩ việc sao... ?"

Mai Vân vừa làm vừa suy nghĩ để kiểm điểm bản thân xem mình đã sai sót điều gì mà có thể làm cho bác sĩ Tâm phật ý... nhưng Mai Vân hoàn toàn không tìm được điểm gì...

Mai Vân liếc nhìn nét mặt bác sĩ Tâm, trông ông vẫn vui vẻ và cởi mở...

Khách thưa vẫn dần, chỉ còn lại hai người. Bác sĩ Tâm đưa tay chỉ vào ghế bên cạnh

- Mai Vân... cô ngồi đây.

Mai Vân dè dặt ngồi xuống, chăm chú nhìn hai vị khách. Họ cũng đưa mắt quan sát lấy nàng. Bác sĩ Tâm mỉm cười:

- Thưa hai bác, đây là cô Mai Vân người đã phụ việc cho cháu mấy tháng qua. Nãy giờ chắc hai bác đã nhìn thấy cô ấy làm việc rồi chứ ?

Người đàn bà gật đầu:

- Bác thấy rồi... và rất hài lòng

Bác sĩ Tâm nhìn Mai Vân rồi nói:

- Cô Mai Vân, đây là ông bà Lập Thành chỗ thân quen của tôi. Hai bác đây có người con bị tai nạn xe và mù đôi mắt và liệt đôi chân. Anh ta rất khó tính nên chẳng cô y tá nào chăm sóc lâu được. Vì chỗ quen biết và cũng là bạn thân, nên tôi có đề nghị với hai bác đây đến nhờ cô giúp đỡ... cô thấy thế nào ?

Mai Vân ngại ngùng:

- Thưa Bác sĩ... tôi... tôi không biết mình có đủ khả năng để đảm nhận vai trò này không... vì... vì tôi chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này

- Cô Mai Vân... mấy tháng nay có cô bên cạnh giúp đỡ tôi rất rõ khả năng của cô... nhưng nói thế thôi, còn tùy cô nhận hay không cũng được

Bà Lập Thành xen lời:

- Cô Mai Vân, tôi nghe cháu Tâm đây nói về cô, mà khi này tôi đã thấy rõ cô làm việc... tôi rất tin tưởng... mong cô vì lòng nhân mà đến giúp chúng tôi... thật ơn ấy chúng tôi không bao giờ quên được

Thưa bà... tôi thật chẳng biết nói sao... hay... bà cho tôi suy nghĩ vài hôm rồi sẽ trả lời... có được không thưa bà ?

- Được... nếu cần, ngày mai tôi có thể mời cô đến nhà chơi để hiểu rõ hoàn cảnh của chúng tôi rồi sau đó hãy quyết định

- Dạ được... mai tôi sẽ ghé

Bà Lập Thành đưa địa chỉ cho Mai Vân. Nàng cầm lấy và thềm ngạc nhiên:

"Một thương gia có tiếng tăm và giàu có. Nhưng trông họ giản dị quá..."

Mai Vân giật mình vì tiếng nói của ông Lập Thành:

- Tâm này... cháu xem tình trạng của Lập Trung có hy vọng gì không ?

Hiển Tâm lắc đầu:

- Khó nói lắm bác à... Lập Trung chẳng chịu đi bác sĩ, mà bác sĩ đến nhà xem bệnh cũng không chịu. Cháu là bạn mà chẳng có cách gì thuyết phục để điều trị cho Lập Trung

- Chỉ tại nó mặc cảm và tự ái mà ra ca?

- Nhưng đâu ai nói được nó. Hai bác đây là cha mẹ cũng đành mà nhìn nó thu mình trong bóng tối...

- Hình như Lập Trung đang thiếu một điểm tựa cho tinh thần

- Phải bác cũng biết điều đó, nhưng đâu ai có thể giúp nó được

- Vậy còn Thúy Hương... sao bác không báo cho cô ấy biết tình trạng của Lập Trung

Bà Lập Thành lắc đầu:

- Nó đâu có ở nhà mà nhẩn. Cái ngày Lập Trung bị tai nạn cũng chính là ngày mà nó đi du lịch với gia đình... Ở... bác thật khổ tâm vô cùng

Hiển Tâm cũng thở dài:

- Tội nghiệp Lập Trung. Anh ấy là một thanh niên đầy triển vọng, nhiệt tình cởi mở vui tính... Vậy mà tai nạn đó đã cướp mất đi tất cả những gì mà anh ấy đã có... giờ chỉ còn là một Lập Trung nóng nảy, khó tánh, cộc cằn... xem ra cũng không thể trách anh ấy được

Ông bà Lập Thành im lặng. Mai Vân theo dõi câu chuyện mà lòng cũng vương đôi chút ưu buồn Mai Vân cảm thương cho tấm lòng người mẹ hao gầy thể xác vì lo cho con... Mai Vân chưa từng được sống trong tình thương đó, nên lòng thầm ao ước... chợt nàng cảm thấy giận... giận người thanh niên đó đã quên đi niềm đau và nỗi lo của cha mẹ già...

Chương 2

Tiếng bà Lập Thành vang lên bên tai làm cho Mai Vân giật mình:

- Cô Mai Vân... mong rằng ngày mai chúng tôi được đón tiếp cô tại nhà

Mai Vân mỉm cười gật đầu:

- Vâng... mai tôi sẽ đến

- Chào cô, chúng tôi về. Hai bác về Tâm nhé.

- Dạ... - Hiển Tâm tiễn khách trong khi Mai Vân vẫn ngồi trầm lặng suy nghĩ. Hiển Tâm trở lại ngồi đối diện với Mai Vân, anh nhìn Mai Vân chăm chăm dụi dụi:

- Mai Vân... cô đang nghĩ gì ?

Mai Vân ngẩng nhìn Hiển Tâm:

- Thưa Bác sĩ... tôi đang nghĩ đến lời đề nghị vừa rồi

- Cô quyết định thế nào ?

Mai Vân nhìn nơi khác để tránh đôi mắt của Hiển Tâm... nó làm nàng bối rối

- Tôi đi rồi... ai sẽ giúp Bác sĩ ?

Hiển Tâm dựa người ra ghế:

- Tôi cũng không biết... mà có chăng cũng không bằng được... Mai Vân

- Bác sĩ...

Hiển Tâm khoát tay:

- Mai Vân... cô không thể xem chúng ta là bạn được sao ?

Mai Vân lắc đầu:

- Tôi không dám nghĩ đến điều đó

- Mai Vân... tại sao ?

- Tại vì địa vị đã phân chia

Hiển Tâm nhìn Mai Vân thật buồn:

- Cuộc đời tôi chưa từng nghĩ đến hai chữ sang hèn. Tôi đã phải vật lộn với cuộc sống để có miếng ăn và cố gắng phấn đấu vươn lên để có địa vị như ngày hôm nay... tôi đã trải qua những gian lao vất vả: cơ cực, tủi nhục... tôi đều nếm... thế nên tôi không vì địa vị mà xem thường giá trị con người. Mai Vân, cô đừng xem thường bản thân mình như thế. Biết đâu hôm nay cô thế này... nhưng ngày mai sáng lạng hơn... đâu ai nghèo mãi... cô nghĩ có đúng không ?

Mai Vân gật đầu:

- Tôi rất muốn tin những điều Bác sĩ nói... nhưng riêng tôi... lấy gì để thay đổi số phận mình đây

Hiển Tâm ngạc nhiên:

- Mai Vân... điều gì làm cô mất niềm tin đến thế
- Cuộc sống...

Hiển Tâm nhìn Mai Vân... một người con gái xinh đẹp dịu hiền... nó đã làm cho trái tim băng giá của anh rung động. Tuy gần một bên, nhưng sao anh thấy xa vời vợi nghìn trùng... anh chẳng tìm thấy lối nào để đến gần trái tim cô gái trẻ... và giờ đây anh như thấy mình mất đi cái gì đó trong trái tim mình...

- Bác sĩ... nếu tôi không đến giúp đỡ gia đình ông bà Lập Thành...

- Đó là quyền của Mai Vân

- Tôi đã quen làm việc với bác sĩ, giờ đến đó có một mình, tôi chẳng biết phải làm gì... họ có xem tôi là người giúp việc không ?

- Mai Vân... cô yên tâm, hai bác Lập Thành rất nhân từ... Họ không nghĩ cô thấp kém vậy đâu. Tôi tuy không muốn cô đi, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của người bạn dạ tôi xót xa, tôi mới mong cô giúp đỡ họ.

- Tôi sợ mình không làm tròn trách nhiệm

- Có gì khó khăn, Mai Vân cứ báo với tôi để chúng ta cùng giải quyết. Hãy xem tôi như... một người bạn của Mai Vân... tôi thành tâm mong được điều đó

Mai Vân cúi đầu thật lâu rồi ngược lên nhìn Hiển Tâm:

- Nếu Bác sĩ... à không anh Tâm muốn thế, Vân không thể từ chối được. Mong rằng tình bạn của chúng ta luôn tốt đẹp

Hiển Tâm mỉm cười vui vẻ nắm bàn tay xinh xinh nhỏ bé của Mai Vân:

- Mai Vân hãy tin tưởng. Anh sẽ là bạn tốt của em

Mai Vân nở nụ cười rạng rỡ. Lần đầu tiên trong đời, Mai Vân mới thấy mình có được niềm vui

Đêm đó Mai Vân thuật lại mọi chuyện cho Diễm Hà nghe rồi hỏi:

- Diễm Hà mi có ý kiến gì không ?

Diễm Hà suy nghĩ rồi nói:

- Vân chấp nhận tình bạn với Hiển Tâm là điều tốt... và chính vì điều đó Vân càng phải đến nhà ông bà Lập Thành mà giúp đỡ Lập Trung. Xem ra hoàn cảnh của anh ta đáng thương thật

Mai Vân mỉm môi gật đầu:

- Vân cũng nghĩ thế. Cho nên ngày mai đến nhà anh ta, Vân sẽ tìm hiểu xem lý do gì mà bao người rồi chẳng ai chăm sóc anh ta lâu được

Diễm Hà mỉm cười:

- Đôi khi do biến thái tâm lý mà đưa đến biến đổi con người. Cũng như Vân cho là Hiển Tâm khô khan, ít tình cảm... Vậy mà giờ đây anh ta đã tỏ thái độ yêu thích Vân rồi đó

Mai Vân đỏ mặt ngượng dài:

- Mi chỉ toàn đoán mò, nói bậy không hà... Hiển Tâm chỉ muốn làm bạn với ta chứ nói yêu khi nào đâu

Diễm Hà cười thích thú, nài nỉ so hai vai:

- Biết đâu đó là bước đầu đi đến tình yêu...

Nè Hà nói thật, Vân cứ để ý rồi sẽ thấy Hiển Tâm tỏ tình cảm với Vân bằng ánh mắt và cử chỉ...

Mai Vân liếc mắt:

- Xem ra Hà rành quá nhỉ?
- O'... cũng có chút ít kinh nghiệm

- Diễm Hà... mi có iêu lần nào chưa mà có kinh nghiệm

Diễm Hà ngớ người rồi sụ mặt:

- O'... cần gì yêu mới biết, ta đọc sách nghe nhiều người nói... nên biết thế... Mà nè... Vân có nhìn vào đôi mắt Hiễn Tâm lần nào chưa ?

Mai Vân lắc đầu:

- Chưa...

Diễm Hà trợn mắt:

- Chưa! Trời đất làm ở cạnh ông ta mấy tháng mà Vân chẳng nhìn ông ta, thì nhìn ở đâu ?

- Con này... nhìn ông ta thì có, chứ mi nói nhìn theo kiểu mi thì ta đâu dám... hơn nữa ta đâu nghĩ đến chuyện đó nên làm sao biết được đôi mắt ông ta muốn "nói gì"

Diễm Hà lắc đầu:

- Quả thật mi khờ quá... tại sao không nắm lấy dịp may đưa đến để thay đổi số phận mình

- Mi nói nghe hay đấy... nhưng liệu có hạnh phúc không khi mà hai trái tim không hòa chung một nhịp

- Theo Hà nghĩ sẽ có, nếu ta biết chiều và dịu dàng để chinh phục đối tượng... thì tất đạt được mọi điều mình mong muốn

Mai Vân lắc đầu:

- Vân không dám đem cuộc đời mình ra làm con cò đâu

Diễm Hà nhún vai:

- Sao lại là con cò... mi cứ an phận như thế mãi thì làm sao có chồng giàu và có địa vị được

Mai Vân đứng lên đứng bên cửa sổ khoanh tay nhìn ra khoảng màn đêm dày đặc trước mặt:

- Chưa bao giờ Vân có ước vọng như thế. Vân chỉ mong sao đời mình thật sự được bình lặng êm đềm. Vân không nói mình sẽ ở vậy mãi, nhưng nếu hiễn được đời mình để giúp đời được phần nào... Vân cảm thấy mẫn nguyện lắm rồi

Diễm Hà đến bên cạnh ôm vai Mai Vân nhẹ nhàng:

- Mai Vân, mi không nghĩ đến bản thân mình sao ?

- Có chứ

- Vậy sao Vân không nghĩ đến những lời của Hiễn Tâm. Chẳng lẽ Vân không biết rõ tình cảm đó nằm ở phương diện nào à

- Diễm Hà... mi rất tốt với ta, điều đó làm ta cảm động. Ta vẫn biết tình cảm của Hiễn Tâm dành cho ta không đơn thuần là tình bạn, nhưng ta chẳng thể chấp nhận lời gì khác ngoài lời đã hứa. Trái tim Vân không rung động trước ánh mắt của Hiễn Tâm... điều đó khẳng định cả hai không thể bước qua lằn ranh tình bạn

- Mai Vân... Diễm Hà không mong bạn fải như thế. Hiễn Tâm là người tốt, có thể mang cho Vân hạnh phúc mà chẳng đòi hỏi ở Vân điều gì ngoài sự chân thật. Nhưng... Hà luôn tôn trọng những suy nghĩ của Vân... chỉ mong sao mọi việc đều đi ngược với suy nghĩ của Vân

Mai Vân mỉm cười xiết chặt tay bạn. Nàng hình dung lại từng cử chỉ và lời nói của Hiễn Tâm... nhưng tất cả chỉ làm cho Vân nhớ... chớ không xao xuyên... Nhưng nếu... một ngày nào đó Hiễn Tâm thật sự tỏ tình... Vân sẽ... chẳng biết trả lời sao...

Chương 3

Ba hôm sau, Mai Vân dọn đến nhà bà Lập Thành để ở. Diễm Hà buồn buồn:

- Mi đi rồi ta buồn quá. Không biết ta có đến thăm mi được không?

Mai Vân nhìn bạn cười:

- Ta nghĩ chắc là được, vì ta không phải là tù nhân.
- Mai Vân, sao mi không chấp nhận tình cảm của Hiền Tâm?

Mai Vân lắc đầu nhìn xa xăm:

- Còn sớm quá để đáp lời chuyện đó.
- Ta thật không hiểu mi.
- Tại Diễm Hà chưa yêu...
- Vậy Mai Vân yêu rồi à?

Mai Vân lại cười:

- Thôi bỏ chuyện đó đi, có tiền ta đi không nào.

Diễm Hà gật đầu:

- Để Hà đưa Vân đến nơi đó và tiện xem phong cảnh thế nào mà thu hút vân đến thế.

Cả hai đến nơi thì chỉ có bà Lập Thành ở nhà. Bà Lập Thành mừng rỡ:

- Mai Vân... may quá cô đã đến. Còn cô đây là ai?

Diễm Hà vui vẻ:

- Dạ cháu tên Diễm Hà, bạn ở chung phòng trọ với Mai Vân. Cháu muốn biết nơi ở mới của Mai Vân để khi nhớ sẽ đến thăm đó mà.

Bà Lập Thành nắm tay Diễm Hà thân mật:

- Nhà chúng tôi sẽ luôn mở rộng cổng để đón tiếp những người vui vẻ như cô. Vậy cô hãy ở lại dùng cơm trưa với chúng tôi rồi hẵng về.

- Rất cảm ơn dì... nhưng cháu còn có việc phải đi, hẹn lần khác cháu sẽ không từ chối.
- Ờ... vậy thì tôi cũng không ép. Cô thấy nơi đây có thích hợp cho Mai Vân chẳng?

Diễm Hà thật thà:

- Quả thật nơi đây rất đẹp, không khí lại trong lành...đúng là hợp với sở thích của Mai Vân...

Mai Vân, hẳn Vân không quên Diễm Hà này chứ?

Mai Vân lắc đầu, ánh mắt sáng ngời:

- Cho dù thế nào đi nữa... Mai Vân vẫn là bạn của Diễm Hà mà.
- Vậy tốt rồi. Thôi Hà về đây, chào dì cháu về.
- Ờ... cháu cứ đến đây chơi với Mai Vân nhé.
- Dạ.

Diễm Hà ra về. Bà Lập Thành đưa Mai Vân lên lầu về phòng riêng của nàng:

- Đây là phòng nghỉ của cháu. Hãy xem đây như nhà của mình thì cháu sẽ không cảm thấy ngại ngùng.

Mai Vân quan sát một lượt căn phòng rồi nhìn bà Lập Thành cảm động:

- Bà đối với cháu chu đáo quá, cháu thật cảm ơn bà.
- Mai Vân, cô đến giúp đỡ chúng tôi ơn ấy không bao giờ chúng tôi quên. Thì xá chi việc nhỏ thế này mà cô bận tâm. Thôi tôi xuống nhà, cô cứ dọn dẹp xong thì nghỉ ngơi một lát, chúng ta sẽ dùng cơm.
- Thế... cháu có thể qua phòng cậu ấy làm quen được chứ?
- Được... mong rằng không có chuyện gì xảy ra.
- Cháu sẽ cố giữ ý để cậu ấy không thể nổi giận.

Bà Lập Thành nhìn Mai Vân mỉm cười và gật đầu rồi bà bước ra khỏi phòng.

Mai Vân khép cửa phòng và đến bên cửa sổ nhìn xuống sân vườn... cả sân cỏ trải dài dưới mắt nàng, với những cây dương được chăm sóc tỉa gọt khéo léo đều đặn, tuyệt nhiên Mai Vân chẳng thấy có loài hoa nào được trồng cả. Lòng Mai Vân tiếc thâm: "Phải chi... có được những cánh hoa hồng để cắm vào bình trong những buổi sáng trong lành... thì thật là tuyệt..."

Mai Vân vội tắm rửa thay y phục rồi nhẹ nhàng bước sang phòng Lập Trung.

Đứng trước cửa phòng mà tim Vân đập mạnh. Mai Vân không biết việc gì đang chờ đón mình phía sau cánh cửa. Sự tiếp đón vui vẻ... hay những lời cộc cằn xua đuổi. Mong rằng ngày đầu đừng có điều xấu xảy ra.

Mai Vân mim chặt môi đưa tay gõ nhẹ vào cửa. Bên trong tiếng Lập Trung vang lên:

- Dì Cẩm hả... vào đi dì, cháu cũng đang có chuyện muốn nhờ dì giúp đây

Mai Vân im lặng xô cửa bước vào mà chẳng dám lên tiếng. Mai Vân càng hồi hộp hơn khi thấy Lập Trung nghiêng đầu nghe ngóng.

--Ai vào đó... không phải dì Cẩm... ai... nói mau, sao lại đến phòng tôi, muốn gì hả?

Mai Vân lo lắng, giọng run run đứt quãng:

- Tôi... tôi... là là người được mời đến giúp việc.

- À... tôi phải xưng hô thế nào đây?

Mai Vân nhẹ thở ra.

- Tôi cũng... lớn tuổi rồi... cậu gọi sao cũng được.

--Vậy gọi như dì Cẩm được không? À... mà sao tôi nghe âm thanh của dì trong trẻo lắm... dì có giấu tôi điều gì không?

- Da... tôi đâu dám... cậu định nhờ giúp điều chi, tôi có làm thể được không

Lập Trung im lặng... giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo, đầu thế phát ra từ thanh quản của người lớn tuổi được. Nó phải là ở cửa miệng của những cô gái hai mươi... Có thể mẹ sợ ta phạt lòng nên muốn giấu... tội nghiệp mẹ thật... ta cũng tạm tin để mẹ được vui.

- À... dì... dì tên gì?

Tự nhiên Mai Vân cảm thấy ngượng nghịu với lối xưng hô của Lập Trung... nhưng biết làm sao... tâm tánh anh ta bất thường lắm... e nói ra sự thật đôi khi không tốt cho công việc của mình.

Nàng tiếp tục đóng kịch:

- Tôi tên là Mai Vân.....cậu có cần biết rõ họ và quê quán của tôi không?

Lập Trung nhướng cao đôi mắt không ánh sáng của mình hỏi lại:

- Để làm gì?

- À... Ờ... không có thì thôi. Nào cậu định nhờ gì?

- Tôi nghĩ việc này không tiện khi nhờ dì.

- Cậu đừng ngại, khả năng tôi có thể giúp cậu mọi việc. Có phải cậu định nhờ viết hộ một lá thư không ?

Lập Trung ngạc nhiên:

- Sao... dì đọc được tư tưởng người khác à?

Mai Vân lắc đầu... chân tiến dần đến gần giường Lập Trung.

- Tôi chỉ biết qua thái độ của cậu thôi.

Lập Trung im lặng. Mai Vân nói tiếp:

- Cậu nghĩ tôi không đúng như lời giới thiệu, cậu nghi ngờ do đó không muốn tôi biết điều gì cậu định

làm.

Lập Trung sầm mặt không nói. Mai Vân cũng không ngờ mình đang làm phật lòng cậu chủ khó tánh. Mai Vân nói tiếp:

- Tôi có thể giúp cậu viết lá thư đó.
- Vậy hẳn cô cũng biết tôi viết cho ai chứ?

Tiếng "cô" phát ra từ đôi môi của Lập Trung khiến Mai Vân ngỡ ngàng... không nói được.

- Vậy cô nghe đây: sự thông minh của cô làm hại cô đấy. Cô hãy rời khỏi ngôi nhà này lập tức, tôi chẳng muốn một ai chĩa mũi vào việc của tôi... đi ra lập tức... đi ngay...

Lập Trung giận dữ hét to xô đuổi Mai Vân... điều đó khiến Mai Vân sợ sùng rụng rời. Nàng tái mặt đứng im nhìn Lập Trung không chớp mắt. Rất lâu Lập Trung lên tiếng.

- Sao còn chưa đi... cô còn muốn nói gì.

Mai Vân mím môi đanh mặt:

- Tôi không muốn giấu cậu điều gì cả. Phải tôi chỉ là cô gái ngoài hai mươi. Tôi có công việc làm đảng hoàng. Tôi đến đây giúp cậu theo lời mời của ông bà Lập Thành. Tôi nghĩ mình chưa làm điều gì xúc phạm đến cậu. Cậu muốn viết thư cho ai... thì sự thật nó vẫn là sự thật. Tại sao cậu mang mặc cảm tự ái tự ti mà trút lên đầu người có hảo tâm giúp cậu... Cậu có tự ái còn người khác không à. Cậu nghĩ mình làm thế là có thể trốn tránh sự thật được sao. Trong khi cậu rúc mình trốn vào một xó tối, chôn vùi cả tuổi trẻ và tương lai... cậu có biết ba mẹ cậu đã phải đau khổ lo lắng cho cậu từng giờ từng phút, quên ăn mất ngủ cũng vì cuộc sống của cậu không... tại sao cậu không nghĩ tuổi già của song thân mình cần niềm vui... cậu là người không có đầu óc, bất hiểu... Tôi cũng chẳng cần giúp cho những người thiếu hiểu biết, nông cạn, thô lỗ cộc cằn như cậu... cậu hãy sống với bóng tối của cậu đi...

Mai Vân giân đến run cả người và quay bước đi. Lập Trung kêu lên:

- Đứng lại... cô tưởng máng tôi như thế rồi có thể bỏ đi dễ dàng vậy sao.

Mai Vân dừng bước quay người lại:

- Tại sao không... tôi vẫn có quyền tự do của tôi mà.

Lập Trung im lặng rồi hỏi:

- Tại sao cô giận dữ... chẳng lẽ chỉ một câu nói đó mà làm cô giận đến nói không kịp thở thế sao.

Mai Vân không hiểu Lập Trung nói gì nữa. Nàng đứng sững sờ và pha chút hối hận trong lòng. Mai Vân không hiểu vì sao mình giận dữ, lời nói của Lập Trung đâu có gì xúc phạm đến mình, tại sao mình có thể máng anh ta một cách trắng trợn như vậy... không khéo cậu ta nổi nóng máng lại thì mình chỉ có nước bỏ đi không nói gì.

- Cô Mai Vân... tại sao cô không nói gì?

Mai Vân ngập ngừng:

- Ờ... tôi... tôi xin lỗi cậu.
- Sao phải xin lỗi tôi.
- Vì tôi đã nóng không đúng... Tôi chẳng biết tại sao mình vô cớ mà nói thế.
- Tôi xin lỗi cậu và tôi sẽ đi ngay không làm phiền để cậu bận tâm nữa đâu.

Lập Trung chới tay ngồi dậy:

- Cô Mai Vân... cô đứng ở đâu, có thể đến gần đây một chút không.

Mai Vân chần chừ một chút rồi bước đến cạnh giường:

- Tôi đã đến gần... cậu cần gì cứ nói.
- Mai Vân... cô vẫn còn giận tôi à?

Mai Vân nhếch môi:

- Không dám... làm sao tôi giận cậu cho được.

- Vậy cô có thể ở lại giúp tôi được không?

Tôi chẳng muốn mẹ tôi buồn... mấy tháng qua bà đã lo lắng cho tôi nhiều quá.

- Cậu cũng biết thế à?

Phải... chỉ tại cậu không nhìn thấy bà thôi... nếu không cậu chẳng nhẫn tâm để bà nhọc lòng như thế.

- Mẹ tôi tìm được cô ở đâu thế?

- Tôi đang phụ việc cho bác sĩ Tâm.

- Hiển Tâm à... vậy chắc hẳn cô đẹp lắm.

Mai Vân đỏ mặt:

- Tại sao ông nói thế?

- Vì tôi biết Hiển Tâm không bao giờ chọn phụ tá mà chẳng có nhan sắc. Tính nó thích đẹp mà.

Mai Vân im lặng. Hẳn nhiên họ là bạn thân của nhau thì biết về nhau hơn mình. Mai Vân nhìn Lập Trung, trông anh ta buồn quá... hình như nỗi đau đã làm khô cạn đi tình cảm và bây giờ nó đang dần trở về bản chất cố hữu của nó.

- Vậy thì ông làm... tôi là cô gái xấu nhất ở trên đời.

Lập Trung thở dài:

- Khi xưa tính tôi không như thế này đâu...

- Tôi biết... là do ông bị tai nạn.

Lập Trung trầm lặng, đôi mắt nhú lại như thể bao nỗi suy tư đang dần vạt tâm hồn:

- Tôi vì sợ trễ hẹn với nàng...

- Xin lỗi, tôi không muốn làm ông buồn, tôi chỉ muốn tìm cách giúp ông bớt đi gánh nặng trong lòng.

Lập Trung ngẩng đầu cau mặt:

- Cô đang gọi tôi bằng gì đó?

- O'... Mai vẫn lúng túng chưa biết nói sao thì Lập Trung nói tiếp:

- Tôi chỉ hơn cô khoảng năm, bảy tuổi gì đó... tôi chưa đủ tư cách đứng ở cương vị đó đâu. Nếu cô muốn chúng ta tiếp tục cuộc nói chuyện thì cũng nên thay đổi xưng hô.

Mai Vân hoàn toàn bất ngờ trước tâm tính của Lập Trung. Nó thay đổi liên tục làm Vân không biết xử sự thế nào cho phải... nên Mai Vân im lặng. Lập Trung nghiêng đầu lắng tai nghe... tất cả đều vắng lặng... anh đưa tay quờ quơ.

- Mai Vân... cô đâu rồi?

Mai Vân bàng hoàng đưa tay tới mà không chủ định được ý mình:

- Tôi đâu... anh... anh nói gì.

Hai bàn tay chạm vào nhau khiến cho Mai Vân giật mình, mặt từ từ nóng bừng... nàng vội rút tay lại, nhưng Lập Trung đã nắm chặt:

- Mai Vân... có thể cho phép tôi làm bạn với cô được chứ?

- Cậu... anh... Lập Trung, tôi thấy mình chẳng xứng đáng...

Lập Trung nhướn cao chân mày:

- Cô giễu cợt tôi đấy à.

Mai Vân hốt hoảng:

- Không không... tôi không có ý đó.

- Vậy vì sao từ chối lời đề nghị của tôi... hay tôi chẳng bằng Hiền Tâm... mà thôi, tôi chẳng nên đòi hỏi ở cô những chuyện mà cô không thích. Cô có thể đi được rồi.

Lập Trung buông tay Mai Vân, nàng đứng im không động đậy. Một chút nhói đau trong trái tim non nớt của nàng. Mai Vân không hiểu vì sao... nhưng nàng biết sự mặc cảm của Lập Trung đã làm cho nàng có cảm giác đó.

- Lập Trung, nếu tôi đồng ý... anh có chấp nhận mấy đề nghị của tôi không?

- Mai Vân cứ nói nếu điều đó không gây khó khăn cho tôi.

- Tôi... tôi rất muốn chúng ta thành thật với nhau, anh đừng tự khép mình mãi trong phòng. Trong thế giới này vẫn còn có những chỗ thích hợp cho cuộc sống của anh. Anh hãy tin tưởng vào tương lai, ngày mai trời lại sáng, anh chỉ bị tai nạn chớ không phải bẩm sinh, hãy hy vọng... tôi sẽ cùng anh chia ngọt xẻ bùi trong khoảng thời gian chờ đợi... y học sẽ giúp anh tìm lại ánh sáng. Lòng quyết tâm kiên nhẫn sẽ giúp anh đi đứng lại bình thường...

Lập Trung im lặng suy nghĩ:

"Mai Vân khác xa những người đã đến đây giúp mình. Tính tình cô ta thẳng thắn cương trực và có phần nóng vội... nhưng xem ra Mai Vân rất nhiệt tình. Mình đã tưởng sẽ không chịu được với những người có thái độ như thế... vậy mà với Mai Vân... hình như mình chịu phép của cô nàng rồi. Lời nói có tính thuyết phục của Mai Vân làm mình không thể nổi nóng được. Có thật Mai Vân chỉ mới hai mươi tuổi không? Tại sao Hiền Tâm có thể nhường nàng cho gia đình ta... nàng có không đẹp đúng như lời đã nói chẳng... Ở mà điều đó có gì quan trọng, ta với nàng chỉ là bè nước gặp nhau... xấu đẹp nào có cho ta sự sống... mong rằng Mai Vân chẳng tò mò đến quá khứ của ta..."

- Mai Vân... tôi rất cảm ơn những lời cô đã nói... nó giúp tôi nhìn lại cuộc sống của mình.

Phải mấy tháng qua, tôi đã quên gia đình, quên luôn cả bản thân mình, tôi chỉ sống cho lòng yếu hèn mất niềm tin, với cái mặc cảm mà tự mình đem gán lên người. Tôi sẽ nghe cô...

Mai Vân nắm chặt đôi tay của Lập Trung:

- Lập Trung... anh hãy tin tưởng vào lòng quyết tâm của mình thì sẽ gặt được kết quả tốt, Mai Vân sẽ giúp anh vững niềm tin để mau trở lại với cuộc sống bình thường...

- Mai Vân... cô sẽ sống luôn ở đây chứ.

- Vâng... vì cần chăm sóc và theo dõi tình trạng của cậu, à quên của anh, Mai Vân sẽ ở tại căn phòng kế bên... Điều đó không có gì phiền anh chứ.

- Không... cô là người đầu tiên khuất phục được sự tự ti mặc cảm của tôi... Hy vọng những ngày sống cạnh nhau tôi không làm điều gì để cho cô phiền lòng.

- Lập Trung... Vân sẽ cố chịu đựng những cơn nóng giận có lý của anh. Bằng không, Vân vẫn có thể "phản bác" lại... e rằng khi đó, Vân chỉ sợ anh không chịu nổi mà đuổi Vân đi thôi.

- Mai Vân... cô nói chuyện có tính thuyết phục lắm. Được, chúng ta cùng làm giao kèo, nếu tôi nổi nóng vô lý cô có quyền phạt tôi bất cứ điều gì... bằng ngược lại cô cũng không thể áp đặt những gì mà tôi không hài lòng khi có lý do.

- Được...

Mai Vân và Lập Trung ngoé tay nhau cười vui vẻ...

Cả hai không thể ngờ bà Lập Thành đã chứng kiến tận mắt mọi chuyện. Nước mắt cảm động rơi dài trên khuôn mặt đượm nhiều sầu đau của bà. Bà nhủ thầm:

"Mai Vân quả là cô gái tốt... chỉ một đôi câu mà đã thuyết phục được Lập Trung làm cho nó thay đổi thái độ hoàn toàn... Mong rằng Mai Vân sẽ giúp Lập Trung đi, đứng được và tìm lại ánh sáng... Quả ơn ấy không nhỏ đối với gia đình ta..."

Bà Lập Thành nhẹ lui gót xuống lầu. Niềm vui làm cho mặt bà rạng ngời mắt long lanh sáng... Một khoảng trời hồng đang mở rộng chờ đón con trai bà bước vào.

Sáng hôm sau, Mai Vân dậy thật sớm, nàng sang phòng Lập Trung thấy anh còn say ngủ. Mai Vân nhẹ nhàng bước trở ra rồi đi thẳng ra ngoài sân.

Mai Vân vươn vai làm một vài động tác khởi động rồi bỏ cả giày dép chạy chân trần trên thảm cỏ xanh rì. Mai Vân cảm nhận đôi chân mình như giẫm lên tấm thảm nhung dày êm ái... chưa bao giờ Mai Vân thấy cuộc sống thú vị như ngày hôm nay.

Mai Vân nằm dài trên sân cỏ, nhìn bầu trời trong xanh mát dịu thầm suy nghĩ:

- "Xem ra Lập Trung cũng đâu có khó tánh gì... tại sao mọi người lại không chiều anh ấy được. Mình chẳng ngờ việc làm của mình êm xuôi như thế... Diễm Hà, Hiền Tâm sẽ nghĩ thế nào về sự thành công nhanh chóng này của mình... à hình như nhắc đến Hiền Tâm thì Lập Trung có vẻ không vui... Tại sao thế nhỉ..."

Mai Vân lật người nằm sấp, đưa tay bứt chiếc lá cỏ non cắn nhẹ...

"... Lập Trung đẹp trai nào kém Hiền Tâm, nhưng tâm tánh khác nhau xa quá. Hiền Tâm nói chuyện các cô gái dễ gần hơn. Còn Lập Trung thì trái lại... tại sao? Khi xưa anh ta người như thế nào, có giống bây giờ không. Xem anh ấy cô độc đến tội nghiệp... mong rằng ta sẽ giúp Lập Trung tìm lại được những gì đã mất..."

Mai Vân trở vào nhà thì gặp ông bà Lập Thành đang ngồi trò chuyện. Thấy nàng, bà Lập Thành ngạc nhiên.

- Ủa... cháu dậy sớm thế à.

- Dạ, cháu vừa chạy một vòng trên sân cỏ. Đó là thói quen của cháu.

Ông Lập Thành mỉm cười gật đầu:

- Vận động được như thế là tốt cho bản thân. Cháu có những cá tính mà ít người con gái có được.

- Dạ cảm ơn ông đã quá khen. Xin phép cháu lên phòng để giúp đỡ cậu hai đâu.

Bà Lập Thành tế nhị:

Cháu gọi thế coi chừng Lập Trung nó giận đấy.

Mai Vân ngạc nhiên nhìn bà Lập Thành chột hiệu. Đôi má nàng ửng ửng đỏ hồng:

- Xin lỗi, cháu không muốn trêu đùa, nhưng...

- Không có gì... cháu với Lập Trung thân mật được với nhau như thế, hai bác đây rất mừng. Thôi cháu lên xem nó đã dậy chưa.

Dì Cẩm từ trên lầu đi xuống, thấy Mai Vân vội nói:

- Cô Vân... cậu Trung mới vừa hỏi đến cô đó.

Mai Vân đi nhanh lên lầu. Ông Lập Thành nhìn theo:

- Một cô gái mạnh khỏe dặn dĩ... dì Cẩm, Lập Trung nó thế nào?

- Thừa ông, cậu mới thức dậy đã hỏi ngay cô Mai Vân xem còn ở hay đã đi rồi.

- Tại sao thế?

- Vì hôm qua cậu có những lời thô lỗ với cô Mai Vân... Tuy đã làm hòa lại, nhưng cậu vẫn sợ cô ấy còn tự ái mà bỏ đi... Do đó cậu chẳng chịu để tôi giúp gì cả mà một hai đòi để chờ cô Mai Vân đến giúp. Ông bà... thật tôi không ngờ chỉ mới một đêm mà cậu Hai đã thay đổi, thái độ của cậu ấy bây giờ thật hiền lành dễ thương như xưa.

Bà Lập Thành gật đầu:

- Mai Vân quả khác người. Những người trước đến giúp Lập Trung đều không dám ăn nói thẳng thắn như Mai Vân do đó chỉ khiến cho Lập Trung khó chịu mà thôi. Còn bây giờ những lời Mai Vân nói mà chẳng kiêng dè chữ tở hoặc sự mặc cảm tự ti... đã làm cho Lập Trung hốt hắng không chỗ dựa đành chịu lép với Mai Vân... điều đó làm tôi thật vui mừng... Tôi đã khóc khi thấy Mai Vân và Lập Trung ngoéo tay nhau...

Trong khi mọi người đang bàn về thái độ của Lập Trung thì Mai Vân đã lên tới phòng, nàng gõ nhẹ cửa:

- Lập Trung... tôi vào được chứ.

Tiếng Lập Trung vang lên như reo:

- Mai Vân... cô đấy à... vào đi, vào đi...

Mai Vân bước vào vui vẻ:

- Đêm qua anh ngủ có ngon không?

- Thú thật... tôi mất ngủ đến gần sáng mới chợp mắt được.

Mai Vân ngồi xuống ghế cạnh bên giường cười:

- Sao anh biết là gần sáng?

- Cô cho tôi mù nên chẳng cảm nhận điều gì sao.

- À... xin lỗi, tôi không có ý đó. Tôi hỏi để muốn biết rõ vì sao anh có cảm giác như thế.

- Vì tôi sống như thế mấy tháng nay nên sự nhận biết không sai lệch là bao.

Mai Vân đứng lên:

- Để tôi pha nước và giúp anh rửa mặt nhé...

Và Mai Vân lúng túng khi nghĩ đến việc làm cách gì có thể giúp Lập Trung làm vệ sinh... nhưng đọc được tư tưởng của Mai Vân, Lập Trung mỉm cười, nụ cười của anh thật đẹp làm cho Mai Vân nhìn không chớp mắt.

- Cô chỉ cần đỡ tôi ngồi vào chiếc xe lăn và đẩy đến phòng vệ sinh, tôi có thể tự mình làm lấy...

Mai Vân y lời đưa xe lăn đến sát cạnh giường, và đỡ Lập Trung ngồi lên. Mai Vân rung mình khi cánh tay của Lập Trung choàng ngang cổ mình. Mai Vân cảm nhận mình và Lập Trung cùng sống người rất lâu trước sự va chạm đầu tiên này, giọng Lập Trung thật êm:

- Mai Vân... cô... cô không sao chứ?

Mai Vân giật mình:

Ờ... không... đâu có gì

Khi đẩy xe đưa Lập Trung vào phòng vệ sinh. Mai Vân bước đến ngồi vào ghế, hai tay vịn vào tay má đang nóng bừng vì thẹn... Mai Vân chưa bao giờ có cảm giác này... cả đến khi Hiến Tâm nắm tay nàng cũng thế...

Sự bối rối xáo trộn trong lòng làm Mai Vân không tự chủ và kèm chế bản thân, tay chân thừa thãi, Mai Vân thật chẳng biết mình nên làm gì nữa... Một lúc lâu Mai Vân tự mắng bản thân mình:

"Mi rõ ngu khờ... điều đó có gì mà mi phải bối rối đến chẳng còn hồn. Việc làm của mi là thế sao phải quan trọng hóa vấn đề cho thêm phức tạp... Mi nên nhớ, chỉ mới một ngày thôi... tạm thời không xảy ra sóng gió... thời gian còn dài... biết chuyện gì sẽ xảy ra... hãy dẹp đi tính mơ mộng và những suy nghĩ vu vơ... hãy nhớ đến bốn phận và trách nhiệm của mình .."

Mai Vân ngồi thần thờ như thế mà Lập Trung đẩy xe ra nàng cũng chẳng hay. Đến chừng Lập Trung lên tiếng. Mai Vân mới bàng hoàng đứng lên:

- Để tôi đưa anh đến cạnh cửa sổ mà đón ánh nắng mặt trời, rồi tôi sẽ mang điểm tâm lên cho anh dùng.

- Được rồi, tôi muốn được ăn sáng cùng Mai Vân không chỉ hôm nay mà sẽ luôn như vậy... Mai Vân đồng ý chứ.

- Lập Trung... những đòi hỏi của anh không có gì đáng để từ chối... tôi sẽ dùng điểm tâm với anh... và sau đó chúng ta sẽ bước vào chương trình điều trị đôi chân cho anh.

Lập Trung mỉm cười:

- Xem ra Mai Vân chẳng muốn hoang phí thời gian.

- Đó là vì Vân muốn anh mau sớm bình phục... Thôi để Vân xuống nhà mang thức ăn lên đây.

Mai Vân đi rồi... chỉ còn lại một mình Lập Trung cảm thấy trống vắng vô cùng... anh chẳng hiểu vì sao Mai Vân làm anh suy nghĩ... anh đã mất đi rồi tính nóng nảy và sự hận thù trong lòng... anh nhớ Thúy Hương... con người phản bội vong tình... cũng chính vì cô ta mà anh ra nông nổi này... anh đã thề không bao giờ nhìn mặt con người hai lòng đó và căm thù tất cả những cô gái xinh đẹp.

Lập Trung không làm sao quên được cái ngày đau đớn thống hận đó. Anh rít lên căm hờn:

- Thúy Hương... tôi thù cô, tôi hận cô suốt đời. Hắn cô đã cười to vui vẻ khi hay tin tôi thành kẻ phế nhân. Tôi thật thấy mình đã dại khờ mang trái tim trao cho kẻ lòng dạ hiểm sâu đầy lạnh lùng.

Tôi không hiểu tại sao tôi có thể phá hoại tương lai của mình chỉ vì một người đàn bà chẳng ra gì... Mấy tháng qua đầu óc ta tối tăm mù mịt, không nhận biết đâu là lẽ sống trên đời... nhưng giờ đây đã có người soi tỏ... ta quyết làm lại từ đầu... và cô... cô chỉ còn là cái bóng bên lề cuộc đời tôi.

Lập Trung một mình độc thoại với mình, anh nào hay biết Mai Vân đã nghe tất cả. Mai Vân cảm thương chàng trai tài hoa tuấn nhã, lụy chút tình mà suýt chôn cả đời mình trong bóng đêm tăm tối... Thế mới thấy tình yêu có sức mạnh vô cùng. Nó có thể tạo dựng tất cả, mà cũng có thể phá hủy tất cả... và Mai Vân chợt nhớ đến Hiền Tâm... anh ấy cũng bỏ tất cả để đi... vì chút tình yêu chưa đáp trả.

Mai Vân thở dài:

"Cuộc đời ta đang đi vào cơn sóng dữ, chẳng biết phương nào mà neo giữ con thuyền cho vững, đừng cho cơn sóng cuốn khiến con thuyền không bến đỗ..."

- Lập Trung... tôi đã mang thức ăn lên rồi... làm gì buồn thế, có thể giải bày với tôi được không?

- Mai Vân... tại sao cô...

Mai Vân chặn lời Lập Trung khi thấy có thái độ anh hơi cau có:

- Xin lỗi... tôi không phải. Anh đừng nên cau có như thế mà làm mất đi một ngày vui vẻ của chúng ta.

Lập Trung dịu dần nét mặt.

- Mai Vân... xin lỗi...

- Không có gì, chúng ta cùng ăn đi. Hôm nay dì Cẩm cho chúng ta ăn bánh mì với trứng gà ốp la, dì Cẩm bảo đây là món anh thích ăn vào buổi sáng nhất. Lập Trung này, anh có thể nói hết sở thích của mình cho tôi nghe được không?

- Để làm gì hả Mai Vân?

- À... thì để phục vụ cho anh tốt hơn thôi

Lập Trung im lặng... anh đang cảm nhận sự chăm sóc của Mai Vân, hơi thở của nàng thật thơm tho nồng ấm... anh nói như lời tâm sự.

- Anh rất buồn khi nhắc đến điều này. Vì khi nhớ tới nó, anh hoàn toàn mất hết nghị lực để vươn lên. Nhưng anh hiểu mình không thể thay đổi gì được, sự thật vẫn là sự thật.

Khi xưa anh là một thanh niên khỏe mạnh cường tráng, không biết buồn lo là gì. Anh thích nhất màu xám tro, vui chơi thì có vũ cầu bóng bàn và chạy bộ mỗi sáng trên thảm cỏ xanh rờn. Anh yêu nhất loại lan trắng có điểm vài bông hồng nhưng mượt mà... Nhưng tất cả giờ đây đối với anh chỉ là quá khứ.

Mai Vân bùi ngùi:

- Lập Trung... em có điều muốn hỏi... anh không giận chứ.

- Anh hiểu em muốn hỏi gì. Có phải em muốn biết vì sao anh bị tai nạn khi mà tay lái của anh không phải tồi.

- Vâng... đó chính là điều em muốn biết. Nhưng nếu anh thấy không nói được thì thôi, em không muốn anh phải đau khổ vì những chuyện đã qua hay đang giấu trong lòng.

Lập Trung gật đầu:

- Cái ngày đó không bao giờ anh quên. Em nói đúng, nhắc đến anh càng đau đớn hơn, nhưng anh sẽ nói, nói để vui đi nỗi sầu chất chứa trong lòng... Không một ai biết lý do vì sao anh lạc tay lái để xảy ra tai nạn đau thương này.

Mỗi chiều thứ bảy anh đều hẹn cùng nàng - người yêu cũng là vợ sắp cưới của anh. Tên nàng là Thúy Hương... tên đẹp mà người cũng đẹp nữa nhưng tâm hồn lại không đẹp... Anh không ngờ ngoài mình ra, Thúy Hương còn quan hệ với hai người đàn ông nữa, mà trong hai người đó, có một người là bạn thân của anh... Hôm đến ngày hẹn trời bất thần đổ mưa... anh nghĩ nếu chờ tạnh để đến điểm hẹn thì chẳng biết đến bao giờ... anh chạy xe trong mưa đến đó. Đến nơi anh chờ mãi, chờ đến tạnh mưa mà cũng không thấy Thúy Hương... anh buồn tình ghé vào nhà hàng định uống vài ly rượu cho ấm. Không ngờ... anh gặp Thúy Hương cặp tay với người bạn của anh từ trên lầu đi xuống, miệng cười nói rất tươi. Cơn nóng bốc lên nhưng anh cố nén vì nghĩ đây là chỗ đông người, có sinh sự cũng mang điều không tốt. Nhưng câu nói của Thúy Hương thốt ra làm anh ù đặc cả tai:

- "Em phải đến chỗ hẹn với Lập Trung, bằng không anh ấy mà giận thì kế hoạch của chúng mình bẽ cả..."

Anh bước xéo tới nắm chặt tay Thúy Hương hét to:

- "Đồ phản bội... cô cho tôi là bình phong che đậy những việc làm trơ trẽn của cô à..."

Anh hất Thúy Hương té nhào và thộp cổ người bạn cười rằng:

- "Mày đúng là thằng bạn tốt... cướp vợ sắp cưới của bạn mà chẳng chút hổ người. Hai người hãy nói đi, muốn giở trò gì với tôi đây..."

Thúy Hương mới ôm chặt cánh tay anh năn nỉ:

- "Lập Trung... anh hiểu lầm em rồi... em với anh đi thể này chẳng qua là bàn chuyện làm ăn... Tại sao anh nóng nảy rồi ghen vô cớ như thế."

- Ghen vô cớ... hừ. Cô hỏi hết tất cả những người có mặt nơi đây xem, nếu họ nhìn thấy vợ sắp cưới của mình đi với trai... thì thái độ của họ sẽ thế nào... Tôi không mù mà chẳng điếc. Tôi nhìn thấy rõ chuyện cô làm và nghe hết những lời cô nói. Tôi xử sự thế này là lịch sự với hai người lắm rồi. Từ nay tôi chẳng muốn nhìn thấy mặt hai người nữa.

Anh tức giận bỏ đi mà nghe trái tim mình tan nát. Anh mặc những lời phân trần của người bạn, mặc sự năn nỉ của Thúy Hương... Anh lao xe đi trên con đường trơn trượt, đầu óc quay cuồng với những hình ảnh đau thương. Tâm tư anh gào to như sóng biển.

Thúy Hương... Thúy Hương... tại sao em phản bội tôi, tôi thua kém nó ở điểm nào... phải chăng địa vị đã chia cắt tình em với tôi... Tôi hận em... tôi hận em... Thúy Hương...

Anh đau đớn châu thân rời rã... anh chạy mãi trên con đường mưa gió... anh thật sự không làm chủ bản thân mình, anh như thấy mọi vật như nhòa đi trước mắt... và để rồi tai nạn xảy ra.

Một tuần bất tỉnh khi nhớ lại anh hối hận vô cùng. Là thanh niên anh đâu thể yếu hèn để tình cảm làm mờ lý trí. Anh tưởng rồi mình sẽ quên đi. Ai ngờ khi biết mình không đi được và chẳng nhìn thấy gì, anh cảm tưởng đất sụt dưới chân và mình phiêu diêu ở một trạng thái bất định.

Đã thế, Thúy Hương vào thăm biết được, không nghĩ chút tình mà buông lời cay nghiệt.

"Tại anh tạo oan khiên thì một mình nhận lấy. Đời tôi còn dài, tương lai sáng lạn đâu thể chôn vùi bên cạnh người chồng tật nguyền... ngày mai tôi theo gia đình đi du lịch, anh hãy xem như giữa chúng ta chẳng có gì xảy ra. Anh hãy an phận với số kiếp của mình... đừng vọng tưởng đến tình yêu của tôi nữa..."

Mai Vân cúi đầu khe khẽ kêu lên:

- Trời ơi... sao có người nhẫn tâm đến thế...

- Khi đó anh chẳng rõ cảm giác của mình sao nữa. Mà anh chỉ biết rằng kể từ ngày đó tánh tình anh thay đổi hoàn toàn, anh buông trôi tất cả và lánh xa mọi người... anh căm thù những người con gái đẹp, anh cho họ đều giống nhau cả...

Im lặng trùm lên hai người, Mai Vân thật sự thông cảm với nỗi niềm của Lập Trung, Mai Vân ngẩng đầu nhìn chăm chú Lập Trung, nét mặt anh thật bình thường. Hình như nó chẳng hẳn chút gì đau thương cả khi mà nó đã trải qua những cơn thống hận bi ai.

Mai Vân hiểu là tâm tư Lập Trung đã ổn định, anh xem như không có cuộc tình với Thúy Hương. Anh đang trở về nguyên bản của con người anh...

- Bây giờ tất cả đối với anh chỉ là đồng tro tàn nguội lạnh. Hy vọng anh sẽ giữ sạch mọi ưu phiền theo thời gian đi tới... Mai Vân... em có nghĩ là anh sẽ làm được không

Mai Vân mỉm cười gật đầu:

- Anh sẽ làm được. Anh thừa khả năng để vượt qua những điều đó. Hãy tin lời em nói...

Mai Vân rất muốn hỏi xem người bạn nào của anh lại nhẫn tâm làm điều đó. Họ có sống với nhau không. Tại sao họ không nghĩ đến giá trị nhân phẩm của con người. Họ có thể làm những chuyện mà người đời cười chê, chà đạp lên tình cảm và tình bạn của nhau... Đó có phải là một tình bạn chân chính hay một tình yêu chân thật.

Con người Thúy Hương ra sao? Còn người bạn đó thế nào... anh ta tên gì, làm gì... mà có thể đánh ngã được Lập Trung. Tuy chỉ mới biết Lập Trung, nhưng Mai Vân vẫn nhận thấy được con người anh có cái nhìn sâu sắc ý nghĩ chín chắn và một tâm hồn rộng mở...

- Mai Vân... em có ước mơ gì không?

Mai Vân ngăn người giãy lâu rồi nói:

- Ước mơ à... có chứ. Ai mà chẳng có ước mơ hử anh.

- Vậy ước mơ của em là gì?

Mai Vân trầm lặng ưu buồn.

- Em là cô gái mồ côi không còn ai thân thuộc. Em sống và lớn lên ở cô nhi viện được các mẹ đỡ đầu thương giúp cho ăn học đến nơi đến chốn. Em cũng đã tự mình tìm thêm việc làm để có tiền theo đuổi việc học. Em thường ngồi một mình suy nghĩ đến những bất hạnh của những em mồ côi, nếu không có những viện từ thiện đang tay đón các em... thì sự sống có tồn tại để bon chen với đời chăng. Em hiểu những thiếu thốn cơ cực của đời, em mơ ước sau này làm được điều gì đó có ích cho đời.

- Tấm lòng của em thật tốt... em lại có một quá khứ quá đau buồn. Anh chưa được tư tưởng khoáng đạt như em... anh cảm thấy mình cần học hỏi ở nhiều người nữa.

Mai Vân im lặng... nàng chợt nhớ về Hiền Tâm. Anh ấy có khoảng đời không được êm đềm sung sướng lắm, anh luôn muốn thoát khỏi cuộc sống nghèo đói cơ cực, trong anh chữ tiền nhiều hơn chữ nhân. Tuy anh ấy chưa làm điều gì đó trái đạo nghĩa con người... nhưng Mai Vân vẫn thấy đôi chút bất ổn trong tư tưởng.

Tại sao mấy tháng qua làm việc cho Hiền Tâm, mà anh chẳng tỏ thái độ hoặc lời nói gì khiến nàng có thể nghĩ anh quan tâm đến mình. Đến khi anh đề nghị Mai Vân đến chăm sóc cho Lập Trung, anh lại thổ lộ tình cảm của mình, điều đó thật hay là giả trong lối sống của anh... Mai Vân hoàn toàn không hiểu hành động của Hiền Tâm... giờ đây anh lại chuẩn bị đi xa, bảo rằng không liên quan đến mình... nhưng thật sự lại khác đi... Tại sao thế chứ...

Bây giờ với chuyện của Lập Trung... Mai Vân như thấy có điều gì đó xảy ra giữa hai người... Là bạn thân tại sao Lập Trung không đồng ý cho Hiền Tâm giúp mình trị bệnh. Lập Trung lại dùng những lời mỉa mai đối với Hiền Tâm...

Mai Vân thờ dãi lắc đầu: Ôi mặc họ, liên quan gì đến mình mà cứ bận tâm suy nghĩ. Trách nhiệm của ta thì cứ việc lo tròn để chẳng ai phải phiền lòng.

Chương 5

Ngày tháng trôi qua đối với Mai Vân thật là dễ chịu. Giữa nàng và Lập Trung đã có một tình cảm thân thiết gần gũi nhau hơn.

Và để tiện cho việc điều trị đôi chân của Lập Trung, Mai Vân đã đề nghị Ông bà Lập Thành sửa sang một căn phòng ở dưới lầu để Lập Trung ở... vì thế mỗi buổi sáng và chiều tối, Mai Vân thường đẩy xe đưa Lập Trung ra ngoài hít thở khí trời trong lành... Điều đó cũng giúp phần nào sự dịu nóng trong tâm hồn Lập Trung.

Lập Trung hoàn toàn cảm mến Mai Vân qua tánh tình chịu đựng và ôn hòa... anh cũng thấy thắc mắc khi mà Mai Vân sống cô độc không bạn bè và chẳng thú vui giải trí. Tại sao một người con gái đang tuổi xuân nhiều mơ ước và niềm vui lại có thể khép mình sống trầm lặng như thế...

Một hôm Lập Trung ngủ trưa tỉnh dậy, anh tự một mình rời giường để ngồi vào xe lăn. Chiếc xe mà lúc nào Mai Vân cũng để cạnh chân giường Lập Trung lần đẩy ra gần cửa, anh định mở cửa thì nghe tiếng cười nói. Lập Trung dừng tay lắng nghe tiếng của Mai Vân và Hiền Tâm...

- Mai Vân... em thấy thế nào? Tại sao không trả lời anh? Chỉ ba hôm nữa là anh đã đi rồi. Anh chẳng thể

yên tâm khi mà chưa rõ được quyết định của em...

- -...

Lập Trung ngạc nhiên, họ đang bàn tính với nhau chuyện gì... còn Hiền Tâm sắp đi đâu, hẳn sợ điều gì mà bắt buộc Mai Vân phải trả lời trước khi hẳn đi ạ Nhưng quyết định gì mới được... Lập Trung cảm thấy trong lòng bức bối vô cùng... chợt tiếng Mai Vân vang lên, càng làm cho Lập Trung nôn nóng.

- Vân đã nói với anh rồi... Tại sao anh không tin vào lời nói của Vân.

- Không phải anh chẳng tin. Nhưng thật sự anh cảm thấy có cái gì đó bất ổn cho thời gian sắp tới.

Mai Vân lắc đầu:

- Chắc là do tâm tình trong anh bất ổn nên mới sinh ra sự suy nghĩ đó...

- Nhưng chẳng lẽ tháng ngày qua em chưa rõ được lòng mình sao?

- Hiền Tâm... em rất rõ lòng mình nên mới nói với anh những lời như thế. Anh đừng nên ép em nói trái với lòng mình có được không? Em đâu có gì khiến cho anh phải bận tâm đến thế.

- Mai Vân... em lại có thể nói với anh những lời đó sao. Chẳng lẽ mắt tháng qua anh đối xử với em không tốt à.

- Điều đó đâu có gì khẳng định được tình yên anh dành cho Vân là chân thật.

- Mai Vân... tại sao em nói thế?...

- Hiền Tâm... em nghĩ chính bản thân anh cũng chưa rõ mình đang nói gì và làm gì. Hình như có điều gì đó khiến cho anh phải hành động như thế. Em tuy về mọi mặt chẳng bằng ai... nhưng em cũng thấy được thái độ người khác dành cho mình ở về khía cạnh nào. Hai năm anh đi xa không gọi là lâu cho một lời hứa hẹn... Tại sao anh cứ nản nì buộc Vân chấp nhận điều anh đã nói.

- Tại vì anh yêu Vân... anh sợ mình không đủ điều kiện để giữ được em.

- Điều kiện gì... hay anh nghĩ Vân ham chuộng giàu sang rồi không tự chủ được lý trí của mình mà vội quyết định... Vậy anh coi Vân tầm thường quá. Nếu anh là người không có tư cách và nhân phẩm của con người thì cái chức bác sĩ của anh chẳng quyền rũ được em đâu. Còn sự giàu sang đó chỉ là phù phiếm, con người có đức mặc sức mà ăn. Đời đâu cần giàu mới gọi là sung sướng hạnh phúc... Em quan niệm cuộc sống phải trung thực thành thiện, điều cần nhất là phải sống đúng với con người của mình, đừng làm điều gì trái với lương tâm... thì ta cảm thấy hạnh phúc và sung sướng lắm rồi.

- Mai Vân...

- Đừng nói nữa Hiền Tâm... anh không thay đổi được quyết định của em đâu.

- Chẳng lẽ em sống mãi ở nơi này. Em không lo cho tương lai của mình sao?

- Hiền Tâm cảm ơn anh đã lo lắng cho em. Nhưng em nghĩ nó chẳng ảnh hưởng gì đến tương lai của em cả.

- Em tin Lập Trung sẽ mau khỏi bệnh à.

- Em tin... vì Lập Trung rất có ý chí và quyết tâm.

Hiền Tâm ngập ngừng giây lâu rồi hỏi:

- Lập Trung có nói gì với em không?

Mai Vân ngạc nhiên.

- Nói gì? Không, anh ấy chẳng nói gì ngoài chuyện vì sao anh ấy bị tai nạn.

Hiền Tâm trở mắt nhìn Mai Vân. Có phải vì chuyện đó mà Mai Vân từ chối lời đề nghị của anh không. Nhưng tại sao mới được chứ... chẳng lẽ Lập Trung ngăn trở ý định của Mai Vân đến với anh sao... không, Lập Trung không phải là hạng người đó.

Trong khi đó Lập Trung cũng đang sừng sốt vì những lời đối đáp của Mai Vân và Hiền Tâm.

"Thì ra Hiền Tâm yêu Mai Vân... nhưng có thật lòng không? Điều đó thì khó đoán quá... Con người của

Hiển Tâm không ai đoán được hắn đang nghĩ gì và làm gì. Có thật hắn đi xa hai năm không... Hắn luôn là cái bóng làm cho mình buồn bực... "

Lập Trung lặn xe định trở lại giường, nhưng không ngờ chạm vào cửa gây ra tiếng động, anh giật mình:

"Không khép họ lại cho mình nghe lén việc của họ"

Chưa biết tính sao thì anh nghe Mai Vân nói:

- Anh ngồi chơi, Vân fải vào xem Lập Trung cần gì...

Hiển Tâm đứng lên:

- Thôi được... để anh về. Mong rằng trong thời gian tới, em vui vẻ hơn.

- Anh vẫn quyết định ra đi.

- Nó sẽ hủy tùy theo câu trả lời của em.

Mai Vân suy nghĩ rồi gật đầu:

- Vậy chúc anh đi đường bình an và gặt hái được nhiều thành công trong sự nghiệp.

Hiển Tâm thần thờ:

- Mai Vân...

Mai Vân lắc đầu im lặng... tiễn Hiển Tâm ra về. Trong lòng nàng vương chút sỢi tơ... Mai Vân lắc mạnh đầu rồi bước vào phòng Lập Trung. Mai Vân ngỡ ngàng khi bắt gặp Lập Trung ngồi im lặng trên xe bên khung cửa sổ. Dáng anh thật cô độc ưu buồn Mai Vân nhẹ đến cạnh xe.

- Lập Trung...

Lập Trung không quay lại mà lên tiếng.

- Hiển Tâm về rồi à?

- Vâng...

- Mai Vân thật tình anh chẳng muốn nghe lén chuyện của hai người... nhưng do Hiển Tâm nói lớn quá, anh không dần được sự tò mò...

Mai Vân mỉm cười:

- Lập Trung, anh đừng nghĩ thế. Thật ra chẳng có chuyện gì cần giấu giếm cả, em và Hiển Tâm vẫn ở giới hạn tình bạn. Hiển Tâm đi tu nghiệp ở nước ngoài hai năm và đến từ giã em.

Lập Trung quay đầu hướng mặt về phía tiếng nói của Mai Vân.

- Sao anh nghe nói...

Mai Vân ngồi xuống vịn vào xe lăn:

- Anh nghe gì hở Lập Trung?

- Ờ... Ờ thì Hiển Tâm bảo yêu em và anh ta còn đề nghị...

Mai Vân bật cười thành tiếng:

- Đó là chuyện vô lý không có được.

- Tại sao vô lý chứ. Mai Vân không hứa chờ đợi anh ấy sau hai năm à.

- Vân có hứa... nhưng đâu phải để đáp lại tình yêu với Hiển Tâm...

- Mai Vân... thật anh không hiểu gì.

- Khi Hiển Tâm đề nghị em đến đây giúp anh thì anh ấy đã tỏ lỜi yêu em. Nhưng thật tâm em không tin đó là sự thật... nhưng Hiển Tâm chân thành mong ở em một lỜi hứa. Em biết dù ngay bây giờ hoặc mãi mãi về sau tình cảm của em đối với anh ấy vẫn không vượt qua lằn ranh tình bạn... nhưng em vẫn hứa, hứa để Hiển Tâm yên lòng trau dồi nghề nghiệp.

Hôm nay Hiền Tâm đến đề nghị, nếu em chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy thì Hiền Tâm sẽ không đi nữa. Nhưng điều đó em không mong đợi, vì thế em từ chối.

- Mai Vân... em tin lòng mình không ngã trước sự thuyết phục của Hiền Tâm chứ.

- Vân em tin... em có sự độc lập và phán đoán. Em sẽ không chấp nhận những gì mà lòng chẳng mong đợi. Cho dù phong ba hay bão dữ vẫn không lay chuyển được ý chí của em.

- Mai Vân... em quả là cô gái kiên cường. Anh khâm phục sự tự tin của con người em. Anh hứa sẽ không làm em thất vọng... mong rằng thời gian giúp anh mau chóng bình phục để trở lại thế giới của mình.

Mai Vân vui mừng nắm tay Lập Trung:

- Lập Trung... anh làm em thật sung sướng, quả không phụ lòng khi em hoàn toàn tin tưởng ở anh. Em sẽ giúp anh qua bao cơn khốn khó để tìm lại tự do cho đôi chân và ánh sáng ở mắt mình.

Lập Trung xiết nhẹ đôi tay thon mềm của Mai Vân mà lòng rạt rào xúc động... có thể đây là điểm tựa cho cuộc đời anh không.

- Mai Vân... hôm nay ngoài trời thế nào?

- Anh muốn đi dạo à. Một chút nữa có được không.

- Chi vậy Mai Vân?

- Anh còn phải lên giường để tập cho đôi chân của mình... đến giờ rồi

Lập Trung cười:

- À... anh quên... Vậy em giúp anh lên giường đi.

Mai Vân đẩy xe đến bên giường rồi đưa tay choàng sau lưng Lập Trung.

- Anh vịn vào vai em mà cố gượng xem nào.

Lập Trung choàng một tay qua vai Mai Vân. Còn tay kia chống vào cạnh giường để đưa thân người lên. Chẳng hiểu cố ý hay vô tình mà Lập Trung không giữ được thăng bằng, anh chới với để kéo Mai Vân cũng ngã xuống sàn nhà với mình. Anh nằm đè trên người Mai Vân mà tim đập bồi hồi. Hơi thở thơm tho phả ra từ bờ môi của Mai Vân cho hồn anh bay bổng. Anh không nhìn thấy gì nhưng vẫn nhận rõ sự biến chuyển ở con người Mai Vân. Tim nàng đập mạnh hơn, và vòng tay quấn quanh người anh đang run lên hòa cùng câu nói đứt quãng của Mai Vân.

- Lập... Lập Trung... anh không... không sao chứ. Em vô ý quá.

Lập Trung gật đầu:

- Anh không sao? Còn em.

- Em... em cũng không sao.

Lập Trung chưa muốn tách rời hai thân thể với nhau làm Mai Vân cứ trở mắt nhìn mà không biết phải làm sao. Chẳng lẽ xô Lập Trung rơi xuống... nhưng... làm thế có nhỡ tâm không... anh ấy chẳng nhìn thấy gì mà.

- Mai Vân à... em giúp anh với, anh chẳng làm sao điều khiển được mình nữa, anh không thể tự mình đứng lên được.

- Được, nhưng anh phải ngã ngang qua để em đứng lên mới giúp anh được.

- Ờ... anh xin lỗi...

Mai Vân nhẹ một tay lật Lập Trung ngã qua rồi vội ngồi dậy đỡ anh... hai mặt kề sát nha cho Lập Trung cảm nhận đến không dùng được, anh gục mặt chạm vào má Mai Vân cho nụ hôn phớt nhẹ lên vào hôn đơn độc.

Mai Vân nghe nóng bừng cả người, sóng lưng như có luồng điện chạy qua. Nàng không hiểu cảm giác của mình sao nữa... nàng quá dễ dàng đối với Lập Trung vậy sao. Nhưng... anh ấy đâu thấy gì... chắc chỉ vô tình mà thôi. Mai Vân tự nghĩ như thế nên bình tĩnh trở lại, nàng cố đỡ Lập Trung dựa vào giường... Bất chợt Lập Trung kêu lên:

- Mai Vân... em xem cái gì đâm vào chân anh đau thế?

Mai Vân hốt hoảng không nghĩ ra điều gì nên vội nói.

- Anh cố theo tay em nằm trên giường trước đi rồi em xem vết gì làm anh đau.

Lập Trung gạt đầu bò lên giường Mai Vân phụ một tay. Xong đâu đó Mai Vân hỏi:

- Anh đau chỗ nào?

- Ở đầu gối dài xuống bàn chân... bên chân phải...

Mai Vân sờ rầm rưng chẳng có vật gì. Nàng nhìn xuống sàn nhà và giật mình.

- Chẳng lẽ cái lược nhỏ đó cán vào chân mà làm cho anh đau... Ờ... mà... anh đau thật à?

- Anh đau thật... nói láo em làm gì. Hiện nó đang như bị hàng ngàn mũi kim châm chích đến tê buốt.

- Ôi... Mai Vân kêu lên. Vui quá... Vui quá... không ngờ có kết quả mau thế. Dì Cẩm ơi... vào mà xem anh Lập Trung biết đau rồi nè... dì Cẩm ơi dì Cẩm.

Lập Trung cười sung sướng... Mai Vân làm anh cảm động quá. Nghe sự reo vui của nàng mà anh ngỡ như chính bản thân nàng đã nhận điều đó.

Mai Vân đến bên cạnh Lập Trung rón ràng:

- Lập Trung, phải mời bác sĩ đến xem lại đôi chân cho anh. Đó là triệu chứng làm cho anh đi đứng lại được đó.

- Mai Vân... em vui lắm phải không?

- Ờ... chẳng những vui mà còn sung sướng nữa.

Tiếng bước chân chạy vào phòng Mai Vân quay lại, tay vẫn còn nắm chặt tay Lập Trung

- Mai Vân... chuyện gì mà cô hét to như thế?

- Dì Cẩm... anh Lập Trung biết đau rồi nè.

Dì Cẩm sáng bừng đôi mắt.

- Ôi thật vậy sao... Cậu Hai... trong mình cậu giờ thế nào rồi, hãy nói cho dì rõ đi... dì nôn nóng lắm.

Lập Trung cười sung sướng gạt đầu:

- Để tôi nói... Mai Vân em làm ơn đỡ anh dựa vào gối một chút.

Mai Vân làm theo lời Lập Trung. Anh đưa tay xoa xoa đầu gối của mình rồi nói:

- Trong mình tôi chẳng có gì. Chỉ có cái chân bên mặt làm làm tôi khó chịu, nó mỗi như như sắp bứt khỏi thân thể tôi

- Còn chân trái?

- Cũng có hiện tượng nhưng không mạnh bằng chân mặt.

- Vậy tốt quá. Để tôi báo cho ông bà chủ biết rồi rước bác sĩ đến xem cho cậu luôn.

- À... Dì bảo mẹ tôi rước Hoàng Nghĩa đấy.

Dì Cẩm mừng rỡ.

- Cậu chịu gặp cậu ấy rồi à.

Cậu chịu gặp cậu ấy rồi à. Hay quá. Mai Vân... cô ở đây coi chừng cậu Hai, tôi đi gọi điện cho ông bà rồi nấu cho hai người món súp ăn cho khỏe người.

- Dì làm thế... tôi thật là vui.

Dì Cẩm nắm tay Mai Vân:

- Cô quả đã đem niềm vui đến cho mọi người. Cô thật dễ thương quá Mai Vân ạ.

Mai Vân đỏ mặt:

- Đi nhanh đi dì Cẩm, ở đó mà trêu cháu hoài.

Dì Cẩm vừa bước ra thì có tiếng hỏi:

- Thừa dì cháu muốn hỏi thăm Mai Vân.

- Ủa... sao cô vào được.

- Xin lỗi, cháu thấy cổng không khóa nên vào đại. Cháu là bạn của Mai Vân tên là Diễm Hà.

Dì Cẩm gật đầu.

- Được rồi cô ngồi đây tôi gọi Mai Vân ra.

Dì Cẩm đến phòng Lập Trung ghé đầu vào gọi:

- Mai Vân ơi cô có bạn đến tìm.

Mai Vân kêu lên:

- A... Diễm Hà hả dì... được rồi cháu ra ngay.

Mai Vân buông tay Lập Trung và chạy ra reo to:

- Diễm Hà !... Chà diện bánh quá vậy ta, định đi đâu nữa à?

--Ừ, định rủ Vân đi dự sinh nhật với Hà... đồng ý chứ?

- Nhưng ở đâu mới được?

- Chị họ của Hà.

Mai Vân lắc đầu:

- Hôm nay không được rồi. Vì...

- Vì sao chứ... Vân quên Hà rồi phải không?

- Đâu có... sao Hà nói thế.

- Chớ lúc rày Vân có về thăm Hà đâu. Giờ Hà nhớ đến thăm, sợ Vân buồn nên mới rủ đi ăn tiệc, vậy mà Vân lắc đầu thật đành đoạn.

Mai Vân đến ôm Diễm Hà nói nhỏ:

- Sao giận hay quá vậy. Vân không đi là có lý do.

- Hà biết lý do của Vân. Phải chăng Vân đang lo bệnh nhân của mình không ai chăm sóc, an ủi và tâm sự.

- Chỉ đúng một phần. Còn điều quan trọng là... anh ấy vừa tìm được niềm vui, Vân cần có bên cạnh để chia sẻ cùng anh ấy.

- Vân không nghĩ đến Hà.

- Lúc nào cũng nghĩ. Nhưng chúng ta còn khối thời gian để đến với nhau. Với Lập Trung, anh ấy ít khi có được những ngày vui như thế này.

- Mai Vân... bạn quả có tấm lòng nhân hậu và biết thương người.

- Để Vân đưa Hà vào làm quen với Lập Trung... anh ấy chẳng khó tánh như những lời bàn của mọi người đâu.

Diễm Hà gật đầu rồi theo sau Mai Vân đến bên giường Lập Trung. Anh nghiêng tai lắng nghe rồi hỏi:

- Mai Vân... cô đưa bạn vào đây à?

Tiếng cô của Lập Trung làm Mai Vân hồi hộp, giọng nàng như chùng xuống:

- Lập Trung... anh không phản đối chứ.

Lập Trung im lặng cau mày... anh thật khó chịu khi nghĩ rằng mình đang làm điếm ngầm cho người

khác... Nhưng giọng nói của Mai Vân nghe thật tội nghiệp:

- Vân chỉ muốn mọi người cùng chia sẻ niềm vui với anh. Và lại Diễm Hà là bạn của Vân và cũng là người đầu tiên nhiệt thành ủng hộ Vân đến ở nơi này. Có lẽ niềm vui quá lớn làm Vân quên mất những lời anh đã nói với những ngày đầu Vân đến đây... Hãy tha thứ... Vân sẽ...

Lập Trung đưa tay:

- Mai Vân... em nói xong chưa... Anh có nói gì đâu mà em thanh minh thanh nga tràng giang đại hải như thế. Hãy giới thiệu cô bạn của em với anh đi.

Diễm Hà vui vẻ xem lời:

- Em tên là Diễm Hà, giáo viên dạy thể dục nhịp điệu... bạn cùng phòng với Mai Vân suốt mấy năm. Hôm nay thật hân hạnh được làm quen với anh.

Lập Trung đã hết cau mày khó chịu.

- Nghe giọng cô, tôi nghĩ cô rất sáng khoái trong cuộc sống. Cô vui vẻ thế chắc không khó tính như Mai Vân chứ.

Mai Vân kêu lên:

- Sao... em mà khó tính...

Diễm Hà cười liếc Mai Vân.

- Lập Trung... anh có nhận xét đúng lắm đó. Em cứ tưởng Mai Vân sẽ không chịu nổi sự nóng tính của anh... ai ngờ.

- Không nghe cô ấy đâu được. Vì thế nên ngày hôm nay đôi chân anh đã có cảm giác... không bao lâu nữa, anh có thể tự mình đi lại được.

Diễm Hà kinh ngạc:

- Sao đôi chân của anh... Ờ... mau thế à. Mai Vân... đúng vậy chứ?

Mai Vân cười đáp:

- Nhỏ này ngộ, cảm giác bệnh nhân nhận được nói ra mà mi không tin, thì ta lấy gì chứng minh để mi tin sự thật.

Diễm Hà gật đầu:

- Ờ há... sao Hà chậm hiểu thế nhỉ...

Có tiếng xe đỗ ngoài sân Mai Vân lên tiếng:

- Chắc ông bà về... không biết có rước bác sĩ đến luôn chẳng?

Tiếng bà Lập Thành kêu lên:

- Dì Cẩm ơi... lo nước uống giùm tôi. Hoàng Nghĩa cháu hãy vào đây...

- Ủa... anh ấy dời xuống lầu khi nào vậy hai bác?

- Cũng mới đây thôi, nhờ cô Mai Vân tận tình chăm sóc...

Hoàng Nghĩa kinh ngạc:

- Cô Mai Vân nào vậy bác?

- À... cô bé phụ việc cho Hiền Tâm đó mà.

- Chỉ thời gian ngắn cháu không đến mà mọi chuyện xảy ra làm cháu bất ngờ quá.

Mai Vân bước ra.

- Ông bà đã về... còn đây là...

- Mai Vân... nghe dì Cẩm báo tin, hai bác mừng quá nên vội về liền, nhưng vẫn không quên ghé rước

bác sĩ Nghĩa. Cậu này cũng là bạn của Lập Trung.

Mai Vân cúi đầu chào mà lòng có sự nhận xét ngộ nghĩnh: bạn của Lập Trung đều là bác sĩ . Tại sao anh ấy chẳng đi cùng nghề với các bạn của mình. Một kiến trúc sư... đâu phải là ước mơ của những cô gái...

Còn Hoàng Nghĩa nhìn thấy Mai Vân, anh đã có sự cảm mến trong lòng. Một cô gái có nhiều cá tính mạnh... chính vì thế mới khuất phục được một Lập Trung cộc cằn mặc cảm... Anh rất cảm ơn cô gái đã đem niềm tin đến cho Lập Trung... Anh bước tới đưa tay:

- Hân hạnh được quen với Mai Vân.

Mai Vân đưa tay ra cho Hoàng Nghĩa:

- Vân cũng rất vui khi được biết anh... mong rằng sau này chúng ta sẽ cùng nhau giúp Lập Trung mau lành bệnh.

Hoàng Nghĩa cười xiết chặt tay Mai Vân:

- Cô quả là người thẳng thắn và nhiệt tình. Tìm được một cộng sự như cô không dễ.

Cả hai nói chuyện nhau mà quên đi sự có mặt của ông bà Lập Thành. Đến chừng nhớ lại thì họ đã ở trong phòng Lập Trung và đang hỏi thăm anh đủ chuyện.

Mai Vân bước vào:

- Ông bà quá vui trước việc bất ngờ này.

- À... vì sao Lập Trung cảm nhận được sự đau đớn này?

Mai Vân lúng túng:

- À... O'... do anh ấy bị... bị té bất ngờ, chân phải cán lên cây lược tạo nên cảm giác này.

- Trước đó không có hiện tượng gì sao Mai Vân?

- Dạ không. Mỗi sáng Vân đưa anh ấy ra ngoài sân cỏ giúp anh ấy cử động đôi chân. Chiều thì nằm trên giường mà tập... đều đặn một ngày hai lần... nhưng suốt gần hai mươi hôm chẳng thấy gì... vậy mà không ngờ hôm nay anh ấy đã tìm được cảm giác cho đôi chân. À, anh Nghĩa anh chuyên khoa nào?

- Khoa mắt. Nhưng anh không làm sao thuyết phục được Lập Trung để trị cho đôi mắt anh. Lập Trung không tiếp bất kỳ ai đến thăm mình, anh xua đuổi có khi ném cả đồ vật vào những ai cố ý muốn đến gần. Do sợ ảnh hưởng ngày càng nặng đến đôi mắt nên bọn anh không dám gây xúc động cho Lập Trung, đành đau buồn nhìn bóng đêm chôn vùi dần cuộc sống và tương lai của bạn. Không ngờ Mai Vân đã đem niềm tin đến cho Lập Trung Lập Trung chịu tiếp anh thì hy vọng... anh sẽ trị được đôi mắt của Lập Trung sáng lại.

- Anh Hoàng Nghĩa... vậy là đôi mắt Lập Trung vẫn có hy vọng... Tại sao lúc trước anh chẳng nói với Lập Trung?

Hoàng Nghĩa cười:

- Bộ em tưởng ai cũng tiếp cận Lập Trung dễ dàng như em sao. Em lầm rồi, chỉ có mình em thôi... mà anh không hiểu tại sao Lập Trung nó hoà hợp với em mau chóng như vậy . Biết thế anh đã đến đây sớm hơn...

- Em cũng chỉ mới đến ở hơn một tháng.

- À... Hiền Tâm đồng ý để em đến giúp Lập Trung à.

- Không đồng ý cũng không được, vì đâu là quyền tự do của em. Nhưng nói thật Hiền Tâm có đề nghị mà anh không có ý gì... chỉ bảo tùy em lựa chọn.

- Vậy tại sao em chọn việc này?

- Vì tình người và sự hiếu kỳ... em chinh phục Lập Trung ở cá tính trung thực và nóng nảy. Em với Lập Trung giống nhau ở điểm đó, cho nên gần nhau hơn.

- Lập Trung đã nổi nóng với em lần nào chưa?

- Chưa anh à... chỉ có ngày đầu anh ấy hơi to tiếng với em thôi.

- Tại sao thế?

- Tại tính mặc cảm tự ti làm cho con người của anh mất cả ý chí và nghị lực, nếu chúng ta không đánh mạnh vào đó để phá tan đi thì không cách gì vực anh ấy đứng lên được. Với con người của Lập Trung phải nói thẳng và mổ xẻ tận gốc cái điều mà anh ấy không dám nhìn vào...

Tiếng bà Lập Thành vang lên cắt ngang câu chuyện của hai người:

- Mai Vân... Hoàng Nghĩa vào đâu. Lập Trung nó đang hỏi về hai người đó.

Mai Vân mỉm cười nhìn Hoàng Nghĩa.

- Có dịp nào chúng mình sẽ nói chuyện nhiều. Bây giờ chúng ta cần chia sẻ niềm vui với Lập Trung.

Hoàng Nghĩa gật đầu, theo chân Mai Vân vào phòng. Lập Trung lên tiếng:

- Mai Vân... Hoàng Nghĩa... hai người nói gì mà lâu quá vậy?

Hoàng Nghĩa bước đến nắm tay Lập Trung:

- Chúng tôi đang nói về cậu. Rất vui mừng là cậu chịu tiếp tôi và sau đó mừng cậu đã gặp điều may mắn.

- Hoàng Nghĩa... cậu không giận tở là tốt rồi. Mai Vân, đây là bạn của anh... chắc hai người đã làm quen rồi...

- Phải và còn nói chuyện rất tâm đắc nữa.

- Mai Vân quả tài, chỉ mới gặp thôi mà em đã làm cho Hoàng Nghĩa ngưỡng mộ, anh thật sự ghen với em đó Mai Vân. À, Mai Vân em hãy giới thiệu Diễm Hà với Hoàng Nghĩa đi...

Mai Vân nhìn Diễm Hà đang đứng ở góc phòng.

- Hà có nghe anh Lập Trung nói gì không?

- Nghe rồi... không ngờ anh ta cũng nhanh miệng đấy chứ.

Lập Trung ngơ người chưa kịp nói thì Hoàng Nghĩa cười to:

- Cậu ấy lo cho chúng ta thế mà cô chẳng bằng lòng à. Làm quen nhau có gì rầy rà đâu mà cô ngại. Nào chúng ta thử bắt tay nhau xem có mất mát gì không.

Diễm Hà nhẹ nhàng:

- Chúng ta đến đây là vì Lập Trung... tại sao chúng ta không nghĩ đến anh ấy mà phải để ảnh quan tâm đến chúng ta như vậy. Hối có nghịch lý hay không?

- Cô làm, cậu ấy lo cho bản thân cậu đấy...

Hoàng Nghĩa nháy mắt với Diễm Hà và khẽ liếc mắt hất đầu về phía Mai Vân. Diễm Hà chợt hiểu, gật đầu:

- Ờ... sao em không nghĩ ra. Hoàng Nghĩa, anh quả thật tinh ý, rất xứng đáng để Diễm Hà này kết...

...

Bà Lập Thành lặng lẽ lui ra nhường niềm vui cho bọn trẻ. Bà cùng dì Cẩm chuẩn bị buổi tiệc để mừng sự đổi khác của Lập Trung... luôn tiệc cũng để mọi người chung vui thân mật...

Diễm Hà nói chuyện cùng Hoàng Nghĩa mà quên đi buổi sinh nhật đêm nay. Hoàng Nghĩa vui tính và có đôi chút hài hước, làm cho buổi tiệc sinh động hơn. Mai Vân ngồi cạnh Lập Trung giúp anh ăn uống, cả hai ít nói để dành thời gian cho Hoàng Nghĩa và Diễm Hà. Mai Vân mỉm cười liên tưởng... nếu họ kết hợp nhau thì chắc gia đình chỉ toàn tiếng cười vui tươi hạnh phúc.

Bất chợt Hoàng Nghĩa lên tiếng:

- Mai Vân... sao em cứ cười mãi thế... không nói gì đi.

Mai Vân đỏ mặt:

- Em đâu biết gì để nói.

- Vậy em đang cười gì?

Mai Vân nhìn Diễm Hà lắc đầu:

- Em thấy vui nên cười vậy thôi... chứ không có ý gì.

- Còn Lập Trung, sao cậu cũng im lặng?

Lập Trung nhẹ nhếch môi cười.

- À... cậu nói hết rồi, tớ đâu còn gì để nói.

- Cậu không có chuyện gì để nói với Mai Vân à. Ngộ thật, Diễm Hà... họ đang chơi kiểu gì em biết không?

Diễm Hà nháy mắt:

- Biết chứ... anh có muốn nghe không?

- Rất muốn, nói đi.

Mai Vân nhìn thấy ánh mắt Diễm Hà, biết cô nàng đang muốn phá bĩnh hay trêu ghẹo gì đây.

- Diễm Hà... không nói bậy đó nha. Coi chừng ta tuyệt giao tình bạn với mi đó.

- Sao mi biết ta nói bậy... chưa gì đã lên án.

- Nhìn mắt mi ta biết rõ mà...

- Vậy không nói nữa... mặc mi với cái đầu dày đặc trăm nghìn câu chuyện. Lập Trung... báo cho anh biết Mai Vân nó chẳng đơn giản đâu... hãy coi chừng đó.

Lập Trung cười:

- Ghê gớm vậy sao Diễm Hà... em làm anh phát lo.

Mai Vân sự mặt im lặng, cắn môi không bàn góp lời nào. Khiến Lập Trung lo lắng. Anh chẳng rõ Mai Vân giận vì câu nói của mình hay của Diễm Hà... nhưng tất cả chỉ là nói chơi thôi mà... sao lại giận... hay Mai Vân có tâm sự gì mà lời nói của Diễm Hà và anh vô tình chạm phải...

Hoàng Nghĩa kêu lên:

- Thôi chết... tối rồi, tớ phải về đây.

Diễm Hà cũng giật mình:

- Em cũng về nữa.

Hoàng Nghĩa đứng lên, Lập Trung hỏi:

- Hai vị về bằng gì?

- Em tới đây bằng Honda Còn anh Nghĩa?

- Nếu em có lòng cho anh quá giang một đoạn.

- Được thôi.

- Lập Trung này... cậu ráng luyện tập thêm nữa thì chẳng bao lâu sẽ đi lại được. Còn đôi mắt của cậu hôm nào đó Mai Vân sẽ đưa cậu đến bệnh viện để tớ khám lại. Hy vọng kết quả tốt, cho ngày vui của chúng mình trở lại.

- Được rồi, hãy để từ từ mà tính. Cám ơn cậu và Diễm Hà đã đến chung vui... Hẹn hôm nào gặp lại.

Mai Vân chẳng nói lời nào tiễn hai người ra cổng. Diễm Hà ôm vai Vân cười nhẹ.

Giận à... nói chơi thôi mà.

Mai Vân lắc đầu:

- Không có gì đâu, Hà đừng bận tâm. Chúc ngủ ngon. Tạm biệt.

Hoàng Nghĩa nắm tay Vân:

- Hôm nay là ngày vui, em hãy vất bỏ những gì phiền não trong lòng... mong sẽ gặp lại em. Tạm biệt.

Mai Vân đứng nhìn theo đến khi khuất bóng hai người mà vẫn chưa trở vào... Vân chẳng hiểu tại sao mình buồn nữa... nhưng những lời nói của Diễm Hà và Lập Trung làm Vân thấy tự ái vô cùng... dù chỉ là lời nói chơi, nhưng sao Vân thấy có chút gì đó cay đắng, tê buốt trong lòng.

... Mai Vân đứng thật lâu ngoài cửa, đến nghe thấm lạnh mới trở bước vào nhà, nàng giật mình khi thấy Lập Trung vẫn ngồi im lặng ở giữa phòng. Nàng bước đến bên cạnh.

- Lập Trung... anh chưa vào phòng sao?

- Anh chờ em...

Mai Vân thoáng động.

- Mai Vân... em buồn vì câu nói của anh phải không?

Mai Vân im lặng, nàng lặng lẽ đẩy xe Lập Trung vào phòng.

- Em đỡ anh lên giường nghỉ nhé.

Lập Trung đưa tay quơ quơ.

- Em đâu rồi Mai Vân?

- Em đây - Mai Vân định đưa tay đỡ Lập Trung, nhưng anh đã giữ chặt đôi tay nàng và gọi thật êm ái.

- Mai Vân... em không giận anh chứ?

- Không...

- Vậy sao em cứ lặng lẽ và im lặng như thế?

Mai Vân lắc đầu... nàng chẳng biết nói sao với Lập Trung khi mà cơn buồn của nàng vô cớ.

Lập Trung đưa đôi tay Mai Vân lên sát mặt mình.

- Tha lỗi cho anh... anh sẽ chẳng tin lời ai ngoài em nói.

Mai Vân thật sự nghe trái tim mình rung động... Nàng bối rối vô cùng trước cử chỉ triu mến của Lập Trung không muốn kéo dài sự việc. Mai Vân nhẹ nhàng.

- Vâng, em hiểu anh rồi... hãy đi nghỉ sớm cho khỏe. Mai chúng ta sẽ nói chuyện với nhau. Em không có gì buồn và anh cũng chẳng có làm gì cho em buồn nữa.

Lập Trung gạt đầu rồi choàng vai qua cổ cho Mai Vân đỡ lên giường. Trước khi Mai Vân rời phòng, Lập Trung nói:

- Em làm cho cuộc sống và suy nghĩ của anh đối nghịch. Mong rằng đó là điểm tốt cho cuộc đời anh... anh sẽ không bao giờ để mất những gì mình có được. Chúc em ngủ ngon...

Mai Vân về phòng trần trở không ngủ được lòng nàng rối bời và phức tạp vô cùng... nàng chẳng biết rõ những gì đang thay đổi trong lòng. Tất cả sự việc đều ở ngoài dự tính của Mai Vân.

Tại sao Lập Trung có thái độ lo lắng như thế. Anh quan tâm đến này tự bao giờ. Chẳng lẽ chỉ mới trong quãng thời gian ngắn mà tất cả đều thay đổi... đó là do đâu mà ra... Lập Trung nói những lời nghe ra thật khó hiểu... anh ấy đang khuấy động cuộc sống bình lặng của nàng.

Mai Vân trở mình úp mặt vào gối cố quên đi tất cả những gì đã xảy ra trong ngày hôm nay... nhưng mọi việc như treu ghẹo lấy nàng... cảnh tượng Lập Trung té sấp lên mình nàng cứ rõ dần trong trí não đến Mai Vân phải kêu lên.

Không... không... đó không phải là sự thật... tôi không tin... và Mai Vân đã thiếp đi vì quá mệt...

Chương 6

Trong khi đó Diễm Hà nào có khác chi Mai Vân, nàng thật sự để tâm đến Hoàng Nghĩa... anh chàng vui tính nói chuyện thật dễ thương.

Nàng đã đưa Hoàng Nghĩa về tận nhà để khi chia tay họ nắm tay nhau thật lâu, mắt nhìn thẳng vào nhau không nói một lời. Diễm Hà không ngờ trái tim mình yếu đuối đến thế, xem ra nàng còn tệ hại hơn Mai Vân nữa... Tại sao chỉ mới một lần gặp gỡ mà nàng đã vội mơ mộng về Hoàng Nghĩa, có vội vàng lắm không? Anh ấy sẽ nghĩ về mình như thế nào?

Diễm Hà lắc đầu:

- Ôi mặc... chuyện đã đến dù muốn tránh cũng không được... rồi thời gian sẽ chứng minh giúp ta...

Và Diễm Hà đã ngủ một giấc êm đềm say sưa.

Khi mặt trời lên quá cao, Diễm Hà giật mình vì tiếng chuông gọi cửa. Nàng lười biếng chẳng muốn ngồi dậy. Nhưng bất chợt mắt nàng sáng lên môi cười thật tươi chạy nhanh ra mở cổng... Nhưng nàng sợ mặt nay khi thấy người hiện diện ngoài cổng:

- Ủa... bác sĩ Tâm, làm gì đến đây sớm vậy?

- Anh muốn nói chuyện với Diễm Hà một chút có được không?

- Cần gấp lắm à?

Hiển Tâm gật đầu. Diễm Hà mở rộng cửa:

- Mời anh vào. Anh ngồi chơi chờ Hà một lát.

Hiển Tâm chống hai tay lên cằm suy tư buồn bã... Anh chẳng biết Diễm Hà có giúp gì được cho mình không nhưng vẫn phải thử...

- Hiển Tâm... anh có chuyện gì mà trông buồn thảm quá vậy?

Hiển Tâm giật mình nhìn Diễm Hà đang ngồi đối diện:

- Diễm Hà... em có đến thăm Mai Vân không?

- Có... lúc chiều này em ở chỗ Mai Vân đến khuya mới về... à Hiển Tâm, đôi chân của anh Lập Trung có cảm giác rồi đó... mọi người mừng lắm. Có Hoàng Nghĩa bạn của Lập Trung đến nữa đó.

- Sao... Lập Trung đã chịu gặp mặt bạn bè rồi à?

Diễm Hà gật đầu xoa hai tay vào nhau đi tới đi lui miệng cười rất tươi:

- Không ngờ Mai Vân giỏi thiệt... Vân đã làm cho bọn em rất là kinh ngạc, nhất là anh Hoàng Nghĩa. Anh ấy khâm phục Mai Vân vô cùng. Bọn em đã cùng nhau kết thân... Ờ... nghe nói anh sắp đi tu nghiệp rồi phải không? Chừng nào mới đi?

Hiển Tâm ôm đầu:

- Anh chẳng biết nữa.

Diễm Hà ngạc nhiên:

- Anh nói gì em không hiểu vậy Hiển Tâm?

Hiển Tâm đưa tay vuốt mặt trầm tư:

- Anh không muốn đi nữa. Anh đã lảm lẩn khi để Mai Vân đến giúp cho Lập Trung...

Diễm Hà im lặng lắng nghe tâm sự của Hiển Tâm.

- Anh không ngờ mình yêu Mai Vân, nếu không có chuyện bà Lập Thành đến nhờ Mai Vân, anh cũng chưa rõ mình. Anh đã tỏ cùng Mai Vân, nhưng đáp lại chỉ là lời hứa hẹn quá mong manh. Anh làm sao tin được để mà an tâm ra đi đến hai năm.

- Vậy trước đó anh nghĩ thế nào mà chẳng tỏ cùng Mai Vân?

- Anh định chờ thời gian...

- Thì bây giờ cũng là thời gian tốt cho hai người. Nhưng anh đã nói gì và Mai Vân đã hứa gì?

- Anh nói yêu Mai Vân và xin Mai Vân hứa chờ đợi anh về... rồi mới đây anh xin Mai Vân chấp nhận lời cầu hôn của anh, anh sẽ không đi xa nữa mà sẽ ở lại cùng Mai Vân xây dựng tổ ấm gia đình... Nhưng Mai

Vân vẫn không thay đổi ý định, hẹn hai năm sau anh trở lại nàng sẽ trả lời.

- Vậy anh còn mong đợi gì nữa?

- Nhưng nếu hai năm anh quay về có chắc là Mai Vân nhận lời cầu hôn của anh không? Hay là nàng đã có một mối tình khác... Bằng chứng là hiện quan hệ giữa Mai Vân và Lập Trung có khác đi rồi.

Diễm Hà nghiêm mặt:

- Hiền Tâm, anh đừng quá vội vàng kết luận về Mai Vân như thế. Theo Hà thấy người đáng lo là phía anh chứ không phải Mai Vân. Anh có chắc chắn lòng mình như một khi ở xứ hoa lệ vàng son... còn biết bao cô gái hơn Mai Vân rất nhiều... Anh có vượt qua được những quyến rũ đó không. Em rất tán thành ý kiến của Mai Vân... và em mong anh không vì chút tình riêng mà để cho sự nghiệp của mình chững lại.

- Diễm Hà... em cũng không giúp anh xây dựng tình yêu với Mai Vân.

- Đó là điều mà từ lâu em hằng mong ước cho Mai Vân. Nhưng bây giờ em đâu biết làm gì giúp anh. Khi mà chính anh đã bỏ qua những dịp may hiếm có và thuận lợi đó. Hiền Tâm... Mai Vân làm thế là có lý do riêng của Vân. Nó hứa chờ anh hai năm thì anh hãy yên lòng. Nó chưa bao giờ thất hứa với ai điều gì.

Hiền Tâm thở dài:

- Hai năm quá dài cho một sự chờ đợi mong manh. Anh sẽ không ra đi nữa, anh sẽ thuyết phục được Mai Vân chấp nhận lấy anh.

- Hiền Tâm... đối với Mai Vân mà anh làm thế thì chỉ có chuốc lấy thất bại thôi.

- Anh không tin Mai Vân sắt đá đến nỗi chẳng cảm động trước tấm chân tình anh dành cô ấy.

Có tiếng động hai người quay lại cùng kêu lên:

- Hoàng Nghĩa...

Hoàng Nghĩa cũng ngạc nhiên:

- Ủ Hiền Tâm... hai người quen nhau à. Xin lỗi... tôi thấy cửa mở nên vào đại, không biết có phiền gì hai vị không?

Diễm Hà vui vẻ đứng lên.

- Không có gì đâu. Hiền Tâm đến nhờ em tìm Mai Vân cho anh ấy nói chuyện. Anh vào ngồi chơi. Em đi pha nước cho hai người dùng.

Hoàng Nghĩa đến ngồi đối diện với Hiền Tâm. Diễm Hà bước vào nhà sau.

- Hiền Tâm... cậu muốn gặp Mai Vân à? giữa hai người có chuyện để nói sao?

- Hoàng Nghĩa... cậu nói gì mà tớ không hiểu. Chẳng lẽ tớ quen Mai Vân không được à?

Hoàng Nghĩa nhún vai:

- Đâu ai cấm cậu điều đó... Nhưng tớ chỉ sợ cậu mang phiền muộn đến cho Mai Vân mà thôi.

Hiền Tâm cười:

- Tớ yêu Mai Vân đâu có gì xấu...

- Chuyện của cậu tớ chẳng muốn xen vào, nhưng tớ khuyên cậu nếu đó chỉ là trò đùa cho thỏa mãn tính tự cao của cậu thì cho tớ xin đi... Mai Vân không thể là mục tiêu để cậu thăm dò tình cảm của người khác.

Hiền Tâm trầm mặt:

- Cậu nói vậy là có ý gì?

- Cậu đừng tưởng những chuyện mình làm không ai biết. Chỉ tại người ta không muốn nhắc đến mà thôi.

Hiền Tâm sửng sốt:

- Chẳng lẽ Lập Trung nói hết với cậu.

- Không. Lập Trung chẳng hé một lời. Chỉ do tình cờ mà tớ biết được. Cậu quả thật chẳng xứng đáng với tình bạn của chúng ta.

- Nhưng tớ đã cố chuộc lỗi với Lập Trung. Tớ chẳng còn dây dưa với chuyện đó lâu rồi

Hoàng Nghĩa lắc đầu rút điều thuốc gắn lên môi.

- Nhưng có vấn đề gì được cho họ không? Bây giờ cậu còn muốn đến với Mai Vân nữa. Tớ nói thật cậu không đủ tư cách đâu.

Hiển Tâm nhếch môi cười kiêu ngạo:

- Cậu nói sao? Địa vị tớ như thế này mà chẳng đủ tư cách làm người yêu của Mai Vân sao? Nghĩ nhục cười thật. Bác sĩ mà không bằng người giúp việc.

Hoàng Nghĩa gật đầu:

- Đó... chính vì điểm ấy mà cậu thua xa Mai Vân.

Hiển Tâm tái mặt rồi gằn giọng:

- Bằng mọi cách tớ vẫn phải chinh phục cho được Mai Vân. Tớ chẳng thể để Mai Vân sống bên cạnh kẻ tật nguyền như Lập Trung:

Hoàng Nghĩa quắc mắt:

- Nhưng đó cũng là bạn của cậu. Lập Trung ra nông nổi là do những hành động thiếu suy nghĩ của cậu... Chẳng ai trách cứ cậu... vậy mà cậu có thể thốt ra những lời phi đạo nghĩa như thế. Cậu đã quên tình nghĩa Lập Trung đối xử với cậu rồi sao. Địa vị bác sĩ ngày hôm nay của cậu cũng có một phần công sức của Lập Trung... vậy mà Ơn đâu chưa thấy. Chỉ thấy cậu toàn tạo phiền não đau buồn cho Lập Trung. Bấy lâu bạn bè xa lánh cậu cũng vì thái độ kém nhân nghĩa đó. Cậu chỉ nói chớ không làm được. Tại sao cậu ganh ghét với Lập Trung như vậy. Cậu ấy có làm gì để cậu bắt nạt đâu.

- Nhưng tớ yêu Mai Vân, ảnh hưởng gì đến Lập Trung mà cậu lên án tớ.

- Xin lỗi cho tớ nghi ngờ tình yêu đó của cậu. Cậu đã nói yêu với bao nhiêu cô gái rồi nhớ không?

- Hoàng Nghĩa... cậu không thể nói xấu tớ đấy nhé Cậu xem Mai Vân có bằng những người khác không. Vậy sao tớ lại nói yêu... điều đó cũng nói lên được tình yêu chân thật của tớ dành cho Mai Vân.

Hoàng Nghĩa im lặng suy nghĩ... anh có quá khắt khe khi lên án Hiển Tâm không... nhưng không thể với thời gian ngắn như vậy mà Hiển Tâm có thể quên hết những gì mà hắn đã cố tâm giành giật...

Diễm Hà đã nghe hết câu chuyện của hai người, nàng không ngờ Hiển Tâm có một cuộc sống phức tạp. Như vậy anh ta nói yêu Mai Vân mà có thật không? Xem ra Hoàng Nghĩa rất hiểu Hiển Tâm... Mai Vân quả chín chắn khi chưa đáp lại lời cầu hôn của Hiển Tâm.

- Này... hai người nói chuyện gì mà gay gắt thế. Có thể cho tôi biết được không?

Hiển Tâm lắc đầu:

- Không có gì, bạn bè lâu ngày gặp lại nên có nhiều chuyện để thảo luận, đôi khi cũng có vài ý kiến bất đồng nhau... nhưng nói chung chẳng có gì quan trọng.

Diễm Hà mỉm cười:

- Vậy thì tốt thôi. Hà chỉ sợ vì một chuyện gì đó mà bạn bè đi đến hiềm khích lẫn nhau thì buồn lắm.

Hiển Tâm đứng lên:

- Bây giờ anh phải về, mong rằng khi gặp Mai Vân em hãy nói giúp anh vài lời.

- Được em sẽ nói với Vân... còn quyết định thế nào là ở Mai Vân, em không dự phần góp bàn.

- Rất cảm ơn em. Chào Hoàng Nghĩa, chúc hai người có một ngày vui vẻ.

Hoàng Nghĩa gật đầu bắt tay Hiển Tâm. Chờ Hiển Tâm đi khuất, Hoàng Nghĩa lắc đầu:

- Người ta nói đúng, dò sông dò biển thì dễ, chớ lòng người làm sao dò được.

- Hoàng Nghĩa... hình như anh không thích Hiển Tâm lắm thì phải?

- Đúng... mà thôi mình đừng nói chuyện người khác nữa. Anh đến để định rủ em cùng đi sang nhà Lập Trung... em rảnh chứ?

Diễm Hà lắc đầu:

- Xin lỗi vì sáng nay em có giờ nên không thể đi cùng anh được. Anh đừng buồn..

Hoàng Nghĩa mỉm cười:

Không có gì, anh đi một mình cũng được.

Rồi Hoàng Nghĩa im lặng nhìn Diễm Hà làm nàng bối rối... đôi mắt anh sáng quá như muốn đốt cháy trái tim nàng. Diễm Hà cúi đầu lảng tránh, tay chân như thừa thải... Sự im lặng kéo dài đến không chịu được. Diễm Hà nói lí nhí:

- Hoàng Nghĩa... anh uống nước đi... bộ em lạ lắm sao mà... mà anh nhìn dữ thế?

Hoàng Nghĩa mỉm cười đưa ly nước chanh lên miệng:

- Anh thấy em để tự nhiên thế này mà đẹp...

Diễm Hà cúi đầu mặt nghe nóng bừng đến mang tai. Cả hai lại rơi vào im lặng... nhưng trái tim của họ đang nói cùng nhau và ánh mắt của họ đã giải bày tất cả những gì đang ẩn chứa trong lòng:

- Diễm Hà... anh mong tình bạn của chúng ta luôn bền đẹp.

- Vâng... Hà cũng mong như thế. Hoàng Nghĩa, anh không phân biệt địa vị chứ?

Hoàng Nghĩa cau mày:

- Tại sao em nghĩ thế? Anh chẳng tầm thường như vậy đâu. Quen nhau lâu ngày rồi em sẽ hiểu anh.

- Em có một cuộc sống rất lạc quan, em cũng không quan trọng lắm về chuyện phân chia địa vị xã hội... nhưng em vẫn biết phải chọn điểm xứng cho mình.

- Anh không nghĩ trong tình bạn phải có địa vị ngang nhau mà đối lại phải có sự chân thật và thông hiểu nhau mới là điều đáng trọng. Tuy mới gặp em nhưng anh tin chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau. Diễm Hà... tối nay anh có thể mời em đi chơi được chứ?

Diễm Hà suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Vâng... em sẽ chờ anh.

- Vậy khoảng bảy giờ anh đến đón. Còn bây giờ anh phải đến xem bệnh cho Lập Trung.

- Hy vọng Lập Trung mau lành bệnh.

- Khó nói trước lắm... mong rằng Lập Trung chịu chữa trị...

- Sao anh nói thế?

- Tính khí của Lập Trung cũng thất thường lắm. Anh e ngại điều gì phật ý xảy ra với Lập Trung thì mọi chuyện coi như hủy tất cả.

- Có phải anh ngại chuyện của Hiền Tâm.

Hoàng Nghĩa gật đầu... Diễm Hà cũng trầm tư.

- Lúc trước em thường trách Mai Vân sao chẳng lợi dụng sự gần gũi với Hiền Tâm để tạo tình cảm thân mật mà thay đổi cuộc đời mình. Nhưng Mai Vân chỉ mỉm cười chứ không phản đối hay chấp nhận... bây giờ nghe qua phần nào nếp sống của Hiền Tâm... em lo sợ Mai Vân vướng vào mà khổ.

- Cũng không hẳn là thế. Biết đâu Mai Vân chẳng giúp cho Hiền Tâm thay đổi nếp suy nghĩ và lối sống của mình... nhưng chúng ta bây giờ không thể chen vào chuyện của họ...

- Nhưng giữa Mai Vân và Lập Trung có gì đâu mà mình phải lo lắng.

Hoàng Nghĩa mỉm cười đứng lên:

- Đúng là chúng ta có quá lo cho người khác mà quên đi bản thân mình. Thôi anh đi đây, nếu không lại trễ giờ dạy của em. Hẹn tối gặp lại.

- Vậy... chào anh.

Hoàng Nghĩa giữ bàn tay của Diễm Hà trong tay mình thật lâu rồi mới buông ra và quay mình đi.

Diễm Hà nhìn theo lưu luyến... một chút băng khuôn xao xuyến trong lòng.

Hoàng Nghĩa đến nhà Lập Trung thì được dì Cẩm tiếp đón niềm nở:

- Cậu Nghĩa ..tôi thật vui khi cậu trở lại ngôi nhà này.

- Cũng nhờ Lập Trung hẳn thay đổi tâm tính, bằng không chầy chểnh bao giờ được thưởng thức lại những món ăn tuyệt hảo mà dì đã làm.

- Quả thật đến một lúc nào đó con người ta cũng thoát qua những tai nạn. Tôi thật sung sướng khi nhìn lại niềm vui trên khuôn mặt của Lập Trung.

- À... anh ấy đâu rồi dì Cẩm?

- Thường buổi sáng thì cô Mai Vân đẩy xe đưa Lập Trung ra sân cỏ để tập luyện. Nghĩ tội nghiệp cô Mai Vân tận tâm tận lực hết lòng lo cho cậu Lập Trung chẳng hề có một tiếng than...

- Mà nghĩ hay thật... Lập Trung đã từ chối biết bao người... vậy mà với Mai Vân, cậu ấy ngoan ngoãn vô cùng.

Dì Cẩm cười thật tươi:

- Chính ông bà cũng lấy làm lạ điều đó. Cậu Nghĩa, cậu có nghĩ đó là ý trời không?

Hoàng Nghĩa ngạc nhiên:

- Dì nói gì mà cháu chẳng hiểu?

- À... tôi muốn nói... đó có phải là duyên nợ không.

- Dì thấy gì mà nói thế?

- Lập Trung rất sợ Mai Vân bỏ đi. Xem ra cậu ấy quyến luyến Mai Vân vô cùng. Bất cứ chuyện gì cũng phải có bàn tay cô ấy, Lập Trung mới chịu... Nay cậu đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài sân thì cậu biết.

Nghe lời dì Cẩm, Hoàng Nghĩa đến bên cửa sổ. Anh nhìn ra sân thấy Mai Vân đang ngồi bó tay quanh gối ngẩng đầu nhìn Lập Trung... đang nói gì xem ra có vẻ say mê lắm...

Nhìn cảnh đó Hoàng Nghĩa tự nghĩ:

"Xem ra họ hiểu và thân nhau quá... chẳng lẽ mới đó mà tình cảm hình thành giữa hai người nhanh chóng vậy sao. Liệu họ giữ được cuộc sống này bao lâu, nếu Mai Vân gặp lại Hiền Tâm. Tại sao Hiền Tâm luôn chen vào giữa nếp sống của Lập Trung..."

- Cậu nhìn cảnh đó xem có ai nghĩ rằng họ là người có địa vị khác nhau.

Hoàng Nghĩa gật đầu im lặng.

- Dì Cẩm... mấy lúc gần đây Hiền Tâm có đến không?

- Chỉ có một lần... mới hôm qua đây.

- Dì có nghe họ nói gì với nhau không?

- Có... đại để cậu Tâm chẳng muốn cô Mai Vân ở đây chăm sóc cho cậu Lập Trung.

- Lý do vì sao?

- Cậu ấy muốn cưới cô Mai Vân làm vợ.

- Hiền Tâm đề nghị thẳng với Mai Vân à?

- Phải... nhưng cô Vân từ chối.

- Cháu cũng rõ chuyện này. Cháu vừa gặp Hiền Tâm ở nhà Diễm Hà. Hiền Tâm đang nhờ Diễm Hà thuyết phục Mai Vân quay về.

Dì Cẩm kêu lên:

- Cơ khổ, bệnh cậu Trung đang hồi tiến triển tốt, cô Vân mà đi thì e rằng sự việc trở nên tồi tệ hơn. Phải chi có cô Thúy Hương ở đây...

Hoàng Nghĩa cau mày:

- Để chi vậy dì Cẩm?

- Cậu Trung rất yêu cô Hương, nhưng do mắc cảm bệnh tật mà cậu ấy không hề nhắc đến cô ấy một lời... mà nghĩ cô Hương cũng tệ... mấy tháng rồi mà chẳng ghé thăm cậu Trung lần nào.

Hoàng Nghĩa trầm nghĩ:

"Vậy là Lập Trung đã giấu gia đình chuyện rạn nứt giữa hai người... nhưng sao lại giấu khi con người đó đã trắng trợn phản bội lời hôn ước của mình... e rằng mọi việc sẽ rắc rối đây..."

- Kia... cậu Trung đã về. Cậu ngồi chơi, tôi vào trong lo thức ăn cho cậu ấy và cô Vân.

Hoàng Nghĩa gật đầu nhìn ra cửa. Mai Vân đang cười vui vẻ đẩy xe Lập Trung lên thềm và nhìn thấy Hoàng Nghĩa nàng reo lên:

- A... chào anh Hoàng Nghĩa... anh đến lâu chưa?

- Cũng hơi lâu. Hai người đi dạo à?

Lập Trung cười:

Vâng... Sáng nào cô ấy cũng bắt tôi đi thể này đây. Cậu xem có khổ không?

Hoàng Nghĩa mỉm cười nhìn Mai Vân và vỗ vai Lập Trung:

- Có người muốn khổ như cậu mà không được đấy. Được người đẹp chăm sóc chiều chuộng... xem ra cậu phát tướng trở lại rồi đó.

Mai Vân mắc cỡ đỏ mặt:

- Anh Nghĩa chọc Vân nữa rồi.

Mai Vân bỏ đi vào phòng Lập Trung, để mặc hai người bạn ngồi với nhau.

Hoàng Nghĩa vui vẻ:

- Lập Trung sáng nay cặp giò cậu thế nào rồi?

- Nó bớt đau mà quay sang mỗi, mỗi dữ lắm Nghĩa ạ. Mai Vân đã giúp tớ xoa dầu nên có đôi phần dễ chịu.

- Đó là hiện tượng tốt. Một lát vào phòng tớ khám đôi mắt cậu xem sao.

- Cậu thấy có chút hy vọng nào không?

- Chưa khám làm sao biết được. À... tại sao bây giờ cậu lại quan tâm đến đôi mắt mình thế? Tớ nhớ lúc trước hề nhắc tới việc trị liệu đôi mắt thì cậu hét toáng lên và đuổi sạch chẳng cho một ai đến gần.

- Khi đó nhìn tớ chắc dễ sợ lắm... nhưng chẳng một ai có thể nhận ra cậu nữa.

- Nay Hoàng Nghĩa... Mai Vân cô ấy đâu rồi?

- Đã vào phòng... có chuyện bàn về cô ấy à?

- À... cậu thấy Mai Vân thế nào?

- Cậu hỏi về phương diện nào?

- Tất cả.

Hoàng Nghĩa cười chế nhạo:

- Nay ý gì mà tìm hiểu người ta thế?

- Cậu vẫn không bỏ tánh tò mò chuyện của người khác.

Hoàng Nghĩa nhún vai:

- Thế thì thôi. Tớ chẳng nói cho cậu biết về Mai Vân đâu.

Lập Trung thẳng người:

- Nay cậu làm khó tớ đấy à, coi chừng tớ nổi giận.

Hoàng Nghĩa khoa tay:

- Thôi được rồi tớ nói: Mai Vân đẹp mà có duyên nữa. Mái tóc cô ấy đen huyền và dài đến ngang eo. Còn về bản tánh, tớ nghĩ cậu rõ hơn tớ... nhưng tớ vẫn cho cậu nhận xét: có thể ít người con gái nào được như vậy.

- Về điểm nào?

- Lập Trung này, cậu có biết Hiền Tâm đang dò ý Mai Vân không?

Lập Trung gật đầu... anh nhớ đến những lời đối đáp của hai người trưa hôm qua...

- Mới sáng nay tớ có gặp Hiền Tâm tại nhà Diễm Hà.

- Và Hoàng Nghĩa đã kể lại cho Lập Trung nghe những gì Hiền Tâm đã nói...

Lập Trung thở dài lẩm bẩm:

- Rõ ràng oan nghiệt, mình muốn tránh mà vẫn không được.

- Lập Trung... hãy nói thật cho tớ biết tình cảm của cậu đối với Mai Vân

Lập Trung trầm lặng rất lâu rồi nói:

- Có thể tớ đã tìm lại cho mình một tình yêu... nhưng chẳng biết nó có được êm đẹp không.

- Cậu đã yêu Mai Vân.

Khó nói lắm... nhưng vắng nàng tớ cảm thấy trống trải đau buồn sao đó. Tớ không biết mình có quá vội vàng trong tình cảm chẳng... tớ định không tỏ thái độ gì nhưng tớ không kiềm chế được lòng khi nghe Hiền Tâm đề nghị cầu hôn Mai Vân.

- Tớ thật chẳng hiểu Hiền Tâm nữa... gây cho cậu bao đau thương như vậy cũng chưa chịu hay sao.

- Ai nghĩ được lòng họ còn muốn gì.

- Vậy thì cậu phải quyết tâm mới được Lập Trung ạ. Cậu cần phải tìm lại ánh sáng cho mình, chỉ có điều đó cậu mới có thể đối chọi lại với Hiền Tâm.

Lập Trung gật đầu... anh mơ thấy ngày mai đôi mắt mình nhìn được cảnh vật chung quanh. Anh sẽ nhìn thấy Mai Vân bằng da bằng thịt chứ không phải bằng ảo giác hay cảm nhận... anh sẽ cùng Mai Vân chạy trên thảm cỏ xanh với đôi chân trần... Và anh sẽ đưa Mai Vân đến vùng trời riêng... mà anh đã phí bao tâm sức tạo thành... giờ đành bỏ dở... Và ở chính nơi đó, khung trời đó... mới thật lý tưởng để anh tỏ lời cầu hôn với Mai Vân... nhưng liệu Mai Vân có đáp lại tình anh hay không... Thời gian quá ít để Mai Vân có quyết định cho mình...

Hoàng Nghĩa theo dõi chuyển biến trên khuôn mặt của Lập Trung... anh hiểu Lập Trung chưa nắm chắc ước mơ của mình... mối tình của họ thật mong manh...

Rồi Hoàng Nghĩa lại liên tưởng đến Diễm Hà... nếu anh tiến tới chắc chắn sẽ gặp may mắn... nhưng anh không thể vội vàng, mà cần phải tìm hiểu rõ xem tính tình và nếp sống của nàng có xứng đáng để anh trao trái tim không. Nhưng Hoàng Nghĩa biết, ngoài Diễm Hà ra anh sợ trái tim mình chẳng rung động trước cô gái nào. Và anh cũng cầu mong Lập Trung sẽ được như mình.

Chương 7

Một hôm Mai Vân đi phố mua ít đồ cần dùng. Khi về đến nhà, nàng đã vội dừng lại ngoài cửa vì bên trong vang lên tiếng nói trong trẻo của người con gái:

- Dạ cháu đi du lịch với gia đình vừa về là vội đến thăm anh Lập Trung ngay. Cháu vì nôn nóng nên quên mang quà biếu dì... để lần sau quay lại cháu sẽ nhớ mà mang đến tặng dì.

- Cám ơn cô đã có lòng nhớ đến tôi. Trông còn xinh đẹp hơn trước nhiều.
- Dì Cẩm! Bận trạng của anh Lập Trung sao rồi hả?
- Đôi mắt thì mới được cậu Nghĩa xem quạ Còn đôi chân... chẳng bao lâu sẽ đi lại được.
- Nghĩa là anh Trung vẫn còn ngồi một chỗ...

- Phải. Vì từ đó đến nay, cậu ấy có chịu trị liệu gì đâu. Tối ngày cứ rúc mãi trong phòng. May nhờ gần đây có cô Mai Vân đến săn sóc, cậu mới chịu tập luyện và cho bác sĩ đến xem bệnh. Bây giờ cô về đây chắc cậu mừng lắm. Hy vọng bệnh cậu mau chóng bình phục...

Mai Vân trầm nghĩ:

"Chắc đây là Thúy Hương... chẳng biết nàng đến đây là điềm tốt cho Lập Trung hay trái ngược lại... e rằng ảnh hưởng đến tinh thần Lập Trung quá... mình có nên nói cho cô ấy biết không..."

- Dì Cẩm, cháu muốn vào thăm anh Lập Trung một chút.
- Ờ... để tôi báo cho cậu ấy hay trước.

Thúy Hương đứng lên:

- Không cần đâu, dì chỉ phòng rồi tự cháu đi vào. Cháu muốn dành cho anh ấy sự bất ngờ.
- Đó ! Cái phòng trước mặt cô đó. Nhưng nãy vào đó mà thấy cậu ấy đang ngủ... thì cô đừng gọi.
- Vâng cháu biết rồi... cảm ơn dì.

Thúy Hương bước đến xô nhẹ cửa đi vào... Mai Vân vội đến bên dì Cẩm nói nhỏ:

- Dì Cẩm sao để cô ấy vào phòng anh Trung... anh ấy mà giận lên thì phiền lắm.
- Cô yên tâm, đó là người yêu và cũng là vợ sắp cưới của cậu Trung. Nếu không có tai nạn xảy ra, thì họ đã cưới nhau lâu rồi.
- Tôi e dì làm rồi đó.
- Cô nói vậy là sao?

Mai Vân im lặng hai tay bóp chặt vào nhau mà lòng lo lắng vô cùn...

Bất chợt cả nàng và dì Cẩm đều giật mình vì tiếng nói rõ to của Lập Trung:

- Ai vào phòng mà tôi hỏi mấy lần không lên tiếng. Dì Cẩm... Mai Vân đâu rồi, sao để người lạ vào phòng của tôi chứ? Đuổi họ ra ngay cho tôi, mau lên...

Dì Cẩm tái xanh cả mặt run rẩy cả tay chân.

- Tại sao cô ấy chẳng lên tiếng... đùa giỡn kiểu đó thật không hay chút nào.

Mai Vân đứng lên lắc đầu:

- Tôi cầu trời cô ấy đừng lên tiếng, nếu không chẳng ai đoán được chuyện xảy ra, hậu quả sẽ như thế nào.
- Cô Mai Vân... thật ra là chuyện gì chứ.

Mai Vân kéo tay dì Cẩm đến sát cửa phòng, nàng vừa định xô cửa bước vào đã vội dừng lại mà tim đập liên hồi. Tiếng Thúy Hương vang lên như sấm nổ bên tai nàng:

- Lập Trung... em đây mà. Em đến thăm anh...

Lập Trung giật mình, cơn giận cùng nỗi đau ứa đến anh hét thật to:

- Tôi không biết cô là ai... hãy ra khỏi phòng tôi ngay... đồ vô liêm sỉ, đồ hạ đẳng. Cô muốn nhìn rõ sự tật nguyên của tôi để mà khinh khi chế nhạo hả? Những chuyện cô làm chưa đủ sỉ nhục tôi hay sao mà còn tìm đến đây. Hãy đi ra ngay bằng không đừng trách tôi đấy.

Thúy Hương sạm mặt rồi nói lớn:

- Nghĩ chút tình em đến thăm anh, anh không bằng lòng thì thôi, có sao lại mạt sát em nặng lời như thế.

- Hừ... như thế còn quá nhẹ để diễn tả hành động của cô.

- Em làm gì chứ?

- Cô đi với trai khi mà sắp làm vợ tôi. Cô còn khốn nạn hơn khi đi trao tình với bạn của chồng mình. Cô thử nghĩ xem hành động đó là gì...

- Tại anh nóng vội ghen bậy... chớ em nào có làm chuyện đó. Bạn bè thì đi chơi ăn uống với nhau là chuyện thường, anh đâu phải là loại người thủ cựu đâu mà khắt khe chuyện đó.

- Cô nói nghe hay lắm... vậy hôm đó cô và nó từ trong khách sạn đi ra... hành động đó là gì... chẳng lẽ không có nơi nào "thanh thiên bạch nhật" bằng khách sạn để hai người nói chuyện à.

Thúy Hương tái mặt:

- Ờ... vậy là...

- Phải tôi đã nhìn thấy tất cả... cô còn muốn bào chữa thêm điều gì nữa không... À có phải cô đã bị nó đá rồi nên mới tìm đến tôi chứ gì... Vậy thì cô làm người rồi đó, tôi chẳng phải là bình phong để cô núp bóng. Cô cần gì một thằng mù như tôi. Cô dư sức tìm được kẻ thay thế nó mà... Tiền của đó cô dư sức mua được điều mình muốn.

Thúy Hương giận đến run cả người:

- Anh nói đúng, tôi thừa tiền để tìm cho mình một tấm chồng. Tôi cần gì phải đi van xin cầu cạnh một người mù lại bại liệt như anh... Chẳng qua anh quá cao hạnh cho rằng mình quan trọng nên mới nghĩ thế. Chớ thật ra tôi nghĩ những kẻ ăn xin ngoài đường còn tốt hơn anh nhiều...

Lập Trung giận đến tím cả mặt, anh gằn giọng:

- Vậy cô đến đây làm gì?

- Tôi muốn nhìn thấy hậu quả của một kẻ đại khờ trong tình yêu. Tôi muốn nhìn lại chiến công của mình. Một kẻ si tình vì không được tình yêu của tôi mà đành phá hủy tương lai của mình đến không cất đầu lên nổi.

...

Không chịu nổi trước những lời độc địa của Thúy Hương, dì Cẩm xô cửa bước vào còn Mai Vân đứng chết trân một chỗ mà lòng đau như thể chính mình đang bị sỉ mắng. Dì Cẩm điểm mặt Thúy Hương:

- Thật tôi không ngờ cô tệ đến thế. Đẹp mặt đẹp người, sao có thể buông ra những lời cay độc như thế. Cô có còn chút nhân tính nào không?

- Dì Cẩm... tại sao dì trách tôi mà không nghĩ lại chỉ tại Lập Trung mạt sát tôi trước mà thôi.

- Lập Trung thét lên:

- Dì Cẩm... tổng cổ cô ấy đi khỏi nơi đây giùm tôi nhanh lên.

Dì Cẩm nghiêm sắc mặt, lạnh lùng nhìn Thúy Hương:

- Cô nghe cậu ấy nói gì rồi chứ?

- Vâng tôi nghe... rồi anh ấy sẽ hối hận về những gì mình đã nói với tôi.

Thúy Hương quạ quạ bỏ đi. Lập Trung tức giận nói to:

- Ai cho cô ấy vào phòng tôi? Tôi đã dặn mấy người bao nhiêu lần rồi chứ... Tại sao chẳng chịu nghe. Để họ sỉ nhục tôi như thế, mấy người vừa bụng chưa...

Dì Cẩm đến gần nhỏ nhẹ:

- Cậu Hai... thật tôi đâu ngờ cô ấy lại thế...

- Đâu ngờ... đâu ngờ... mấy người đi hết đi. Tôi chẳng cần ai thương hại tôi cả... đi hết đi...

Lập Trung giận dữ hét to vút tung tất cả những gì nắm phải. Dì Cẩm hoảng hốt bỏ chạy ra ngoài. Mai Vân như thấy lệ mình đang rơi xuống má. Tội nghiệp Lập Trung... anh ấy nhận một cú sốc tinh thần nặng quá... Tiếng giận dữ hét to đập phá càng làm cho Mai Vân se thắt cả tâm can... nàng lưỡng lự chẳng biết nên

vào hay để mặc Lập Trung tuân hết những ưu ầu trong lòng.

Dì Cẩm vội an ủi Mai Vân:

- Hãy để yên cho cậu ấy trút bớt đau đớn... mình có vào cũng không giúp gì được đâu. Rất may ông bà không có ở nhà, bằng không thấy họ càng đau lòng hơn.

Mai Vân gật đầu chờ đến khi bên trong không còn tiếng động, Mai Vân nhẹ đẩy cửa bước vào. Nàng đau lòng khi thấy Lập Trung đang nằm gục đầu dưới đất. Mai Vân bước đến thì Lập Trung ngẩng phất đầu lên hét to:

- Ai cho mấy người vào... ra mau...

Mai Vân chưa kịp lên tiếng thì cảm thấy choáng váng cả người mắt tối sầm hét lên một tiếng:

- Á... - rồi ngã ra bất tỉnh.

Dì Cẩm hoảng hốt chạy nhanh vào kêu lên:

- Trời... Mai Vân... Mai Vân... cô sao thế này?

Lập Trung nghe hét... bừng tỉnh cả người. Anh quờ quạng:

- Dì Cẩm... xảy ra chuyện gì vậy?

Dì Cẩm đỡ Mai Vân dựa vào người thì thấy đầu nàng ướt đẫm máu, dì kinh hoảng la lên:

- Trời ơi máu... máu đâu mà nhiều thế này? Cậu Hai, bộ cậu liệng cái tách trúng đầu cổ hả?

Lập Trung nghe thế hết hồn, anh lết đến gần đỡ Mai Vân:

- Tôi cũng không biết... dì mau gọi bác sĩ đến... mau lên đi.

Dì Cẩm buông Mai Vân cho Lập Trung đỡ rồi chạy đi. Lập Trung ôm Mai Vân vào người rồi đưa tay sờ lên đầu tìm vết thương. Khi sờ phải chỗ, nhận thấy máu cứ tuôn, Lập Trung vội cởi áo mình bịt vào vết thương mà miệng lẩm bẩm:

- Mai Vân... cố gượng chờ bác sĩ nhé... anh thật có lỗi với em vô cùng. Tại sao anh có thể điên cuồng như thế để gây ra thương tích cho em? Mai Vân hãy tha thứ cho anh.

Lập Trung gục đầu mình vào mặt Mai Vân... anh cảm nhận hơi thở nàng như yếu đi, trái tim anh như thất lại, ngực nặng đến khó thở.

- Mai Vân... đừng bỏ anh mà đi nhé... anh chưa nói với em những lời mình muốn nói. Hãy tỉnh dậy mà nghe anh nói đi Mai Vân... anh van xin em đó... Hãy tỉnh dậy đi Mai Vân...

- Cậu Hai... tôi đã gọi cậu Nghĩa rồi, cậu ấy sẽ đến ngay...

- Mong rằng sẽ cứu được cô ấy.

- Làm sao đưa cô ấy lên giường đây?

Lập Trung ôm chặt Mai Vân, tựa mặt mình vào má nàng:

- Cứ để Mai Vân nằm thế này chờ Hoàng Nghĩa đến. Tôi không muốn rời xa Mai Vân chút nào cả. Trăm sự đều do tôi mà ra.

Dì Cẩm cảm động lắc đầu:

- Cậu đừng tự trách mình như thế. Cô ấy không sao đâu. Kia bác sĩ đã đến.

Hoàng Nghĩa và Diễm Hà chạy nhanh vào, theo sau còn một người nữa. Hoàng Nghĩa vội hỏi:

- Mai Vân, cô ấy sao rồi? Sao ra nông nổi này thế? Còn Lập Trung, trời đất... chuyện gì đã xảy ra mà trông cậu gớm ghiếc quá... máu me...

Lập Trung thét to:

- Cậu có bớt lời đi không. Cô ấy sắp chết rồi nè.

Diễm Hà bật khóc:

- Mai Vân... tỉnh lại đi, mi làm sao thế, đừng làm ta sợ.

Hoàng Nghĩa quay ra gọi:

- Phúc... cậu vào đây xem vết thương thế nào. Có cần đưa tới bệnh viện hay không?

Phúc đưa tay đẩy cặp mắt kiếng của mình lên rồi xem xét đầu Mai Vân lắc đầu:

- Vết thương quá sâu, máu lại ra nhiều... cầm đỡ máu rồi đưa đến bệnh viện thì tốt hơn.

Lập Trung vội hỏi:

- Có nghiêm trọng lắm không?

- Cô ấy mất máu khá nhiều chứ không nghiêm trọng đến tánh mạng, nhưng cũng cần phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện.

Hoàng Nghĩa ảm xúc Mai Vân lên tay bước đi. Lập Trung nói với theo:

- Hoàng Nghĩa hãy báo cho tớ biết tình trạng của Mai Vân nhé.

- Được rồi. Diễm Hà, em hãy ở lại giúp Lập Trung đằng đó đã có y tá... anh sẽ nhờ họ chăm lo giúp cho Mai Vân.

Lập Trung lắc đầu:

- Hãy để Diễm Hà ở bên cạnh Mai Vân. Không cần phải lo cho tớ.

Hoàng Nghĩa chẳng nói gì bồng nhanh Mai Vân ra xe, Diễm Hà chạy theo.

Lập Trung gục đầu đau đớn:

- Mong rằng mọi điều xẩy đều qua đi cho nàng được bình yên.

Dì Cẩm đỡ Lập Trung lên giường. Dì lắc đầu:

- Cậu làm tôi sợ quá... giờ thì mọi chuyện qua rồi. Cậu nên tắm rửa cho người nhẹ bớt sự nóng giận.

Lập Trung nắm tay dì Cẩm:

- Tôi thật là bậy đã làm cho dì lo lắng, lại gây tai nạn cho Mai Vân. Chẳng biết rồi nàng có giận tôi không?

- Cậu yên tâm... cô ấy không giận cậu đâu. Chỉ mong từ đây về sau, cậu đừng nóng giận như thế nữa.

- Tôi thật chẳng chịu nổi những lời trêu tráo của Thúy Hương.

- Tôi sẽ không để cô ấy vào nhà nữa. Thôi cậu đi tắm đi, đừng để bà nhìn thấy thế này mà lo lắng.

Lập Trung gạt đầu, anh đón cặp nặng trên tay dì Cẩm rồi chống vào nhà tắm.

Ngồi dưới vòi nước mà tâm trí Lập Trung hỗn loạn vô cùng... anh nghĩ Mai Vân mà chết đi thì sao nhỉ... Lập Trung rùng mình mong rằng đừng bao giờ xảy ra điều đó.

Đến tối bà Lập Thành không thấy Mai Vân nên kêu dì Cẩm hỏi:

- Dì Cẩm à ! Mai V^n không có nhà sao?

- D. thưa không !

- Cô ấy có nói đi đâu không?

- Dạ...

Dì Cẩm lúng túng không biết nên nói thật hay phải giấu giếm. Nhưng Lập Trung đã đẩy xe lăn ra và nói:

- Mai Vân bị thương ở đầu phải đưa vào bệnh viện nằm.

Cả hai ông bà giật mình:

- Vào bệnh viện, Mai Vân đi đâu mà để bị thương?

- Dạ không... tất cả là do con.

- Lập Trung, con nói gì mà ba mẹ không hiểu. Lập Trung cuối đầu buồn bã:

- Trong cơn nóng giận tốt cùng, con đã liệng cái tách trứng đầu Mai Vân.

Bà Lập Trung kêu lên:

- Trời ơi ! Nặng lắm hay sao mà phải đưa vào bệnh viện. Máu ra rất nhiều và Mai Vân bất tỉnh... đến giờ cũng chưa có tin tức gì ở bệnh viện báo về.

Ông Lập Thành lắc đầu:

- Đó, con nghĩ xem, nóng giận làm gì để không kiềm chế được hành động của mình. Nếu lỡ có án mạng thì biết làm sao đây. Con thật hồ đồ khi dấy ải tâm trí và xác thân mình bằng những cơn nóng giận vô cớ. Nhưng những người làm cho con giận dữ họ có ở đây đâu để con trút cơn bực bội... chỉ tội nghiệp những người thân ở cạnh con... họ đ~ phải hứng chịu những gì mà con trút bỏ.

Gần tháng nay ba mẹ rất mừng khi con đã có sự thay đổi... Vậy tại sao hôm nay... ai đã làm gì khiến con giận mất cả lý trí chứ?

Lập Trung im lặng... anh chẳng muốn đề cập đến tên Thúy Hương... chỉ mới nghĩ đến thôi mà anh tưởng chừng anh có thể nổi cơn giận dữ lên ngay...

Con không có gì... con hứa sẽ chẳng bao giờ tái phạm lại hành động này. Con xin ba mẹ hãy vì con mà tận tâm lo lắng cho Mai Vân ráng cứu lấy cô ấy.

Lập Trung quay xe về phòng, giờ đây anh cảm thấy cô độc và thương nhớ Mai Vân vô cùng.

Anh nghe âm vang tiếng ngâm thơ của Mai Vân trong đêm tối ở bên cạnh giường anh...

Mai Vân chính là đôi mắt của anh. Nàng giúp anh đọc sách , nhìn cảnh đẹp , rồi tả cho anh nghe... chỉ qua lời nói mà anh chẳng hình dung ra được cảnh nàng diễn tả... nhất là mỗi đêm tiếng nàng đắm ắm ngâm những bài thơ tình tuyệt diệu để rồi sau đó cả hai cùng bình luận... Anh vẫn không làm sao bức rời được tiếng trong trẻo của nàng vang lên bên tai...

Bây giờ anh mới thật sự tình yêu đã hình thành trong trái tim anh... anh bực tức cho đôi chân của mình không đi lại di chuyển được... anh muốn đi và ở bên cạnh Mai Vân để an ủi và nghe hơi thở thơm nồng của nàng... Giờ đây Mai Vân là tất cả. Anh thề nhủ dù có hy sinh cả tính mạng của mình để giữ sự sống cho Mai Vân... anh không từ chối.

Bất chợt Lập Trung mím môi gài thắt cho cứng rồi đưa tay vịn vào thành giường với quyết tâm:

Chương 8

Mọi người đã đi hết chỉ còn lại một mình Mai Vân. Nàng nhắm mắt để ôn lại những gì đã xảy ra. Ôi lời Lập Trung ngọt ngào êm ái quá... anh làm nàng không tự chủ được lòng mình... Mai Vân lưu luyến vòng tay anh... Mai Vân ngất ngây với vị ngọt nụ hôn còn đọng ở bờ môi... đây là mộng hay thật. Lời anh nói ra phát xuất tận đáy lòng hay chỉ nhất thời không kiềm chế nổi sự si mê khờ dại tràn ngập trong lòng.

"Lập Trung... mong rằng đây chỉ là ảo giác... nhưng sao lòng em vẫn ước mơ nó được lặp lại.."

Tiếng động ngoài cửa làm Mai Vân rời khỏi cảm giác lâng lâng trong người.

Hiển Tâm chạy đến cạnh Mai Vân, nét mặt hần sâu bao điều lo lắng:

- Mai Vân... em không sao chứ ? Trời ơi, anh lo cho em vô cùng.

Mai Vân dịu dàng nắm nhẹ tay Hiển Tâm:

- Hiển Tâm... sao anh biết em bị nạn?

- Diễm Hà vừa báo cho anh hay Mai Vân tại sao xảy ra chuyện này chứ?

- Không có gì chỉ vô tình thôi, chẳng ai muốn em phải ra nông nỗi này đâu.

Hiển Tâm sầm mặt:

- Có phải Lập Trung nổi khùng liệng mọi vật vào người của em không?

- Hiền Tâm... thật tình anh ấy không muốn làm vậy. Chỉ tại em xuất hiện không đúng lúc nên mới xảy ra chuyện.

- Nói gì thì nói, nó vẫn có lỗi với em. May là không có gì... bằng ngược lại thì sao? Có ai thương tiếc cho sự bất hạnh của em không?

Mai Vân nhăn mặt:

- Hiền Tâm... sự việc đâu có nghiêm trọng đến thế. Sao anh phải tức giận như vậy?

Hiền Tâm trợn mắt:

- Em còn cho là không nghiêm trọng... cái đầu quán băng như thế mà em cũng xem thường, nếu nó ảnh hưởng đến thần kinh hay não của em thì sao... em có biết là cả cuộc đời của em sẽ bị bỏ đi không?

- Hiền Tâm... bây giờ em đã không có gì vấn bình thường thôi... anh đặt ra chi nhiều giả thuyết để phải đau lòng... Em xin anh... hãy chúc mừng cho em có được không?

Hiền Tâm sượng sùng:

- Xin lỗi... chỉ tại anh quá lo cho em nên chẳng nghĩ mình đang nói những điều không tốt. Anh thành thật mừng em khỏe mạnh.

Mai Vân mỉm cười:

- Hiền Tâm, anh thật tốt đối với em.

- Bây giờ em mới biết sao?

Mai Vân cúi đầu lảng tránh ánh mắt của Hiền Tâm. Nó cũng nòng nân đăm đỗi... nhưng sao Mai Vân chẳng thấy rung động... Mai Vân muốn thoát khỏi tình cảnh này nhưng không biết phải làm sao. Chợt nhớ Mai Vân nhìn thẳng vào Hiền Tâm:

- Hiền Tâm, anh chưa đi tu nghiệp sao?

Hiền Tâm lắc đầu ngồi xuống ghế cạnh giường Mai Vân:

- Anh đã rút tên và không đi nữa.

Mai Vân ngạc nhiên:

- Tại sao thế hồi anh Tâm?

Hiền Tâm yên lặng nhìn chăm chú Mai Vân. Anh muốn biểu thị lòng mình bằng ánh mắt... anh cảm nhận được sự bối rối trong lòng Mai Vân. Anh nói thật nhẹ nhàng:

- Mai Vân... em có hiểu lòng anh yêu em chân thật không? Anh không muốn vì sự ra đi của mình mà phải mất em.

Mai Vân thở dài:

- Nhưng dù ở lại... anh cũng đâu có được em.

- Mai Vân... em nói vậy là sao?

- Hiền Tâm... thật tình mà nói em không muốn làm cho anh buồn. Em nghĩ anh đi xa sẽ tìm được người hơn em... vì thế em không nói rõ lòng mình. Chẳng ngờ anh ở lại... em không thể ép trái tim mình để yêu anh.

Hiền Tâm sững sờ như thế không tin điều Mai Vân đã nói. Anh nhìn nàng đến không chớp mắt, chẳng lẽ tình cảm của anh dành cho nàng như vậy mà không cảm hóa được trái tim cô lẽ của nàng hay sao...

- Tại sao anh phải hoang phí tương lai sự nghiệp vì em chứ?

Hiền Tâm lắc đầu:

- Em không hiểu đâu... vì em không yêu anh. Mai Vân, anh phải làm gì mới có được tình yêu của em đâu. Hãy nói đi, anh sẽ làm tất cả...

Mai Vân nhắm mắt cố nén nỗi xót xa dâng cao trong lòng. Trời ơi tại sao một lúc nàng nhận đến hai mối tình... nàng phải làm sao chọn lựa. Nhưng với Hiền Tâm chỉ có tình bạn và lòng thương hại... Còn đối với Lập Trung... đó mới thực là tình yêu. Chỉ cái nắm tay thôi cũng làm nàng xao xuyến rung động.

Với Hiền Tâm, thời gian nàng sống bên cạnh nhiều hơn Lập Trung, đáng lý ra tình cảm phải có... nhưng Mai Vân biết trái tim mình không thể chứa đựng bóng hình Hiền Tâm cho dù không có Lập Trung.

Mai Vân rất sợ trước tình cảm sôi nổi của Hiền Tâm. Nàng như thấy bên trong ẩn tàng chút gì đó không thực. Mai Vân đưa mắt nhìn Hiền Tâm cười buồn:

- Em không biết dùng lời gì để an ủi anh. Duyên phận chúng ta không có, thì dù làm cách gì cũng chẳng có được tình yêu.

Hiền Tâm ngồi ngay xuống cạnh Mai Vân nắm chặt hai tay nàng đưa lên môi:

- Mai Vân... anh sẽ không sống nổi nếu chẳng có em bên cạnh. Hãy nghĩ lại đi Mai Vân không ai cho em tình yêu như anh đâu. Anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em mà. Hãy tin anh đi Mai Vân.

- Hiền Tâm... Ở đây không thể nói tin hay không, mà phải nói là có tình yêu hay không! Hôn nhân gia đình không thể bền vững nếu chẳng có tình yêu. Em không thể lấy anh khi mà lòng chẳng hề yêu anh.

Hiền Tâm xiết chặt đôi tay Mai Vân giọng khản thiết.

- Vậy em hãy nói cho anh biết... em đã yêu ai... anh không tin lòng em trống trải. Chắc chắn phải có ai đó ngự trị trái tim em, nên em mới từ chối tình yêu của anh.

Mai Vân bối rối cố rút tay mình rời khỏi tay Hiền Tâm.

- Hiền Tâm... anh làm em đau quá. Buông em ra đi.

- Không... anh không buông đâu. Anh muốn nghe em nói về người em yêu.

- Đâu... đâu có ai.

- Anh không tin. Nếu chẳng có, sao em không chấp nhận tình anh dâng cho em?

- Em đã nói... không yêu anh thì làm sao nhận được.

Hiền Tâm sáng bừng ánh mắt:

- Vậy anh muốn thử xem lòng em đối với anh thế nào!

Mai Vân hoảng hốt:

- Hiền Tâm... anh nói thử... mà thử bằng cách nào!

- Anh muốn biết nụ hôn của em có ngọt ngào không?

Mai Vân thẳng thốt đưa tay bịt lấy miệng mình:

- Đừng... đừng làm thế Hiền Tâm, chẳng đạt kết quả gì đâu

- Nhưng anh vẫn muốn thử...

Hiền Tâm chồm tới Mai Vân hét to:

- Không Hiền Tâm... anh làm thế là xúc phạm em.. Em chỉ thù anh thôi chứ không thay đổi lòng mình

Nước mắt Mai Vân rơi khi bàn tay Hiền Tâm giữ chặt khuôn mặt nàng. Hiền Tâm nhìn thấy lòng nhói đau... vậy là đã rõ... Hiền Tâm thở dài và buông mặt Mai Vân ra, anh đứng lên nói thật nhỏ.

- Xin lỗi... Rồi bỏ đi ra chạm ngay Hoàng Nghĩa và Diễm Hà bước vào. Hiền Tâm dừng một chút nhìn thẳng vào hai người rồi bươn bả đi như trốn chạy.

Hoàng Nghĩa và Diễm Hà nhìn theo rồi mới đến bên cạnh Mai Vân. Diễm Hà lên tiếng:

- Anh ấy nói gì mà Vân khóc vậy?

Mai Vân lắc đầu... Hoàng Nghĩa hiểu tâm trạng Mai Vân đang chao động. Có thể Hiền Tâm đã nói những điều mà Mai Vân không hề chờ đợi. Phải chăng Mai Vân đã tìm được cho mình một tình yêu nên không thể chấp nhận Hiền Tâm... vậy là ai... chẳng lẽ là Lập Trung... nhưng thời gian hiểu nhau thật ngắn ngủi làm sao kết tinh được tình yêu.

Hoàng Nghĩa cho là điều đó ảnh hưởng đến trạng thái của Mai Vân... nhưng lại không chấp nhận đó là sự thật... anh muốn tìm một điều gì để phản bác lại sự suy nghĩ của mình... nhưng tìm ở đâu... Anh nhìn thấy

Diễm Hà... có thể Diễm Hà biết.

- Vân không nói Hà cũng biết chuyện gì xảy ra mà. Giấu làm gì, ở đây là những bạn tốt của Vân. Nói ra có thể bọn mình sẽ giúp cho Vân được vài ý kiến.

Hoàng Nghĩa gật đầu:

- Diễm Hà nói đúng đó, có gì em cứ nói ra, để trong lòng rồi buồn bực sinh suy nghĩ nhiều mà ảnh hưởng không tốt cho thần kinh của em.

Mai Vân nhẹ thở ra:

- Diễm Hà, mi đỡ giúp ta ngồi dựa vào tường một chút.

Diễm Hà lòn tay đỡ Mai Vân. Mai Vân nhìn thật lâu vào khoảng không trước mặt rồi mới nói:

- Hiền Tâm đã bỏ chuyện đi tu nghiệp ở nước ngoài.

Diễm Hà kêu lên:

- Ô... Hà đã nghe anh ấy nói gì rồi chứ.

- Có... anh ta nhất định cước cho được Vân rồi mới chịu đi tu nghiệp.

Hoàng Nghĩa kêu lên tức giận.

- Thật lố bịch... không rõ hán ta định giờ trò gì đây.

- Hoàng Nghĩa... anh nghĩ Hiền Tâm không thực lòng đối với em sao?

Hoàng Nghĩa suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Anh cũng không rõ nữa. Biết đâu Hiền Tâm đã thay đổi.

- Vậy khi xưa anh ấy sống như thế nào?

Hoàng Nghĩa lắc đầu:

- Anh không muốn nói chuyện người khác... hơn nữa Hiền Tâm là bạn của anh. Cho dù anh có nói tốt về Hiền Tâm đi nữa cũng là điều không hay. Em hãy tự khẳng định điều mình đã suy nghĩ.

Mai Vân nhăn mặt:

- Hoàng Nghĩa... anh nói gì mà em chẳng hiểu...

- Anh hỏi thật... em đối với Hiền Tâm như thế nào?

- Chỉ là tình bạn.

- Vậy thì tốt... còn ai là người giữ trái tim em?

- Ở... em chưa... chưa xác định... nhưng em nghĩ mình sẽ không lầm.

Diễm Hà bực bội:

- Mi thật là... cái gì cũng không dứt khoát, như thế chỉ hại cho bản thân thôi. Cứ để tình trạng như vậy, ta sợ mi không thoát khỏi sự thuyết phục của Hiền Tâm đâu.

Mai Vân ôm đầu:

- Vân không yêu Hiền Tâm. Tại sao anh ấy cứ đeo đuổi làm Vân khó xử quá... Vân thật đau đầu vì những chuyện này.

- Chỉ tại Vân thôi...

- Thôi được rồi, Vân muốn nằm nghỉ để đầu óc được nhẹ nhàng mà sáng suốt khi quyết định sự việc.

- Nhưng Vân...

Hoàng Nghĩa kéo Diễm Hà đứng lên:

- Hãy để Mai Vân nghỉ ngơi, trông cô ấy mệt mỏi lắm rồi. Chúng ta không nên chen vào chuyện của Mai

Vân... hãy để Mai Vân tự vấn với lòng, cô ấy vẫn phân biệt được lời nào thật và lời nào giả...

Mai Vân nhìn Hoàng Nghĩa... quả thật anh ấy rất sâu sắc... Mai Vân mỉm cười nhẹ gật đầu. Hoàng Nghĩa kín đáo thở ra một hơi dài khoan khoái. Anh nắm tay Diễm Hà.

- Ở đâu đã hết trách nhiệm của em rồi. Anh muốn mời em đi dạo một vòng rồi dùng cơm cho sáng khoái tinh thần.

- Anh thật biết lợi dụng đó... nhưng em sẽ không từ chối đâu... Thôi Vân nằm nghỉ đi, Hà phải theo anh Nghĩa để giải quyết chuyện đòi hỏi của bao tử đã.

Mai Vân mỉm cười... nàng thật mong muốn tâm hồn và cuộc sống của mình được như Diễm Hà. Chẳng có điều gì làm nó lo buồn phiền lâu cả... và nói cũng không bao giờ có chuyện gì để gọi là sầu tư đau khổ. Nó hồn nhiên vô tư, bất cần danh lợi, thấy sao nói vậy chẳng sợ méch lòng ai... Xem ra nó là người sung sướng nhất...

Mãi suy nghĩ mà Mai Vân không nhìn thấy hai người đi... đến chừng nhớ lại thì chẳng còn ai trong phòng. Mai Vân tự mình nằm xuống giường, đầu óc vẫn vờ nhớ mong suy nghĩ... bao lời của Hiền Tâm quanh tâm trí nàng... có đôi lúc Mai Vân tưởng lòng mình đã chao ngả, trao cho Hiền Tâm... Nhưng rồi... nụ hôn Lập Trung và lời nói thì thảo đã đánh tan bao ảo ảnh... Mai Vân thật sự hiểu đã chọn Lập Trung. Nàng thì thầm với gió:

"Gió ơi hãy nghe lời ta tâm sự... ta thật sự đã yêu anh ấy... như vậy có quá vội vàng không hơi gió ơi... Ta nhờ gió hãy mang giùm ta bao lời nhắn gửi đến anh ấy... rồi ta sẽ trở về... trở về bên cạnh chàng... Ta muốn có anh bên cạnh để chống lại những cám dỗ, những lời ngon tiếng ngọt... ta muốn anh ấy cho ta niềm tin và sức mạnh... hãy giúp ta gió ơi... "

Mai Vân dần thiếp vào giấc ngủ để đi đến một cơn mơ tuyệt diệu.

Chương 9

Mai Vân nhờ Hoàng Nghĩa xin cho mình xuất viện sớm. Nàng sợ Hiền Tâm đến khuấy động tâm hồn nàng. Nàng chẳng muốn một ai xem vào tình cảm mà nàng đã dành cho Lập Trung...

Mai Vân sợ trong phút nhẹ lòng bởi những lời đường mật pha nổi thống khổ của Hiền Tâm làm cho nàng chao ngả mà quên đi Lập Trung... Mai Vân tự giận bản thân mình sao quá nhiều tình cảm để fải khổ tâm...

Mai Vân bước xuống giường đi qua lại xem rất bức mình. Mai Vân không hiểu tại sao hôm nay trong lòng nàng bứt rứt như thể sắp xảy ra chuyện gì... Đã ba hôm nằm trên giường chỉ có Hoàng Nghĩa bên cạnh, còn Diễm Hà thì bận rộn cho các học sinh mình thi cử... nàng nhận lời hỏi thăm của Lập Trung qua Hoàng Nghĩa. Và hôm nay Hoàng Nghĩa đâu cũng chẳng thấy.

Mai Vân đến bên cửa sổ nhìn ra khuôn viên của bệnh viện mà lòng ưu tư: nếu ở nhà thì giờ này nàng đang ngồi bên Lập Trung đọc sách cho anh ấy nghe, hoặc nghe Lập Trung kể chuyện. Anh có lối kể chuyện rất hay... Mai Vân đã nhìn anh say sưa... nàng thường nhủ: hân đôi mắt anh khi còn ánh sáng chắc đẹp lắm, khó có người con gái nào tránh được tia nhìn chăm chú của anh... Mai Vân tránh cười như thể đang bị đôi mắt của Lập Trung xối nhìn.

- Mai Vân...

Mai Vân giật mình quay lại chạy mảy:

- Hiền Tâm...

Hiền Tâm đến gần:

- Anh đến thăm mà em không vui sao?

Mai Vân lắc nhẹ đầu rồi bước đến ngồi lên giường:

- Không có... Lúc này sao anh rảnh quá vậy. Bộ tính không làm bác sĩ nữa à?

- Anh đang nghĩ phép. Hình như ngày mai em xuất viện phải không?

- Em cũng chưa biết. Em nhờ Hoàng Nghĩa nói giúp với bác sĩ Phúc cho em được về nhà. Ở đâu tù túng quá.

- Vết thương của em thật khỏi rồi chứ?

- Vâng chỉ còn chờ cắt chỉ nữa thôi.

- Mai Vân... em không nghĩ đến anh thật sao ?

Mai Vân im lặng... Hiển Tâm thở dài.

- Mai Vân... có thể cho anh biết ai là người yêu của em không ?

Mai Vân lắc đầu:

- Bây giờ anh không cần biết, vì sau này anh cũng biết.

- Có phải Lập Trung không ? Hay là Hoàng Nghĩa ? Tại sao em phải giấu anh chứ ?

- Nhưng anh biết để làm gì ?

- Xem hắn ta hơn anh điểm gì mà chiếm được em trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Mai Vân chau mày. Hiển Tâm quá cao ngạo cứ cho mình là hơn hắn mọi người... vì thế điều anh ta muốn mà không được nên lòng tự ái bị tổn thương. Nếu người đó thua Hiển Tâm về phương diện nào, hắn anh ta chẳng bỏ qua ý định của mình... Tự nhiên Mai Vân thấy tình cảm mình dành cho Hiển Tâm giảm sút đi rất nhiều.

Mai Vân chỉ khẽ nhếch môi cười:

- Dù người đó có thua anh, nhưng khi em đã chọn tức là hơn anh.

Hiển Tâm ngăn người để rồi cơn giận ập đến. Anh nói to:

- Em cao ngạo quá đi Mai Vân. Em tưởng được anh đeo đuổi là cao giá lắm hay sao. Nhưng thật ra em đang quên thân phận của mình rồi đó.

Mai Vân nghe mặt nóng bừng. Nàng không ngờ Hiển Tâm nói ra những lời xúc phạm đến mình. Nhất thời nàng chỉ biết sững sờ chết lặng chớ không nói được lời nào. Hiển Tâm nhìn thấy lòng hối hận vô cùng, nhưng lời đã nói làm sao thu hồi lại được. Anh quỳ dưới chân Mai Vân:

- Mai Vân... xin em hãy tha thứ cho sự hồ đồ của anh. Quả thật anh không biết mình đang nói gì nữa.

Mai Vân lắc đầu tránh người bước khỏi giường đến bên cửa sổ khoanh tay quay lưng lại phía Hiển Tâm:

- Anh về đi, đừng đến đây khuấy động em nữa.

- Mai Vân...

Mai Vân giận dữ quay lại hét to:

- Anh về đi... tôi không muốn nghe anh nói nữa... anh đi đi.

Hiển Tâm đứng lên đánh mặt:

- Được anh đi đây... nhưng anh không thể buông rơi em cho kẻ khác. Bằng mọi giá anh quyết lấy cho được em.

Hiển Tâm đi nhanh ra cửa, đụng phải Hoàng Nghĩa đang tréo chân dựa người vào tường. Hiển Tâm sững lại thì Hoàng Nghĩa tiến tới môi điểm nụ cười:

- Giỏi thật... đến cả Mai Vân mà cậu cũng không buông thả Cậu định giờ trò gì nữa đây.

- Việc của tớ không liên can gì đến cậu. Có khôn thì đừng nhúng mũi vào chuyện của tớ.

- Tại sao tớ không có quyền đó?

- A... thì ra cậu là người yêu của Mai Vân... vì thế cậu mới quyết lòng chăm lo cho cô ấy.

- Đúng vậy thì sao ? Cậu để yên cho Mai Vân chứ ?

Hiển Tâm nhếch môi cười:

- Chỉ khi nào Mai Vân là vợ của cậu, thì tớ mới bỏ qua chuyện đeo đuổi nàng... Xin chào.

Hiển Tâm bỏ đi, Hoàng Nghĩa tức giận nhìn theo. Anh bước vào phòng thấy Mai Vân đang gục đầu trên bàn khóc nức nở. Anh an ủi:

- Mai Vân, em đừng buồn, những thằng như thế em quan tâm làm gì cho đau cái đầu.

Mai Vân lắc đầu:

- Em không ngờ Hiển Tâm thay đổi nhanh như thế. Lúc trước có bao giờ anh ấy nói lớn tiếng đâu... sao bây giờ anh ấy nói những câu mà em không tin được. Hoàng Nghĩa, nếu Hiển Tâm cứ quyết theo đuổi em, em phải làm sao đây ?

Hoàng Nghĩa im lặng. Anh sợ Hiển Tâm sẽ dùng thủ đoạn để chiếm Mai Vân... Hiển Tâm dám làm điều đo lường. Giờ biết tính sao đây...

- À... Mai Vân chỉ còn cách này thôi, em trở về nhà bác Lập Thành... và khi đi đâu nên nhớ đừng đi một mình.

- Chẳng lẽ em sống như thế mãi.

- Chỉ tạm thời thôi... anh sẽ tìm cách vạch mặt Hiển Tâm để anh ta bỏ ý định điên rồ của mình.

- Ở anh Hoàng Nghĩa có thật là ngày mai em về nhà không ?

- Phải... anh chưa nói mà em biết rồi à ?

- Hiển Tâm nói... Sao anh ấy biết được nhỉ ?

- Anh cũng không biết... vậy thì một lát anh đưa em về chẳng cần đợi tới ngày mai

- Anh sợ đêm nay Hiển Tâm quay lại à ?

- Ờ... tránh trước hay hơn. Mai Vân... anh hỏi thật, có phải em đã yêu Lập Trung ?

Mai Vân cúi đầu giấu mặt nỗi e thẹn bừng trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của nàng... Mai Vân khe khẽ gật đầu. Ánh mắt Hoàng Nghĩa lung linh ngời sáng.

- Anh biết mà .. nhưng em không nghĩ đến sự tật nguyên của Lập Trung sao. Lỡ đôi mắt của Lập Trung vĩnh viễn ở trong bóng tối... thì lòng em như thế nào ?

Mai Vân ngẩng đầu, đôi mắt mơ màng như đang sống trong mộng ảo:

- Em vẫn yêu anh ấy. Em sẽ là đôi mắt của Lập Trung suốt đời suốt kiếp... nhưng chẳng lẽ anh tin số phận của Lập Trung đen tối thế sao ?

- Không... đôi mắt Lập Trung vẫn còn hy vọng. Mấy ngày qua anh đã khám cho Lập Trung... nhưng có điều niềm hy vọng đó mong manh lắm. Anh sợ nói ra Lập Trung nó không chịu nổi. Hiện tại nó đang vui vì có được tình yêu của em.

- Hoàng Nghĩa anh biết...

- Phải... anh chưa bao giờ thấy Lập Trung lo cho ai cả. Vậy mà bây giờ, nó núc nịch bên máy điện thoại để tìm anh hỏi thăm về em. Đêm qua Lập Trung đã không ngủ khi nghe anh báo là hai hôm nữa em sẽ về nhà...

Mai Vân cảm động và sung sướng đến suýt rơi lệ. Tình anh là thế... em làm sao đây.

- Chiều nay mà em về chắc hẳn Lập Trung vui lắm. Anh rất mừng khi em không nghĩ đến sự tật nguyên của Lập Trung.

- Hoàng Nghĩa... con người ai cũng có số mạng... anh có tin ông trời đặt để cho em và Lập Trung gặp nhau để rồi yêu nhau không. Nếu trước đó Hiển Tâm ngỏ lời với em, thì làm gì có ngày hôm nay Em không yêu Hiển Tâm chỉ muốn thay đổi số phận mình... em lại còn nghĩ tình yêu sẽ đến sau hôn nhân... nhưng bây giờ em không làm điều đó được. Em thật sự vui mừng khi thấy mình đã dừng lại được trước hành động dại khờ.

Hoàng Nghĩa mỉm cười:

- Vậy em có vui kh anh cùng Diễm Hà kết làm một ?

Mai Vân sáng bừng ánh mắt:

- Ôi Hoàng Nghĩa... anh nói thật...

Hoàng Nghĩa gật đầu. Mai Vân ôm cánh tay Hoàng Nghĩa rạng ngời mặt ngọc.

- Em thật vui... Diễm Hà là cô gái tốt... anh sẽ tìm được hạnh phúc... em chúc mừng anh.

Hoàng Nghĩa vỗ nhẹ bờ vai Mai Vân

- Em cũng là cô gái tốt Mai Vân à... anh thật sự yêu quý em... anh mong em có được một tình yêu êm đẹp...

- Chà tình tứ quá... hai người làm tôi không ngờ đó.

Cả hai giật mình kêu lên:

- Diễm Hà...

Diễm Hà hất mặt:

- Sao còn nhớ đến tên con nhỏ này nữa hả. Tôi tưởng hai người chỉ biết có nhau thôi chứ.

Mai Vân ngạc nhiên:

- Diễm Hà... Hà nói gì mà Vân không hiểu. Sao tự nhiên nói những lời khó nghe như vậy.

- Phải bây giờ thì con này nói gì cũng khó nghe cả. Vậy xin chào hai người... chúc hai người được... hạnh phúc.

Hoàng Nghĩa kêu lên:

- Diễm Hà... em hiểu lầm rồi... anh với Mai Vân...

Diễm Hà ngắt lời:

- Phải tôi làm anh, một kẻ đầu môi chót lưỡi. Anh bảo tôi Hiền Tâm là kẻ không ra gì, anh lo sợ Mai Vân rơi vào bẫy của anh ta... tôi tin anh... Nhưng không ngờ, anh nói thế chỉ là để giữ Mai Vân cho anh... anh còn hơn cả Hiền Tâm đốn mạt, bắt cả hai tay... Tôi không ngu để cho anh phỉnh lừa, dối gạt... Kể từ bây giờ, tôi cắt đứt mọi quan hệ với anh. Tôi không muốn nhìn thấy bộ mặt của con người hai lòng như anh.

- Diễm Hà... hãy nghe anh nói. Anh và Mai Vân có gì để em giận dữ như thế...

- Hừ... anh còn nói dối được nữa hả... không phải anh đã nói với Hiền Tâm... anh là người yêu của Mai Vân sao? Và mới đây... hai người đã làm gì trong căn phòng này... Hai người còn muốn tôi vạch trần sự xấu xa ra nữa sao ?

Mai Vân hoàn toàn không thể ngờ tình thế xảy ra đột ngột và bất ngờ như thế... nàng biết dung lời lẽ gì để phân bạch với Diễm Hà đây... Nó đang giận thì chẳng nghe được gì đâu... nhưng chẳng lẽ cứ để sự hiểu lầm này kéo dài... nó sẽ làm khổ cả ba người...

Mai Vân lên tiếng:

- Diễm Hà hãy nghe Vân nói...

- Không, Hà không muốn nghe Vân nói gì cả. Hà không giận Vân đâu. Vân yêu Hoàng Nghĩa là quyền của Vân, Hà đâu thể ngăn được... vả lại Vân cũng đâu có biết Hà và Hoàng Nghĩa yêu nhau. Hà chỉ tức cho con người của Hoàng Nghĩa... sao có thể một lúc yêu hai người là bạn của nhau... Hà nói ra đây để Vân nhận xét... nếu tránh xa được con người của Hoàng Nghĩa thì nên tránh... bằng không sẽ khổ cho mà xem. Hẳn quên Hà để yêu Vân, thì cũng có thể quên Vân để yêu người khác...

Diễm Hà nói đến đó rồi bỏ chạy... Mai Vân kêu lên:

- Diễm Hà... Diễm Hà... đứng lại đi, đứng lại nghe Vân nói nè...

Nhưng mặc lời Vân réo gọi... bóng Hà vẫn xa, Mai Vân nắm tay Hoàng Nghĩa lắc mạnh:

- Sao anh không chạy theo giữ Diễm Hà lại... để sự việc thế này không tốt đâu.

Hoàng Nghĩa uể oải rơi người xuống ghế.

- Bây giờ có đuổi theo nói gì... Diễm Hà cũng không nghe đâu. Thôi thì từ từ mọi việc cũng sáng tỏ... anh tin khi đó Hà sẽ hiểu và quay trở lại với anh.

- Anh không giận Diễm Hà ?

- Sao lại giận ? Trái lại anh càng yêu Diễm Hà hơn. Cô ấy ghen tức là quá yêu anh mà thôi.

Mai Vân sầu buồn:

- Em thật có lỗi với anh... Không ngờ một mình em mà gây bao phiền toái cho mọi người.

- Không có gì đâu... Em thu xếp gọn rồi anh đưa em về. Anh lên văn phòng một chút rồi trở lại rước em. Nhớ đừng đi đâu...

Mai Vân gật đầu, nhìn theo dáng Hoàng Nghĩa đi mà lòng ngùi ngùi thương cảm... rồi Mai Vân lo sợ bóng đen của Hiền Tâm phủ trùm lên cuộc tình của mình và Lập Trung. Nàng sẽ vượt qu tất cả... chỉ e ngại cho Lập Trung... sự mặc cảm chưa xót hết trong lòng anh. Nhất thời nó chưa trở về nguyên bản của mình mà thôi. Đó chính là niềm lo lắng của nàng... còn Thúy Hương nữa.

Mai Vân thở dài, rồi đây nàng sẽ giẫm lên con đường tình trải nhiều chông gai hơn là hoa gắm... Nhưng yêu Lập Trung nàng sẽ cố vượt qua, chỉ mong sao anh luôn là điểm tựa và niềm tin của lòng nàng.

Chương 10

Trong khi đó, Hiền Tâm buồn bực vì sự từ chối của Mai Vân... Anh thật đau lòng khi biết Mai Vân đã trao trái tim nàng cho Hoàng Nghĩa, Anh gục đầu kêu lên đau đớn:

- Mai Vân... tại sao... tại sao em từ chối anh chứ. Em vẫn không hơn những người con gái tầm thường đó sao ? Em vẫn chạy theo sự cám dỗ của đồng tiền mà chối bỏ một tình yêu chân thật... Chẳng lẽ với địa vị một bác sĩ anh không tạo được cho em một cuộc sống sung sướng đầy đủ hay sao... Hay em ghê tởm quá khứ của anh... nhưng nó đâu có gì, đó chẳng qua vì sự đòi hỏi cho một lối sống sung túc mà anh làm thế... Giờ đây anh đã từ bỏ tất cả, anh đang làm lại cuộc đời... Vậy tại sao em không suy xét mà đã vội tránh xa anh... Mai Vân. Mai Vân ơi... hãy cho anh cơ hội giải bày với em đi...

Nhưng mặc cho Hiền Tâm kêu gào trong đêm tối cũng không ai nghe thấy... Hiền Tâm thấy trong nhà sao trống trải hoang lạnh quá.

Hiền Tâm dựa người vào ghế, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Chỉ có nó mới giúp anh an định lại tinh thần. Hiền Tâm kiểm điểm lại bản thân mình và cảm thấy có quá nhiều điều cần tu chỉnh. Anh biết với lối sống đó, chẳng xứng đáng để cầu xin một tình yêu tinh khiết của Mai Vân... Hiền Tâm chẳng hiểu vì sao mình yêu Mai Vân cuồng nhiệt như thế... So ra Thúy Hương hơn hẳn Mai Vân. Còn nữa... những cô gái mà anh đã quen hoặc đi qua đời họ, đâu ai thua kém Mai Vân... Vậy tại sao anh chỉ đùa vui cùng họ. Chưa một cô gái nào để anh phải dùng nhiều lời chinh phục như Mai Vân... Thế mà anh không đạt điều mình mong muốn... Để giờ đây anh phải ngồi đây ngẫm lại chuyện đời mình và thấm dần nỗi đau vì mất tình yêu... Anh càng thông cảm hơn với Lập Trung và thấy mình thật sự có lỗi với Lập Trung quá nhiều. Sự ân hận giày vò tâm trí khiến Hiền Tâm như mất hết niềm tin và nghị lực. Anh bước đến bên tủ lấy ra chai rượu và tự mình đối ẩm... Hiền Tâm cảm thấy bất lực hoàn toàn trước một Mai Vân vừa cương quyết vừa dịu hiền... anh không phải là đối thủ của Hoàng Nghĩa...

Hiền Tâm uống hết ly này đến ly khác, cho đến khi rượu thấm mềm môi, đôi mắt mờ dần, giọng anh nhura nhưa.

- Mai Vân... anh thật tình yêu em, tại sao em không tin anh. Anh thật ngu khờ khi đã để mất em. Bây giờ anh phải làm gì để em quay lại với anh. Mai Vân ơi, chỉ cần em nói một lời "yêu anh"... anh sẽ... sẽ bỏ tất cả và làm lại từ đầu... anh yêu em... yêu em Mai Vân

Hiền Tâm gục người xuống ghế nệm say vùi... anh mơ thấy Mai Vân đến bên cạnh.

"Hiền Tâm... Sao anh hành hạ bản thân mình như vậy ? Anh không nên yếu hèn như thế. Hãy đứng lên đối diện cùng sự thật... phải có ý chí và niềm tin mới đạt được điều mình mong muốn..."

- Mai Vân... hãy hứa với anh... chấp nhận lấy anh đi. Chỉ có lời hứa của em mới giúp anh đủ nghị lực đối đầu cùng thực tế.

- Được... chỉ cần anh thay đổi nếp sống và lối suy nghĩ thì anh còn có cơ hội... Em hứa chờ anh hai năm thì không bao giờ quên.

- Nhưng anh không thể chờ đợi một thời gian dài như thế, anh không có niềm tin và kiên nhẫn.

- Vậy thì tùy anh... em chẳng còn có cơ hội nào cho anh nữa đâu.

Mai Vân quay lưng, Hiền Tâm hốt hoảng nắm tay chặt bàn tay Mai Vân:

- Được... được rồi anh hứa... nhưng em không nên nuốt lời đó.

- Đừng xem thường lời hứa của em. Tuy nhiên nó còn tùy thuộc vào hành động của anh đó.

Nói xong Mai Vân bỏ đi. Hiền Tâm vùng vạy chạy theo gọi to:

- Mai Vân... Mai Vân... hãy nghe anh nói...

Nhưng Hiền Tâm giật mình choàng tỉnh, đầu óc choáng váng và nặng trĩu, anh ôm đầu suy nghĩ về giấc mơ của mình vừa trải qua... Hiền Tâm quên mất thời gian trôi qua, ánh bình minh đã ló dạng và dần lên cao. Vậy mà Hiền Tâm vẫn nằm dài trên ghế, chưa tìm ra được một quyết định thỏa đáng nào trong việc chinh phục tình yêu của Mai Vân...

Hiền Tâm uể oải đứng lên. Dù sao cũng phải đi làm. Phải giữ vững phong độ. Mai Vân chưa có chồng thì mình chưa hết hy vọng... Nhưng mình không thể sống theo lối cũ, phải bỏ tất cả để làm lại từ đầu... Mong rằng Mai Vân sẽ hiểu thành ý của mình.

Khi Hiền Tâm sửa soạn xong định đi làm, thì có chuông cửa reo, anh nhú mào:

- Ai đến tìm giờ này kìa... thật rộn chuyện quá.

Hiền Tâm bước ra mở cửa, nhìn thấy Thúy Hương anh nghe sự bức bối dâng lên trong lòng, anh hỏi trống:

- Đi đâu đây ?

Thúy Hương đang vui vẻ, nghe câu hỏi của Hiền Tâm, mặt nàng sa sầm:

- Hỏi gì kỳ vậy. Đến thăm anh chứ đâu. Sao lại bức mình với em, bộ anh có chuyện không giải quyết được à ?

Hiền Tâm gật đầu:

- Phải... tôi đang bức mình nên không muốn ai quấy rầy. Cô về đi

Thúy Hương trợn mắt:

- Sao ! Anh đuổi em hả ?

- Ừa... và mong cô từ đây về sau đừng lui tới nơi này nữa. Mọi sự coi như không có gì.

Thúy Hương tức giận, không ngờ Hiền Tâm tráo trở như lật bàn tay. Mới một tuần nay thôi, cả hai đã trở lại với nhau thật thắm thiết nồng nàn... Vậy mà hôm nay Hiền Tâm trở mặt, coi như giữa nàng và anh ta chẳng chút quan hệ... anh ta xem nàng như thế nào chứ ?

Thúy Hương xô mạnh Hiền Tâm ngã vào cửa rồi bước thẳng vào trong ngồi xuống ghế bật khóc.

- Tôi không đi... Tôi ngồi ở đây xem anh làm gì tôi nào. Đâu thể anh muốn đến thì đến, còn không thì đuổi đi. Anh cho tôi là món đồ giải trí của anh hả ?

Hiền Tâm buồn bức bước vào ngồi đối diện với Thúy Hương. Anh nhướng cao đôi mắt và nhếch môi.

- Anh thật sai lầm khi quay lại với em, Thúy Hương à. Anh tưởng em có bên cạnh, anh sẽ quên đi bóng hình ai kia... Nhưng vô ích, nó càng làm anh da diết và đau khổ hơn. Hãy tha thứ cho anh, anh chẳng thể chôn vùi tương lai của hai chúng ta trong lối sống này.

- Vậy tại sao anh không cưới em . Chúng ta sẽ sống công khai trước mọi người. Hiền Tâm... em thực sự yêu anh... em chẳng thể để mất anh. Anh gật đầu đi...

Hiền Tâm lắc đầu:

- Nhưng anh không yêu em. Cuộc sống gia đình không thể thiếu tình yêu.

- Vậy tại sao anh ăn ở với em chứ ?

- Đó chỉ là sự nông nổi, thiếu suy nghĩ...

Thúy Hương chồm tới nắm chặt cổ áo Hiền Tâm lắc mạnh

- Tôi đã biết anh chẳng thật tình với, tôi, vậy mà không hiểu sao tôi vẫn tin anh để giờ lỡ khóc lỡ cười. Hiền Tâm, anh không thể bỏ em được, em van anh... em sẽ cho anh tất cả những gì em đang có, anh hãy nói đi, nói là yêu em đi.

Nhưng Hiền Tâm đã đưa tay gỡ áo mình ra và đỡ Thúy Hương ngồi xuống:

- Anh chẳng thể dối lòng mình... Bao năm qua anh đã làm những chuyện nghịch với đạo lý và lương tâm... Bây giờ anh muốn làm lại tất cả... Hãy hiểu cho anh, chúng mình không thể sống với nhau được... Em giàu sang, lắm của nhiều tiền lại có nhan sắc, em dư sức tìm được một tấm chồng tốt mà...

- Hiền Tâm, anh nói vậy mà nghe được à. Hồi xưa chính vì anh mà em bỏ rơi Lập Trung, để rồi sau đó bị anh lừa mà bỏ rơi lại. Và không ngờ cũng chính anh đã tìm đến em để lấp vào lỗ hổng của tâm hồn anh. Vậy tại sao bây giờ anh lại muốn bỏ em ? Anh nói đi có phải anh đã có người con gái khác rồi không ? Cô ta là ai mà làm anh si dại đến từ bỏ tất cả ?

Hiền Tâm im lặng, làm cho Thúy Hương giận dữ:

- Anh hãy nói đi, cô ta là ai chứ ? Nếu cô ta thật sự hơn em, em sẽ tự mình rút lui, bằng ngược lại em quyết theo anh đến cùng.

Hiền Tâm trợn mắt:

- Em đừng làm khó anh có được không ?

Chẳng yêu nhau thì sống chung có ích lợi gì chứ ? Điều đó chỉ làm đau khổ cả hai mà thôi. Cô ta không bằng em, nhưng anh lại yêu, anh chẳng hiểu nữa, chỉ biết anh rất đau khổ và không chịu được khi thiếu vắng nàng.

- Nhưng cô ta là ai ? Ở đâu ?

Hiền Tâm suy nghĩ rồi nói:

- Đó là Mai Vân, người đang chăm sóc cho Lập Trung.

Thúy Hương trợn mắt, môi run đến nói chẳng suông câu:

- Anh... anh yêu con nhỏ... con nhỏ giúp... việc

Hiền Tâm gật đầu... Trời ơi con ông chủ Tiệm vàng Trâm Anh sang trọng xinh đẹp lại có ăn học mà đi thua một người giúp việc, thử hỏi còn gì nhục nhã hơn. Thúy Hương cảm hờn quắc mắt nhìn Hiền Tâm.

- Anh... anh bí mật em đến như vậy sao Hiền Tâm. Em thật không ngờ mà. Anh cũng biết, tuy chúng ta không công khai sống chung với nhau, nhưng cũng có nhiều người biết quan hệ của chúng ta Em chẳng thể để mọi người cười chê... họ sẽ nghĩ em thế nào khi bị anh bỏ rơi để chạy theo một người con gái hèn kém...

- Mọi người chỉ biết chúng ta yêu nhau, chứ đâu biết mình đã ăn ở với nhau. Nếu em không nói, thì đâu ai biết chuyện xấu xa đó... Em vẫn có nhiều lý lẽ để bác bỏ những luận điệu bôi xấu mà... Hãy tự mình giải quyết ổn thỏa với nhau đi... Vì trước sau gì anh cũng không thể cưới em.

- Hiền Tâm... anh thật sự chia tay với em ?

Hiền Tâm gật đầu. Thúy Hương như thấy trái tim mình vỡ vụn... Thế đó, một chút yếu lòng nhẹ dạ để rồi giờ đây nhận lấy đau thương tủi nhục. Thúy Hương cúi đầu cắn chặt bờ môi đến tê buốt... quá khứ xấu xa và tương lai mờ mịt... Dù bây giờ mình có giữ được Hiền Tâm... thì đó chỉ là cái xác. Còn hồn thì anh đã gởi cho ai rồi... Thúy Hương hình dung lại dáng hình cô gái có mái tóc đen tuyền dài mượt mà ngang lưng, xuất hiện bên cạnh nàng khi nàng đang cùng Lập Trung gầy gò... chỉ phút nhìn thôi nên Thúy Hương chẳng rõ cô ta có đẹp không... nhưng nếu Hiền Tâm để ý và yêu thì chắc nhan sắc lắm... Thúy Hương tự giận chỉ tại mình hạ thấp giá trị của mình nên mới bị Hiền Tâm gieo khổ... nếu biết giữ mình, thì giờ đây đâu phải van xin một chút tình thừa...

Thúy Hương thở dài cười buồn:

- Anh nghĩ miệng đời đơn giản vậy sao... nhưng thôi, bây giờ có nói gì cũng không giữ được anh lại được. Chỉ mong rằng đây là lòng thành thật của anh. Tôi sẽ xem như không có chuyện gì liên quan đến anh... nhưng nếu anh vẫn giờ trò lường gạt... tôi quyết không để anh yên.

Hiền Tâm mỉm cười.

- Chỉ ngại em theo phá rối, gây nghi ngờ giữa hai chúng tôi...

Thúy Hương chận lời:

- Tôi tuy sống buông thả với anh, nhưng đối với xã hội tôi chưa hề bị tiếng cười chê Tôi vẫn là con gái chủ tiệm vàng Trâm Anh uy tín... Tôi sẽ chính thức công khai với mọi người về chuyện cắt đứt quan hệ giữa tôi với anh. Sau đó tôi sẽ trở về bên cạnh Lập Trung lấy lại lòng tin của mọi người... Đừng ai xâm phạm đến chuyện của ai thì tôi nghĩ sẽ chẳng có điều gì tệ hại xảy ra.

- Anh tin lời em...

Thúy Hương nhìn Hiền Tâm rất lâu rồi buồn bã ra về. Lòng thầm nhủ:

"Kể từ giây phút này trở đi ta phải quên bỏ Hiền Tâm để trở về làm một Thúy Hương hiền dịu nét hạnh. Mong rằng sự sửa đổi đó sẽ xóa bỏ hoặc lấp đi những gì mà mình đã làm... "

Nhìn Thúy Hương ra đi mà Hiền Tâm cảm thấy bất nhẫn trong lòng. Tại sao anh có thể đối với xử tàn tệ với Thúy Hương như thế. Dù sao anh và nàng cũng có những tháng ngày ân ái mặn nồng, anh đâu thể bỏ rơi nàng một cách dễ dàng vậy... nhưng anh yêu Mai Vân... đâu thể giữ Thúy Hương bên cạnh để mãi mãi mất Mai Vân... bằng mọi giá phải chinh phục cho được tình yêu của Mai Vân... Anh biết muốn được điều đó, anh có thể mất tất cả... nhưng anh chấp nhận. Chỉ sợ khi anh chẳng còn gì mà cũng không được tình yêu của Mai Vân... nhưng chẳng thể vì chút lo sợ đó mà anh thối lui... anh quyết dùng ý chí và nghị lực của mình luôn cả tài năng để dò dẫm con đường vào trái tim của Mai Vân.

Chương 11

Hoàng Nghĩa dừng chân trước cửa phòng của Diễm Hà với đôi chút phân vân, anh đưa tay gõ nhẹ.

Bên trong có tiếng dép kéo lê đến cửa phòng, giọng Diễm Hà rõ to vang lên cùng cánh cửa mở:

- Ai đó!

Hoàng Nghĩa cho hai tay vào túi quần nghiêng đầu nhìn Diễm Hà:

- Anh muốn được nói chuyện với em.

Diễm Hà chống hai tay lên hông và lắc đầu:

- Tôi chẳng muốn nghe anh nói gì cả. Hãy để tôi được yên.

Diễm Hà định đóng sầm cửa lại, nhưng Hoàng Nghĩa đã đưa tay xô lại và bước hẳn vào phòng.

- Bây giờ anh muốn nói dù em có nghe hay không thì cũng chỉ có một lần này nữa thôi. Anh chẳng muốn khi mình xa nhau mà trong lòng chưa giải hết ưu phiền.

Diễm Hà im lặng nhìn Hoàng Nghĩa rồi khép nhẹ cửa phòng và bước đến bên bàn làm việc ngồi xuống.

- Rồi, anh nói đi. Nhưng báo cho anh biết, cho dù anh có phân minh điều gì tôi cũng không tin đâu.

- Được... đó là quyền của em. Anh chỉ muốn nói với em vài câu rồi chia tay.

- Em là cô gái anh yêu nhất trong cuộc đời. Và Mai Vân là cô bạn mà anh mến nhất. Giữa yêu và bạn có sự rạch ròi hẳn hoi. Cho dù thế nào tình anh đối với em vẫn thế và tình bạn với Mai Vân vẫn gắn bó.

Diễm Hà chăm chú sững sờ nhìn Hoàng Nghĩa... đôi mắt anh thật sáng ngời như muôn vì sao tinh tú trên trời cao. Phải chăng lòng anh trong sạch nên không hổ thẹn khi nhìn thẳng vào ai... Ta có quá nông cạn trong cái nhìn chẳng. Nhưng không... chính mắt mình trông thấy họ ôm nhau mà...

- Anh chỉ muốn em hãy nghĩ đến Mai Vân.... Lúc này cô ấy cần có em bên cạnh. Tình yêu của Mai Vân và Lập Trung sẽ có nhiều bão tố mà Mai Vân chẳng có điểm tựa tinh thần nào để chống chọi bảo vệ tình yêu của mình. Anh chỉ giúp được Mai Vân một vài khía cạnh nào đó thôi chứ không hoàn toàn... Vì thế nếu em đổ mọi tội lỗi, anh xin gánh lấy, chỉ mong em hãy đến với Mai Vân.

Diễm Hà ngơ ngác:

- Anh nói... Mai.... Mai Vân nó yêu Lập Trung?

- Phải, tình yêu của họ đẹp như một bài thơ... Diễm Hà em nên biết giờ đây Mai Vân đang đương đầu với sự trở lại của Thúy Hương và việc đeo đuổi của Hiên Tâm cùng với thái độ không bằng lòng của mẹ Lập Trung... Em xem bao nhiêu là chuyện, nếu Mai Vân không có được một người bạn bên cạnh làm sao cô ấy đủ niềm tin và dũng lược để vượt qua hầu bảo vệ, gìn giữ tình yêu của mình.

- Anh nói thật, hay đang lung lạc lòng em.

- Diễm Hà, anh yêu em thật. Nhưng anh dứt khoát không dùng một thủ đoạn nào để mua chuộc lòng em. Anh muốn có được người con gái hiểu anh và yêu anh bằng tất cả tâm hồn. Anh nói thế và tùy em quyết định. Ngày mai anh đi xa thành phố này một thời gian... nhưng cũng đủ để trả em về với thế giới ngày nào.

- Hoàng Nghĩa...

- Em hãy đến với Mai Vân và sẽ hiểu hết tất cả. Anh mong ngày mình quay về sẽ gặp được một Diễm Hà vui tươi hồn nhiên như thuở nào.

- Hoàng Nghĩa... anh... anh không đi có được chăng?

Hoàng Nghĩa lắc đầu:

- Thường anh làm hay quyết định một điều gì đó có suy nghĩ chín chắn. Em yên tâm, anh không đến nỗi phải buông trôi sự nghiệp của mình đâu. Em ở nhà ráng bảo trọng sức khỏe.....

Hoàng Nghĩa nắm tay Diễm Hà mắt nhìn đắm đuối khin lòng ai ngây ngất bồi hồi. Diễm Hà khép nhẹ rèm mi để chờ đón nụ hôn đã bao ngày xa vắng... nhưng rồi Hoàng Nghĩa cố dằn nén lòng hôn lên vàng trắng thông minh đầy bướng bỉnh của Diễm Hà rồi nói khẽ:

- Tạm biệt em nhé Diễm Hà.

Bóng Hoàng Nghĩa đã khuất từ lâu mà Diễm Hà vẫn còn đứng im bất đng.. trên đôi má những giọt lệ sầu lẩn dài xuống ướt đầm bờ ngực căng tròn...

"Thế là hết sao? Chia tay nhau chỉ một nụ hôn hờ vậ thôi... Hoàng Nghĩa... Hoàng Nghĩa, anh có biết vì yêu anh mà em ghen tương mù quáng... Vì yêu anh mà em sầu buồn... Em đã bao lần muốn tìm đến anh để được anh ôm vào lòng, nhưng tự ái của người con gái em đã không thực hiện được. Em lại cố chấp khi anh tìm đến... Giờ anh đi xa... em đau khổ vô ngần... Em biết mình không thể quên anh, xa anh... hãy quay lại... chúng mình xây lại nhịp cầu. Em sẽ yếu đuối nếu thực sự không còn anh bên cạnh... thì em làm sao, làm sao nâng đỡ Mai Vân đây..."

Mặc Diễm Hà thì thầm với nỗi đau. Mặc cho những giọt lệ long lanh rơi trên má. Bóng chiều buông vẫn che khuất dáng hình ai, cho Diễm Hà thắm thía nỗi cô đơn ly biệt.

Sáng hôm sau Diễm Hà đến nhà Lập Trung. Đôi mắt trũng sâu ưu buồn của này làm Mai Vân lo lắng.

- Diễm Hà... mi sao ra nông nỗi thế này. Có chuyện gì mà trông mi thê thảm quá.

Diễm Hà thở dài:

- Có ai ở nhà không Vân?

- Chỉ có Vân, dì Cẩm, anh Lập Trung và Thúy Hương.

Diễm Hà ngạc nhiên:

- Thúy Hương đến đây ở rồi sao?

- à... đã được ba hôm.

- Chúng mình ra sân nói chuyện đi.

Mai Vân gạt đầu sóng đôi Diễm Hà ra ngoài sân cỏ.

- Anh Hoàng Nghĩa có đến gặp Vân không?

- Mấy hôm trước thì có. Nhưng hai hôm nay thì không. Diễm Hà, mi vẫn không tin ta và Hoàng Nghĩa sao.

- Minh tin thì... mọi chuyện đã muộn rồi.

Mai Vân ngạc nhiên:

- Hà nói gì Vân không hiểu. Muộn là sao?

- Là... Hoàng Nghĩa đã đi xa rồi.

Mai Vân thoáng thốt:

- Đi xa... anh ấy nói với Hà à. Nhưng đi đâu?

Diễm Hà lắc đầu:

- Hà không biết. Bây giờ mới hối hận về hành động của mình. Mai Vân.... tại sao bạn yêu Lập Trung mà không yêu Hoàng Nghĩa?

Mai Vân mỉm cười:

- Trái tim mình bảo thế. Hà nói mình phải làm sao?

- Hoàng Nghĩa yêu quý Vân lắm.

- Phải.. nhưng đó chỉ là tình bạn, tình anh em... còn tình yêu thì không vì Hoàng Nghĩa biết Vân đã yêu Lập Trung. Anh ấy tán thành cuộc tình của Vân. Trong lòng Hoàng Nghĩa chỉ có một Diễm Hà. Hà này, mi có biết suốt thời gian qua Hoàng Nghĩa đau khổ u buồn thế nào không. Có thể mi đã nói gì đó khiến anh ấy đau lòng, nên mới quyết định đi xa tìm quên kỷ niệm.

- Mai Vân... có phải Hà hồ đồ và cố chấp lắm không?

Ôm vai bạn Mai Vân nhẹ nhàng an ủi:

- Không đâu... ai ở vào hoàn cảnh của Hà cũng sẽ làm thế. Đó là biểu hiện tình yêu chân thật với nhau. Hoàng Nghĩa cũng yêu Hà lắm. Có thể anh đi năm mươi ngày rồi sẽ về... Hà đừng âu sầu buồn thảm mà sức khỏe hao gầy.

- Giữa Vân và Lập Trung sao rồi?

- Đang hạnh phúc...

- Vân nghĩ thế nào về sự có mặt của Thúy Hương tại đây?

- Đối với Thúy Hương, Vân không có gì lo nghĩ. Người đáng chú ý và bận tâm là bà Lập Thành. Bà ấy chỉ chấp nhận một mình Thúy Hương là dâu mà thôi.

- Gay go đấy.

- Tuy mình được sự bảo trợ của mọi người, nhưng sao lòng vẫn lo. Vân có thể vượt qua tất cả để giữ gìn tình tình yêu. Vậy mà trong tận cùng sâu thẳm của tâm hồn mình có điểm gì đó không ổn.

- Vân có biết điều gì không?

- Nếu biết Vân đâu phải lo phiền.

- Còn phần Hiền Tâm?

- Anh ấy có làm Vân suy nghĩ rất nhiều. Nhưng Hà biết không chính Hiền Tâm đã chiếm đoạt vợ sắp cưới của Lập Trung. Vậy mà Vân không hiểu vì lý do gì Hiền Tâm không ở với Thúy Hương mà lại đeo đuổi theo Vân? Vân lo anh ta chẳng buông tha Vân.

Diễm Hà thở dài:

- Nghe Vân nói mà Hà cảm thấy như một mớ bòng bong hỗn độn không phương nào gỡ. Bây giờ đâu thể tính toán gì được, đành phải chờ xem sự việc xảy ra thế nào rồi tính.

Mai Vân gật đầu:

- Đành vậy. Hà này, mi nên lui tới với ta nhiều hơn một chút. Giờ đây ta rất cần sự động viên của mi đó.

- Được thôi. Chúng ta lại sát cánh cùng nhau để đón chờ một tương lai tươi sáng.

Đôi bạn ôm vai nhau nét mặt rạng rỡ. Tình bạn bao ngày xa vắng tưởng như đứt đoạn vì những việc hiểu lầm nay càng gắn bó hơn. Tình cảm của họ đối nhau còn nồng nàn thân thiết hơn xưa.

Bất chợt tiếng di Cầm vang lên:

- Trời ơi... cô Mai Vân... ủa có cô Diễm Hà nữa à. Xin lỗi hai người nhé... Lập Trung đang giận dữ trong phòng kia. Cô mau vào xem đi Mai Vân.

Mai Vân đứng lên hốt hoảng:

- Đã xảy ra chuyện gì thế?

- Tôi không biết... chắc có lẽ Thúy Hương vào phòng... Mai Vân chạy vào nhà miệng lắp bắp:

- Cơ khổ... tại sao cô ấy không nghe lời dặn chứ. Bây giờ phải làm sao đây. Khi giận lên, anh ấy nào biết ai bên cạnh đâu.

Dì Cẩm và Diễm Hà chạy theo. Diễm Hà hỏi:

- Cô ta vào phòng đâu có gì mà phải giận dữ chứ.

- Cô không biết chứ sáng nay cô Vân chưa vào phòng gặp cậu Hai, thì bảo sao không giận.

- Vậy sao.

- Lúc này cậu Hai lo lắng cô Mai Vân sẽ ra đi, nên dặn tôi phải quan tâm đến cô Mai Vân. Có gì lập tức cho cậu hay.

- Nhưng đã có chuyện gì xảy ra chưa?

- Chưa... nhưng sẽ có, sắp có.

Diễm Hà dừng chân, nắm tay dì Cẩm:

- Nói cháu nghe đi... chuyện gì?

- Nếu cậu Hai không chịu để Thúy Hương sản sóc và tuần tới đến bệnh viện mổ mắt, thì bà sẽ đuổi Mai Vân.

- Trời đất... đã nói cho hai người họ biết chưa?

- Chưa cô ơi... ai đâu dám nói. Vì chuyện đó bà muốn chính bà báo cho Lập Trung biết.

Cả hai đi nhanh vào nhà, thấy Thúy Hương đang ngồi sạm mặt ở giữa phòng khách. Diễm Hà làm lơ chạy nhanh vào phòng Lập Trung, dì Cẩm chạy theo. Cả hai sững người ngay cửa nhìn vào.

Mai Vân đang tay phân búa:

- Em đâu nói dối anh... Lập Trung, chuyện có đáng gì mà anh giận dữ, lại giận lây sang cả em. Em đã từng nói, chỉ khi nào anh đuổi em, em mới đi. Vậy mà không tin, cứ lo sợ vẫn vợ....

- Mai Vân....

Lập Trung quơ quơ tay tìm Mai Vân, nàng tiến đến gần để Lập Trung ôm vào người.

- Em có biết chính vì quá yêu em mà anh lo sợ đủ mọi chuyện. Chỉ vắng em một chút thôi là anh nghĩ ra bao thứ chuyện sẽ mang đau khổ cho em.... anh không chịu được. Cô ta lại còn vào đây nói những lời chán tai... Thử hỏi anh không giận sao được

- Giờ em vào đây rồi, anh hết giận chưa nào?

- Hết rồi... nhưng anh đâu có giận em.

- Thật hả.

Lập Trung hôn nhẹ vào má Mai Vân dịu dàng.

- Em vì anh cực khổ trăm bề, thương chẳng hết sao phải giận.

- Vậy bây giờ theo em ra ngoài ăn sáng. Đừng để Diễm Hà thấy, nó sẽ cười anh là những nhẽo với em đó.

Dì Cẩm và Diễm Hà bước vội vào phòng ăn nháy mắt nhau mỉm cười.

Họ nào thấy Thúy Hương đang mang bao sự bức bối trong lòng. Thúy Hương tức giận vì sao Lập Trung đối với mình như thế. Hầu hạ anh ta là chuyện bắt buộc, chứ vinh hạnh gì mà ham muốn. Lại còn nặng lời

nữa chứ. Nếu ta không sợ gia đình mang tai tiếng và sỉ nhục, ta đâu thèm cầu cạnh để làm những chuyện hạ thể như vậy.... Nhưng nói đi nói lại... cũng do ta mà ra. Lập Trung đối xử thế, nào có quá đáng với việc làm và hành động của ta dành cho anh ấy...

Thúy Hương thở dài:

"Xem thế này, chưa chắc bà Lập Thành khuất phục nổi Lập Trung để bằng lòng cưới nàng đâu..."

Thúy Hương nhìn thấy Mai Vân cặp tay Lập Trung đi mà lòng chua xót. Đáng lý ra vị trí đó là của nàng, vậy mà nàng đành bỏ đi, để giờ đây ngồi nhìn như thể người xa lạ.

Thúy Hương đứng lên quay mình đi ra cửa, nàng không muốn chứng kiến niềm vui và sự đắc thắng của họ.... Thúy Hương cảm thấy họ là những cái gai xốn xang đôi mắt của nàng... và cần phải nhổ đi. Nhưng nàng đâu có quyền gì trong căn nhà này. Ngay chính bà Lập Thành, chỉ mỗi việc cho Mai Vân nghỉ làm cũng đắn đo không cương quyết... Minh phải nói chuyện với Mai Vân, chứ chẳng thể để sự lẩn lộn thế này mãi... Chủ phải ra chủ và phận tôi tớ phải có nơi định... một Hiền Tâm rồi, giờ không thể thêm một Lập Trung. Chẳng lẽ Thúy Hương này chẳng còn điểm gì để hơn một Mai Vân giúp việc sao....

Thúy Hương ra đường đón xe đi vào thành phố. Ở nơi đó với bao ánh đèn màu luôn luôn thu hút Thúy Hương... và điều mà Thúy Hương không quên được là những ngày tháng sống chung cùng Hiền Tâm...

Nhưng giờ đây, tất cả đều quay lưng lại với nàng. Cả mối tình mà nàng hồ hững đón nhận cũng không chờ đợi nàng... Nàng nhìn đâu và cũng thấy lo sợ... Hình như mọi người đã biết nàng sống như thế nào rồi... và chuyện sẽ tới tại bà Lập Thành... mong lấy chồng hồ Lập Trung cũng tiêu tan... cha mẹ nàng sẽ hổ thẹn, phát bệnh mà chết rồi anh nàng quản lý sản nghiệp... nàng chẳng có gì ngoài một xác thân đã rữa nhụy tàn hoa.

Trời ơi... ai sẽ giúp ta giải quyết êm xuôi mọi việc. Còn Hiền Tâm... sao anh tàn nhẫn đối với em như thế. Làm cho hoa tàn nhụy hương rồi đành tâm vứt bỏ. Van xin anh, em thấy hổ thẹn. Mà chờ đợi cầu cạnh ở Lập Trung lòng nhân... em càng thấy tủi nhục và dè hèn hơn. Giờ em phải làm sao... làm sao đây.

Thúy Hương tìm vào một dancing để giải sầu... nhưng một mình vẫn không làm nàng quên được nỗi buồn chất ngất.

Thúy Hương chợt thấy lo sợ cho hoang lạnh của tâm hồn. Và nàng lại sợ nỗi cô độc đeo đẳng suốt cuộc đời nàng. Nàng vội tìm đến nhà Hiền Tâm... nhưng đến nơi nhà khóa cổng... Thúy Hương đắn dừ rồi quay đi "Dù sao cũng nên giữ lại đôi chút tự ái của mình..."

Và Thúy Hương về đến nhà Lập Trung thì trời cũng vừa sập tối. Nàng vừa bước vào thì bà Lập Thành lên tiếng:

- Thúy Hương... cháu đi đâu mà không nói, để bác lo quá.
- Dạ thưa cháu có chút chuyện nên đi mà quên dặn lại người nhà, để bác trông lo. Cháu thật hối lỗi.
- Thôi được, cháu ngồi xuống đó đi, chúng ta có chuyện cần bàn ngay.

Thúy Hương vừa ngồi vào ghế thì Mai Vân đỡ Lập Trung ra tới ngồi xuống ghế đối diện cùng bà Lập Thành.

- Lập Trung, bao lâu nay ba mẹ vì không muốn chạm vào nỗi đau của con nên chiều chuộng một cách vô lý, để bây giờ vẫn chưa chạy chữa được đôi mắt cho con. Nay thì ba mẹ đã hỏi thăm và tìm được bác sĩ giỏi để chẩn trị, con nên nghe để ba mẹ vui lòng. Còn điều thứ hai là chuyện giữa con và Thúy Hương... ba mẹ đã qua nhà Thúy Hương bàn tính, trước ngày con nhập viện thì phải làm lễ đính hôn với Thúy Hương... để ba mẹ làm tròn điều mà con hằng mong đợi....

Lập Trung lắc đầu:

- Không. Con không đồng ý những điều mà mẹ đưa ra, nó hoàn toàn vô lý. Con đã nói với mẹ từ lâu rồi, từ những ngày đầu con bị tai nạn là giữa con và Thúy Hương không còn gì với nhau. Sao nay lại bắt con cưới.

- Mẹ chỉ nghĩ chắc do con mặc cảm mà nói thế, nên đâu có thói hèn. Và mới đây mẹ lại đến nhà Thúy Hương nhắc lại lời hứa. Mẹ là người lớn, đâu thể nói ra rồi lại rút lời mau vậy.

- Mẹ cũng biết ý con mà. Suốt mấy tháng nằm trên giường bệnh, con chưa hề nhắc đến tên Thúy Hương lần nào. Tại sao mẹ làm thế mà không hỏi ý con?

- Nhưng Thúy Hương nó đâu có lỗi gì trong chuyện con bị tai nạn chứ. Chẳng qua nó không hay con bị

tai nạn nên mới đi du lịch xa. Giờ nó về, nó vẫn nghĩ đến con. Nó bằng lòng lấy con mà không hề nghĩ đến sự tật nguyên của con. Sao con cứ mang mặc cảm mà làm khổ bao người.

Lập Trung bắt chợt cười to khiến mọi người ngơ ngác, chỉ riêng Thúy Hương là nghe ray rứt, nhột nhột trong người.

- Ha ha... mẹ nghĩ về Thúy Hương tốt quá. Nhưng con hỏi thật, mẹ có biết mấy tháng qua Thúy Hương sống như thế nào không. Và còn trước đó nữa, Thúy Hương đã làm những gì mẹ có biết không?

- Thì nó là gái đẹp cũng phải biết se sua với người ta một chút. Chuyện đó mẹ nào có hẹp lượng gì. Chỉ mong sao khi làm vợ con, nó biết bổn phận của nó là được rồi.

- Nhưng con không chấp nhận cuộc hôn nhân áp đặt này, cho dù Thúy Hương không làm nên chuyện tày trời... huống chi con đã quá rõ bộ mặt của cô ta. Còn mẹ ép buộc mãi, con sẽ tự mình rời khỏi nhà mà kiếm sống.

Bà Lập Thành trợn mắt, cơn giận đưa lên tận đầu khiến bà choáng váng. Bà cố nói mà nghe như tim mình nặng dần.

- Sao... sa... con... con cãi lời mẹ à...

Rồi bà ngã đầu ra ghế thờ dốc. Ông Lập Thành vội vuốt ngực bà khuyên nhủ:

- Bà bớt giận, làm như thế chỉ hại sức khỏe mình thôi. Chuyện gì cũng giải quyết được. Con nó đã nói thế, mình tìm biện pháp khác có hay hơn không. Hay là lo chạy chữa đôi mắt nó trước rồi hãy tính đến việc đó sau.

Bà Lập Thành nhìn Thúy Hương:

- Thúy Hương, cháu hãy nói cho bác nghe.

Thúy Hương liếc nhìn Mai Vân đang ngồi phía sau ghế Lập Trung rồi nói:

- Thưa hai bác, cháu thật sự không biết phải nói gì để minh chứng sự trong sạch của mình. Cháu chưa hề nghĩ con người anh Lập Trung có đầu óc thủ cựu như vậy. Cháu có giao thiệp vui chơi hơi quá đáng thật, nhưng... nhưng... cháu chưa làm nên điều gì tác tệ để anh ấy phải lên án như thế. Còn chuyện cháu đến đây vì nghĩ ân tình đối với nhau chứ không fải để van xin một chút tình thừa. Chẳng lẽ cháu không tìm cho mình được người chồng tốt hay sao, lại phải đi cầu cạnh một người khiếm khuyết ở ảnh. Lập Trung, anh nghe cho rõ... những gì mình thấy chưa chắc là thật... Còn như anh không bằng lòng sự hiện diện của em trong ngôi nhà này thì em sẽ đi... còn mọi việc tùy hai bác đây xử sao cháu nghe vậy.

Mai Vân không ngờ Thúy Hương dựa vào tình cảm của bà Lập Thành mà lấp liếm hành động của mình. Mai Vân biết chắc không bao giờ bà Lập Thành để Thúy Hương ra đi. Ngay chính nàng đây nghe những lời của Thúy Hương nói cũng cảm thấy xót thương. Quả thật, Thúy Hương không phải dễ dàng để nàng đối đầu trong cuộc tình này. Mai Vân đưa mắt nhìn bà Lập Thành, ở nơi bà sự quyết tâm đã biểu hiện ra ánh mắt.

- Lập Trung, những lời Thúy Hương nói mẹ nghe rất chí lý. Con không thể lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, ý mẹ vẫn giữ.

Lập Trung đứng lên mặt đỏ gay:

- Vậy con thà chịu đui mù còn hơn lấy phải người vợ lang chạ. Mai Vân... đưa tôi vào phòng.

Mai Vân đứng lên, nhưng bà Lập Thành ngăn lại:

- Mẹ chưa nói hết, con đâu thể bỏ đi ngang như vậy. Bây giờ con cương quyết không chịu chữa trị đôi mắt?

- Con sẽ chữa, nhưng đừng ép con lấy Thúy Hương.

Bà Lập Thành lắc đầu:

- Dù con chịu chữa hay không thì vẫn phải cưới Thúy Hương. Mẹ không thể nói hai lời với những người trên trước của mình. Ông bà nội của Thúy Hương tuần sau sẽ vào để dự đám hỏi của nó. Con bảo mẹ phải làm sao đây. Lập Trung con không thể lấy quá khứ để làm nền tảng cho những quyết định của mình. Phải biết rộng lượng và tha thứ.

Lập Trung giận dữ:

- Nhưng con không thể chấp nhận người đàn bà khi sắp làm vợ con mà còn đi ngủ với trai.

Thúy Hương tái mặt, còn bà Lập Thành run rẩy cả người:

- Lập Trung... con vừa nói gì?

Nhưng Thúy Hương đã hét to:

- Lập Trung, anh không đồng ý cưới tôi thì thôi. Sao lại có thể đặt ra điều vô sỉ cho tôi như thế.

- Hừ... Cô mà còn biết liêm sỉ à. Thử hỏi đức hạnh cô đâu... nếu cô không hư thân mất nết thì cần chi đến thằng mù như tôi. Tôi sẽ làm được gì khi trở thành chồng của cô? Có chăng chỉ là một tấm bình phong cho cô che đậy những việc làm xấu xa ghê tởm. Cô từng mắng tạt vào mặt tôi là kẻ thừa của xã hội, là kẻ bỏ đi của đời... vậy tại sao cô còn đến đây... cô còn muốn gì nếu không ngoài ý đồ đó. Đáng lý ra cô nên quỳ dưới chân thằng đó, nguyện hiến dâng tất cả sản nghiệp mà ba mẹ cô dành cho, để nó chịu cưới cô như thể vẫn tốt hơn là cô đến đây... Cô biết tôi sẽ không bao giờ chấp nhận cô mà.... Tại sao với hai con đường vinh nhục đều có, cô không chọn lối đi hoa gấm ít nhục hơn là đến với tôi. Cho dù ba mẹ tôi có giết tôi hoặc từ bỏ tôi, tôi cũng cam lòng, chứ đừng hòng tôi cưới cô...

Trước sự cương quyết của Lập Trung, bà Lập Thành đi đôn cuối cùng.

- Thôi được, ý con muốn thế thì cứ giữa lấy. Mai Vân này, Lập Trung đi đứng lại được là nhờ ơn của cô, chúng tôi không bao giờ quên. Bây giờ tôi thấy, mình cũng nên để Lập Trung tự mình làm lấy mọi việc...

Mai Vân ngạc nhiên kêu lên:

- Thừa bà, anh ấy đâu thấy gì...

- Tập dần cho quen. Di Cẩm và Thúy Hương đây sẽ giúp nó khi cần thiết.

- Có nghĩa là bà muốn....

- Mong cô hiểu mà đừng phiền lòng.

Lập Trung kêu lên:

- Mẹ đuổi Mai Vân à?

- Lập Trung... sao con nói thế. Ở đây đâu cần đến sự có mặt của Mai Vân nữa... Mẹ chỉ....

- Mẹ.... mẹ.... định áp đặt con phải không? Tại sao mẹ phải dùng đến cách này? Mẹ tưởng làm thế là có thể khuất phục được con sao?

- Vậy chớ không lẽ Mai Vân ở lại nhà mình suốt đời à?

- Dạ phải. Vì con yêu cô ấy, con không muốn xa cô ấy.

- Lập Trung... con nói cái gì. Con yêu Mai Vân?

- Không thể có chuyện đó được. Con nghe đây mẹ chẳng thể chấp nhận một con dâu mà không có gia thế.

- Điều đó đâu có gì quan trọng. Con chỉ nhận xét ở đức tính và tư cách nàng thôi. Tuy địa vị, tiền tài Mai Vân không có. Nhưng nàng có tấm lòng.... mẹ đừng vì bề ngoài mà giết chết hạnh phúc của con. Con van mẹ.... Mẹ hãy bỏ đi định kiến môn đăng trong hôn nhân của con mình có được không....

Từ đầu đến giờ ông Lập Thành hoàn toàn không chen một lời nào vào giữa câu chuyện của vợ và con. Nhưng ông biết mình có nói cũng chẳng giải quyết được gì. Bà Lập Thành luôn lấn lướt ông trong việc gia đình... giờ sự việc căng thẳng thế này, ông nghĩ mình cũng nên góp vào vài lời để xoa dịu vấn đề.

- Bà và con hãy bình tĩnh lại có được không. Ai cũng giữ ý kiến của mình như thế thì giải quyết được gì. Tại sao không hòa đồng hai ý lại rồi chọn ra một giải pháp nào đó thích hợp có hại hay hơn không? Còn chuyện của Mai Vân... bà cũng nên nhớ, đích thân chúng ta đến cầu xin cô ta về đây giúp đỡ Lập Trung, thì trước sau gì cũng là người ơn, bà không nên xử thế làm buồn lòng mọi người. Bây giờ tôi tính thế này: chuyện hôn nhân của Lập Trung và Thúy Hương nên dời lại, nhưng bắt buộc Lập Trung phải đi khám mắt để chữa trị đôi mắt. Riêng phần Mai Vân cô ấy vẫn ở đây đến ngày Lập Trung sáng mắt lại rồi tính tiếp. Tôi nghĩ lúc đó sẽ có nhiều chuyện xảy ra mà chúng ta không ngờ trước được để giải quyết.

- Vậy còn Thúy Hương?

- Nó vẫn ở đây theo ý muốn của bà. Bà hãy nhượng bộ con nó một bước có được không?

Bà Lập Thành suy nghĩ rồi gật đầu:

- Thôi thì tạm thời tính vậy đi. Mai Vân, cô đưa Lập Trung vào phòng rồi ra đây cho tôi nói chuyện.

Mai Vân đến bên cạnh Lập Trung cầm tay nói nhỏ:

- Vào phòng nghỉ đi Lập Trung... anh đừng làm mẹ anh buồn mà ảnh hưởng sức khỏe của người.

Lập Trung nắm chặt bàn tay Mai Vân và gật đầu.

Khi lên giường Lập Trung ôm Mai Vân vào lòng an ủi.

- Mai Vân hãy cố chịu đựng em nhé... đừng vì áp lực của mẹ anh mà em bỏ ra đi. Anh hứa sẽ giữ một lòng yêu em, cho dù xảy ra chuyện gì. Hãy tin ở anh.

Mai Vân mỉm cười sung sướng, hôn nhẹ vào môi Lập Trung dịu dàng.

- Chỉ cần một lời an ủi đng viên của anh thôi cũng đủ thêm sức mạnh cho em rồi. Em sẽ nhớ những gì anh đã dặn. Giờ anh hãy yên tâm mà ngủ đi, đừng bận tâm với những chuyện xảy ra bên ngoài. Ngày mai chúng ta sẽ đi dạo với nhau.

Lập Trung gật đầu. Anh hôn đắm đuối vào bờ môi của Mai Vân:

- Sáng mai hãy kể cho anh nghe mẹ đã nói gì với em nhé. Được không...

- Được

Mai Vân bước ra ngoài, mọi người vẫn còn ngồi chờ. Mai Vân đến bên cạnh bà Lập Thành:

- Thưa bà...

- à... cô ngồi vào ghế đây rồi chúng ta nói chuyện.

Mai Vân ngồi xuống.

- Tôi vì Lập Trung nên giữ cô ở lại... nhưng tôi mong cô nên nhớ đến thân phận của mình. Cô đừng dựa vào cái công của mình mà trèo con quá. Và hãy nhớ Lập Trung đã có vợ, cô chỉ là người giúp đỡ nó khi hoạn nạn... Bằng cô không nghe, có thể rời nhà này.

- Thưa bà... tôi cũng vì Lập Trung mà ở lại...

- Vậy thì cô nên khuyên nhủ Lập Trung tốt với Thúy Hương... Khi đó, tôi sẽ đối xử với cô thật chân tình...

Mai Vân im lặng.... chẳng biết tính lẽ nào. Thôi thì đành vì Lập Trung mà cam chịu.

- Kể từ ngày mai Thúy Hương sẽ cùng cô chăm sóc cho Lập Trung. Cô ở hay đi là tùy vào thái độ của Lập Trung dành cho Thúy Hương. Nhưng cô nên nhớ điều này: tôi sẽ chẳng bao giờ chấp nhận cô là dâu dù ở hình thức nào.

Nói xong, bà Lập Thành về phòng. Mai Vân bất giác để rơi đôi giọt lệ tủi hờn lên má.

Ông Lập Thành chỉ biết lắc đầu và an ủi Mai Vân:

- Mai Vân... cháu nhớ câu này "sự chịu đựng và kiên nhẫn sẽ được đền bù xứng đáng vào ngày mai"....

Và ông cũng về phòng. Mai Vân ngồi cúi đầu buồn bã.

Thúy Hương im lặng quan sát Mai Vân thầm nghĩ:

"Đối thủ của mình giờ đang bối rối... nghĩ cũng tội nghiệp. Nhưng mất Lập Trung, cô ta vẫn còn có Hiền Tâm chờ đón. Còn ta... chẳng có ai. Ta thà lấy Lập Trung đui mù, hơn phải chọn nhầm chồng chẳng ra gì cho chúng bạn cười chê..."

- Mai Vân... chúng ta có thể nói chuyện với nhau được chứ?

Mai Vân ngẩng đầu nhìn Thúy Hương cười buồn.

- Cô có gì để nói với tôi sao?

- Có chứ... và nhiều nữa

- Vậy cô cứ nói đi, tôi nghe đây.

- Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện có lẽ tiện hơn.

Mai Vân suy nghĩ rồi gật đầu. Nàng sáng vai cùng Thúy Hương đi ra sân nhà.

- Cô Mai Vân... cô nghĩ thế nào về quyết định của bác Lập Thành?

Mai Vân lắc đầu:

- Tôi chẳng nghĩ gì cả.

- Cô có nghĩ rồi đây Lập Trung sẽ nghe lời gia đình mà cưới tôi không?

- Có.... nhưng là ngược lại.

Thúy Hương ngạc nhiên:

- Sao cô biết?

- Tôi tuy ở cạnh Lập Trung có hơn một tháng, nhưng tôi biết rất rõ tâm tình của Lập Trung. Do cô ỷ lại nên mới nghĩ thế.... Chứ thật ra chẳng có điểm gì ở cô làm cho Lập Trung tin tưởng cả.

- Mai Vân... cô.....

- Tôi nghe anh Lập Trung nói về tai nạn của anh ấy... Thúy Hương... tôi hỏi thật: cô có yêu anh Lập Trung thật lòng không?

- Cô muốn biết điều đó để làm gì?

Mai Vân im lặng nhìn lên trời cao. Trên đó mảnh trăng khuyết đã treo giữa đỉnh đầu... Ô đêm đen sao sầu buồn vạn thuở, nỗi lòng ta tan nát trái tim yêu. Vàng trắng kia sao huyền hoặc ưu hoài. Tình như khói biết bao giờ đọng lại.

- Tôi là người bất hạnh trên đời, không còn ai thân thuộc. Tôi sống dựa vào tình thương của những người hảo tâm. Tôi lẩn lộn ngoài đời với một hoài bão tìm được cuộc sống thanh bần để tự nuôi sống bản thân mình... Vì thế tôi biết thế nào là cô đơn, là đau khổ. Tôi gặp Lập Trung và đồng cảm tâm sự của anh... từ lòng thương hại dẫn đến tình yêu mà tôi không sao ngăn được... Tôi đón nhận và trao tình mình cho Lập Trung bằng cả tim óc. Anh ấy buồn, tôi đau lòng. Anh ấy khổ dạ tôi xót xa... Tôi có thể vì anh ấy mà hy sinh tất cả... Tôi mong cô được như những gì cô đã nói. Tôi tin rồi Lập Trung sẽ hiểu mà quay lại với cô.

- Mai Vân... cô nói thật lòng mình phải không?

- Tôi chưa hề biết nói dối điều gì.

Thúy Hương im lặng bồi hồi. Lời Mai Vân đang thấm dần vào trí não của nàng... nàng cảm thấy hình như nước mắt mình đang rơi trên má.

Thúy Hương khẽ đưa tay lên sờ... ôi những giọt lệ vẫn còn âm ẩm, nàng đã khóc rồi sao. Và Thúy Hương bật khóc ngon lành làm Mai Vân ngơ ngác:

- Thúy Hương... điều gì làm cô xúc động?

- Mai Vân ơi... tôi hiểu rồi... tôi hiểu vì sao Hiền Tâm và Lập Trung cùng yêu cô... Lập Trung nói đúng về vật chất tôi hơn cô rất nhiều... nhưng so về tư cách tôi thật không bằng cô. Nếu không có buổi nói chuyện này... tôi nghĩ mình lại làm thêm một điều sai lầm nghiêm trọng. Mai Vân... hãy xem tôi là bạn, tôi sẽ nói hết cho cô nghe chuyện của mình.

Mai Vân cảm động:

- Thúy Hương... có nói thật... Có phải Thúy Hương đang mang nỗi khổ tâm trong lòng không? Hãy nói đi, nếu giúp được gì... Vân chẳng từ chối với Hương đâu.

Thúy Hương nắm chặt đôi tay Mai Vân.

- Mai Vân... Vân thật tốt bụng. Hương hỏi thật vì sao Vân không đáp lại tình yêu của Hiền Tâm?

Mai Vân bó gối mỉm cười:

- Vân chẳng biết nữa... chỉ biết trái tim mình không rung động trước Hiền Tâm thôi.

- Theo Hương nhận thấy Hiền Tâm yêu Vân chân thành lắm mà.

- Vân tự hỏi tại sao anh ấy yêu Vân... nếu so với Thúy Hương... Vân thật chẳng có gì đáng nói. Vậy còn Hương?

- Hương yêu anh Tâm... nhưng bây giờ biết làm sao giữ được tình yêu của anh ấy...

Mai Vân nhìn thấy nỗi buồn sâu vội trong đáy mắt Thúy Hương... Vân hiểu Thúy Hương đã nói thật lòng mình... niềm vui lại đến trong lòng Mai Vân...

Mai Vân ôm Thúy Hương thì thầm... ánh mắt Thúy Hương dần sáng ngời theo từng lời nói của Mai Vân. Gió đêm ngừng thổi để bao lá cây đung chao động... cho nỗi lòng hai người hiểu nhau hoà làm một.....

Chương 12

Chẳng biết đêm đó họ đã nói với nhau điều gì. Mà chỉ biết rằng sáng hôm sau, bà Lập Thành gọi Thúy Hương đến dặn:

- Bây giờ cháu hãy vào phòng xem Lập Trung nó dậy chưa để mà chăm sóc. Cháu hãy nhớ phải lấy lòng nó đó.

Thúy Hương dự dự:

- Thưa bác, cháu.... không dám gặp Lập Trung một mình đâu. Tính khí anh bắt thường, lỡ cháu làm không vừa ý anh nổi giận... gặp gì phang nấy, cháu đâu đỡ được. Hãy chờ Mai Vân đến, rồi cháu sẽ theo cô ấy năm mươi ngày để Quen với công việc.

Bà Lập Thành ngẫm nghĩ lời Thúy Hương cũng đúng nên gật đầu.

- Cháu nói có lý... nhưng cháu ráng chịu đựng. Mai Vân làm được thì cháu phải làm được. Bác không muốn mất đi đứa con dâu như cháu.

-Đạ... cháu sẽ cố gắng.

- Giờ bác đi đến chiều mới về. Cháu biết phải làm gì với những chuyện xảy ra chứ.

-Đạ Biết... Bác an tâm.

Bà Lập Thành đi rồi, Thúy Hương vui cảm thấy an lòng:

- Vậy là khỏe, chẳng ai quan tâm đến chuyện này nữa. À... sao giờ này chưa thấy Mai Vân kia.

Thúy Hương vội bước đến cửa nhà sau, thì Mai Vân cùng dì Cẩm đi lên.

- Thúy Hương dậy rồi à ? Sao sớm vậy ?

- A... đâu có bằng Vân. Nãy giờ làm gì mà lâu thế ?

- Giúp dì Cẩm làm điểm tâm thôi mà. Lập Trung dậy chưa ?

- Không biết nữa. Lúc nãy bác Lập Thành có bảo Hương vào xem... Nhưng Hương viện có này nọ để chờ Vân đó.

Dì Cẩm không hiểu tại sao có sự thay đổi nhanh chóng như thế. Mới hôm qua còn hiềm khích, bóng gió với nhau. Giờ lại nói chuyện cùng nhau như thể bạn thân tự thưở nào.

- Cô Mai Vân... tôi chẳng hiểu gì cả.

Mai Vân ôm dì Cẩm cười thật tươi:

- Không có gì đâu dì Cẩm à... Thúy Hương đang giúp cháu và Lập Trung đó.

- Có nghĩa là...

Mai Vân và Thúy Hương nhìn nhau cười gật đầu:

- Da... thì là vậy đó.

Rồi cả hai đến bên phòng Lập Trung, để dì Cẩm nhìn theo với nụ cười cảm thông.

Mai Vân gõ cửa:

- Lập Trung ơi... anh dậy chưa nào.

- Dậy rồi... vào đi Mai Vân.

Mai Vân nháy mắt với Thúy Hương rồi nàng bước vào trước Thúy Hương nhẹ gót theo sau.

Mai Vân vui vẻ đến bên cạnh ôm cánh tay Lập Trung.

- Mình đi dạo nha anh.

Nhưng Lập Trung lắc đầu. Anh vòng tay ôm Mai Vân giọng thật nhiều lo lắng:

- Hôm nay anh không muốn đi ra ngoài. Anh muốn ở nhà để nói chuyện với em. Nói anh nghe đi, niềm vui này của em là giả tạo hay là sự thật hả Mai Vân ? Đêm qua mẹ đã nói gì với em ? Thúy Hương có nói và đặt điều kiện với em không ? Mai Vân... em có biết là anh lo cho em đến ngủ không được chẳng. Nói anh nghe đi.

Mai Vân ngược mắt nhìn Lập Trung sung sướng:

- Lập Trung... anh lo đến vậy sao ? Nhưng chuyện không có gì mà. Với lại anh đừng hiểu lầm Thúy Hương, cô ấy rất tốt với em.

- Mai Vân... em đồn hậu nên dễ tin người. Coi chừng em bị Thúy Hương gạt đó. Cô ta có nhiều thủ đoạn lắm. Em chưa từng trải nên không hiểu được đâu. Thúy Hương đã nói gì mà có thể làm cho em tin đến như vậy chứ Mai Vân ?

Mai Vân quay đầu nhìn Thúy Hương rồi nói:

- Thúy Hương... hứa sẽ giúp em và anh đến với nhau bằng sự chấp nhận của mẹ.

Lập Trung ngạc nhiên:

- Thúy Hương nói thế ! Chớ không phải cô ta đang muốn lấy anh...

Bấy giờ Thúy Hương mới lên tiếng:

- Anh nói đúng, lúc đầu tôi nghĩ thế vì chưa biết được Mai Vân... Nhưng bây giờ qua một đêm tâm sự với Mai Vân... tôi thiết tưởng mình nên làm một chuyện gì đó để lương tâm mình vui vẻ.

Lập Trung ôm chặt Mai Vân và xoay lưng mình về phía tiếng nói của Thúy Hương như sợ điều bất trắc có thể đưa đến cho Mai Vân:

- Thúy Hương... cô vào đây khi nào ? Sao không gõ cửa ?

Mai Vân vội nói:

- Thúy Hương vào một lượt với em. Anh hãy nghe Thúy Hương nói rồi sẽ hiểu mà không oán ghét nàng nữa.

- Anh không cần sự giúp đỡ của cô ta Hãy nói cô ta đi đi... anh đủ sức bảo vệ em mà.

- Nhưng rồi anh sẽ làm mẹ buồn lòng. Có Thúy Hương... mẹ sẽ thương chúng ta hơn. Em không muốn anh vì em mà đối đầu cùng ba mẹ. Thúy Hương rất thành tâm trong chuyện này.

- Lập Trung buông Mai Vân và ngồi phịch xuống giường:

- Tôi không thể tin vào lời cô nói được.

Thúy Hương cười buồn:

- Thôi thì hãy để thời gian trả lời tất cả. Nhưng Lập Trung này, trước mặt ba mẹ anh, anh đừng đối xử như thế với tôi vì điều đó chỉ gây bất lợi cho Mai Vân thôi. Tôi thật tâm muốn được làm bạn với anh và Mai Vân. Bây giờ tôi không quấy rầy hai người nữa.. Mai Vân hãy nhớ đừng quá vui với hạnh phúc mà quên đi sự cảnh giác mà hỏng hết mọi chuyện.

Mai Vân mỉm cười bước đến ôm Thúy Hương :

- Rất cảm ơn sự quan tâm của Thúy Hương.

- Đã là bạn của nhau mà Vân còn khách sáo như thế Thúy Hương giận đấy. Thôi Thúy Hương đi đây.

- À... Thúy Hương, có cần Vân gọi Diễm Hà đến cho hai người làm quen không ?

- Thôi để hôm khác đi.

- Ờ... cũng được.

Thúy Hương đi rồi. Mai Vân khép cửa và đến bên cạnh Lập Trung. Lập Trung ôm Mai Vân và hỏi:

- Sao cô ta thay đổi nhanh thế Mai Vân ?

- Bản tánh Thúy Hương tốt chứ không fải xấu. Nhưng do môi trường sống và giao thiệp với bạn bè nên bị ảnh hưởng. Qua những tháng ngày va chạm và lăn lóc vào đời, Thúy Hương cũng phần nào nhận ra cuộc sống của mình nhưng chưa có điều kiện thay đổi. Hơn nữa bên cạnh lại không có ai động viên... thành ra Thúy Hương đang ở trạng thái nửa vời.

- Và đêm qua Thúy Hương đã tìm gặp em để nói chuyện.

- Sao anh biết ?

- Anh có thể biết Thúy Hương sẽ nói gì với em nữa đấy. Nhưng có lẽ em đã đi trước một bước, thành ra Thúy Hương có thời gian nhìn lại mình mà thay đổi.

- Anh quả tài tình, hiểu Thúy Hương như chính bản thân mình vậy đó.

Lập Trung lo lắng đưa tay giữ khuôn mặt Mai Vân đối diện cùng mình:

- Mai Vân, em làm sao vậy ?

Mai Vân ngạc nhiên:

- Sao anh lại hỏi em câu này ?

- Anh nghe hình như trong giọng nói của em có pha chút ghen hờn.

- Ờ... Lập Trung... anh toàn suy đoán. Anh cho em ghen với Thúy Hương hả... Không có đâu, anh đừng nói thế, Thúy Hương mà nghe được là sứt mẻ tình bạn với em đấy... em sẽ giận anh cho xem.

- Cơ khổ... bây giờ anh lại không bằng cô bạn mới của em nữa rồi.

Mai Vân nhìn thấy bộ mặt bí xị của Lập Trung mà buồn cười, nhưng cố nén:

- Lập Trung... anh buồn hả ?

- Ờ... Ờ... anh chẳng biết.

Mai Vân dựa sát vào người Lập Trung thì thào:

- Lập Trung... chẳng ai quan trọng đối với em bằng anh.

Hơi thở thơm tho ấm nồng của Mai Vân phả vào mặt Lập Trung, cho anh nghe nỗi đam mê quẩn rủ trong người. Anh xiết chặt Mai Vân, bàn tay vuốt ve tấm lưng căng tròn của nàng, đôi môi anh dạo quanh khuôn mặt ngọc rồi xuống chiếc cổ trắng ngần. Lời anh nói như gió thoảng mây đưa:

- Mai Vân... em là linh hồn là sự sống của anh. Anh yêu em hơn chính bản thân mình... mất em rồi, anh chẳng thiết gì cả... Hãy sống bên anh mãi mãi nhé Mai Vân.

Mai Vân xiết chặt vòng tay mình quanh lưng Lập Trung đắm đuối si mê:

- Vâng em sẽ ở cạnh anh mãi mãi chẳng rời xa.

Cả hai quần quít vui đùa với nhau trước sự chứng kiến của dì Cẩm. Bởi yêu quý hai người như con ruột nên dì sung sướng được nhìn thấy niềm vui hồn nhiên của đôi trẻ.

Đến gần chiều thì Thúy Hương về tới:

- À... Mai Vân... Ở nhà vui vẻ chứ ? Còn anh Lập Trung thế nào ?

Mai Vân cười:

- Bọn mình rất vui, cảm ơn Thúy Hương. Thúy Hương đi đâu về đó ?
- A... nếu nói ra chắc Vân bất ngờ lắm.
- Chuyện gì bí mật thế, nói nghe đi Thúy Hương ?
- Mình vừa ở chỗ Diễm Hà về đây.

Mai Vân ngạc nhiên:

- A... sao Thúy Hương biết được Diễm Hà ?
- Tình cờ thôi. Thúy Hương muốn tìm một việc gì đó để giải trí, nên đến các câu lạc bộ trong thành phố. Lúc đi ngang qua câu lạc bộ thể thao của quận, Thúy Hương chợt có ý định hãy vào làm quen với Diễm Hà. Thúy Hương mới vào tìm và gặp ngay Diễm Hà... Qua vài câu làm quen, bọn mình đi ăn và đi chơi đến giờ này mới chia tay...

- Ô hai người thân nhau rồi à ?
- Phải... và Thúy Hương còn biết Hoàng Nghĩa là người yêu của Diễm Hà... Hiện anh ấy đi công tác xa.
- Quả Thúy Hương làm Vân cũng bất ngờ thật.

Bấy giờ Lập Trung mới xen vào:

- Thúy Hương... thành thật xin lỗi em về những lời đã nói ban sang.

Thúy Hương cười thật tươi:

- Anh hiểu được là em vui rồi...

Chợt có tiếng xe đỗ ngoài cổng, cả ba cùng giật mình. Thúy Hương vội nói:

- Mai Vân ra nhà sau nhanh lên. Hãy để Thúy Hương ở đây với Lập Trung.
- Ờ... Ờ... - Mai Vân vội đứng lên còn dặn Lập Trung - Hãy nghe lời Thúy Hương nha anh.

Lập Trung nắm tay Mai Vân xiết chặt:

- Hãy an tâm... không có gì đâu.

Mai Vân đi rồi. Thúy Hương ngồi đối diện với Lập Trung nói khẽ:

- Mình tìm chuyện gì vui để nói đi Lập Trung, nếu không mẹ anh sẽ nghi ngờ đó

Lập Trung chần chừ rồi nói:

- Hay em đưa anh về phòng đi, để quen đôi ba ngày rồi mới có thể đóng kịch trước mặt mẹ anh được.
- Ờ... cũng được...

Thúy Hương bước qua nắm tay Lập Trung dìu đi. Vừa đi vừa nói:

- Anh đã định hôm nào đến bác sĩ chưa ?
- Ngày mai. Bây giờ anh rất muốn đôi mắt mình mau sáng lại để được nhìn thấy Mai...

Thúy Hương hoảng hốt chặn lời vì vừa thấy bà Lập Thành đi gần tới:

- Ờ... anh nghĩ thế là tốt rồi, em và mẹ rất vui khi biết anh đã thay đổi.

Thúy Hương vội đẩy cửa đưa Lập Trung vào. Đến giường nàng trách khẽ:

- Đã dặn có mẹ Ở nhà đừng nhắc đến Mai Vân.
- Thúy Hương à .. anh không chịu được sự giả dối này đâu.

- Tạm thời thôi. Vài hôm nữa đôi mắt anh sáng lại thì mọi việc đều giải quyết . Khi đó anh đủ sức bảo vệ Mai Vân rồi.

- Còn em...

- Anh không phản đối, nếu em quay lại sống với Hiền Tâm.

- Con người Hiền Tâm đa mưu gian xảo... em sống với nó chỉ khổ thêm mà thôi.

Thúy Hương gật đầu:

- Em biết... nhưng hy vọng thời gian sẽ giúp anh ấy thay đổi.

- Nếu được thế anh chúc mừng cho em.

Lập Trung nắm chặt đôi tay Thúy Hương. Không ngờ hành động đó đã được bà Lập Thành nhìn thấy, và nụ cười mãn nguyện lại nở trên đôi môi từ lâu thiếu vắng.

Bà trở bước ra nhà sau thì bắt gặp Mai Vân ngồi cạnh dì Cẩm. Cả hai nói chuyện gì đó rất say sưa đến không nhận thấy bà đã bước vào. Tiếng Mai Vân êm nhẹ như lời ru:

- Dì cho cháu một tình thương như thế thì suốt cuộc đời này cháu không bao giờ dám quên. Cháu hy vọng với năm tháng qua đi, đừng xảy ra điều gì để đời cháu bình lặng... Cháu ước mong những chuỗi ngày êm đềm kéo dài cho cuộc sống của cháu không trôi nổi gian lao. Cháu thêm một vòng tay của từ mẫu, sự vuốt ve của cha già... nhưng đó chỉ là ước mơ... nay nhờ có dì cho cháu chút niềm vui đó, cháu thấy ấm lòng.

- Chẳng có gì buồn và đau khổ hơn khi con người không có cội nguồn... Tất cả chỉ là chiến tranh mà ra. Cháu hãy bằng lòng với số phận của mình.

- Dì có biết không, nếu ông bà Lập Thành không đưa cháu về đây thì có lẽ số phận cháu đã thay đổi. Cháu đã từng hứa với lòng đem sức mình ra giúp một phần nào sự bất hạnh của con người. Hoài vọng đó sẽ được thực hiện, nếu ngày nào sự tính toán của chúng cháu chệch đường.

- Cháu đang tính gì hả Mai Vân ?

- Đó chỉ mới là dự tính thôi nên cháu chưa liệu được kết quả của nó. Vì thế cháu không thể cho dì biết trước.

Bà Lập Thành quay lên nhà... lòng bà thật ngổn ngay bao nỗi.

Con người của Mai Vân nhân từ đức hạnh như thế... Sao lại là đứa trẻ mồ côi... Còn hoài bão của nó làm bà khâm phục, tuổi đời còn quá trẻ mà chí hướng cao vợi... ngấm lại mình... bà lắc đầu thở ra.

Gần 50 tuổi đời mà cuộc đời của bà không bằng con bé 20. Bà chỉ biết tính toán lo bảo bọc cho gia đình... bà đã quá đầy đủ để không nghĩ đến điều gì. Còn bản thân nó có gì đâu ngoài một thân xác và khối óc được nuôi dưỡng ở viện mồ côi... Vậy mà nó còn đòi dang tay đỡ lấy những kẻ bất hạnh khác trên đời... nó làm bà xấu hổ và khó chịu...

Bà Lập Thành ngồi trầm ngâm tư lự Ở ngoài phòng khách. Bà không nhìn thấy gì chung quanh mình... bà đang bị những lời nói của Mai Vân đeo đẳng. Cho đến khi ông Lập Thành bước xuống nhìn thấy và lấy làm ngạc nhiên:

- Ủa... sao bà còn ngồi đó, chưa đi thay đổi để dùng cơm à ?

Bà giật mình chưa vội đi mà hỏi:

- Ông thấy con Mai Vân thế nào ?

- Bà định tính chuyện gì nữa đây ?

- Không... tôi chỉ muốn nhận xét con người nó thôi.

- Tôi nói thật... ít có đứa con gái nào như nó lắm.

Bà Lập Thành gật đầu:

- Nó cũng làm tôi suy nghĩ nhiều. Xem ra Lập Trung thương nó cũng không có gì đáng nói. Nhưng tôi lại không thể bỏ được định kiến của mình.

Nói xong bà bỏ lên phòng, ông Lập Thành nhìn theo lắc đầu:

"Mang mãi một định kiến như thế chỉ làm khổ con cái và bản thân mình..."

Ông cũng không biết tại sao Lập Trung thay đổi nhanh chóng đến vậy. Chẳng lẽ nó đã quên hết mọi chuyện hay vì áp lực của mẹ quá nặng... Chỉ tội nghiệp con bé Mai Vân... không biết nó sẽ chịu đựng được bao lâu với những chuyện này.

Ông lắc đầu thờ dài...

Chương 13

Hôm nay ông bà Lập Thành cùng Thúy Hương đưa Lập Trung vào thành phố để trị liệu đôi mắt. Bà dặn Mai Vân.

- Cô cứ ở nhà để Thúy Hương theo săn sóc cho Lập Trung được rồi.

Mai Vân chỉ biết gật đầu, nhưng lòng buồn vội vợi. Khi chuẩn bị đưa Lập Trung ra xe, anh hỏi Thúy Hương:

- Mai Vân đâu rồi Thúy Hương?

- Vân ở nhà sau, chi vậy anh?

- Anh muốn gặp Mai Vân... em đi gọi cô ấy giúp anh.

Thúy Hương vội đi ngay. Một lát sau quay lại cùng Mai Vân.

- Anh tìm em.

- Em không đến bệnh viện với anh sao?

- Có Thúy Hương chăm sóc cho anh rồi, em theo chỉ bằng thừa thôi.

Lập Trung giận dỗi:

- Em nói vậy mà nghe được. Anh không đi nữa.

- Lập Trung đừng làm thế... khi mổ mắt, em sẽ ở cạnh mà săn sóc cho anh. Đi đi, đừng để mẹ để ý.

Biết mình không thể thuyết phục Mai Vân, nên Lập Trung dặn dò:

- Ở nhà chờ tin của anh và nhớ có gì là em vào ngay với anh đấy, nhớ chưa.

- Được rồi anh yên tâm mà đi.

Mọi người đi rồi, Mai Vân mới thở ra nhẹ nhẹ. Nàng cầu trời cho đi mắt Lập Trung có nhiều hy vọng chữa được. Đang ngồi buồn xo, thì bên ngoài Hoàng Nghĩa bước vào.

- Mai Vân... sao ngồi buồn vậy.

Mai Vân mừng rỡ:

- A. Hoàng Nghĩa... anh mới về hả. Đi đâu mà lâu vậy chẳng tin tức gì cho em cả.

- Anh về quê thăm nhà. Sao, em khỏe không? Có chuyện gì vui kể anh nghe đi.

- Nhiều chuyện vui lắm mà cũng lắm chuyện buồn nữa. Nhưng có điều này, nói ra hẳn anh mừng lắm.

- Điều gì nào?

- Diễm Hà hết giận chúng ta rồi. Giờ nó buồn và trông tin anh lắm đó.

Hoàng Nghĩa cười vui:

- Đó cũng là một tin mừng. Còn em?

- Về mặt tình cảm thì chẳng có gì. Nhưng...

- Nhưng sao. Thúy Hương cô ấy đối với em thế nào?

- Thúy Hương tốt với em và Lập Trung lắm. Phần đáng lo là về phía mẹ của Lập Trung - Và Mai Vân kể lại mọi chuyện.

- Điều này thì anh rõ. Hai người đó đâu rồi?

- Hôm nay Lập Trung vào thành phố để chữa trị đôi mắt. Anh Hoàng Nghĩa này. Khi trước anh khám đôi mắt cho Lập Trung thấy thế nào? Nếu mổ, kết quả được bao nhiêu phần.

Hoàng Nghĩa im lặng suy nghĩ rồi nói:

- Nếu mổ thì có khoảng năm, bảy phần...

Mai Vân chưa nghe hết câu đã hốt hoảng kêu lên:

- Trời, chỉ năm, bảy phần trăm thôi thì thật quá mong manh. Hoàng Nghĩa, anh nói thật chứ?

Hoàng Nghĩa hỏi lại:

- Em không tin anh... nhưng ai nói với em là chỉ được mấy phần trăm kết quả?

- Ở... thì anh chẳng phải vừa nói là gì?....

- Cái cô này, nghe không hết câu đã vội la lên. Tôi nói năm, bảy phần mười... chứ phần trăm hồi nào.

Mai Vân quá đổi vui mừng nên ôm cánh tay Hoàng Nghĩa reo lên:

- A... vậy tốt quá... Anh thật biết hù em đó nha.

Nhìn niềm vui trong mắt Mai Vân, Hoàng Nghĩa cũng nghe lòng mình âm ỉm. Anh chỉ mong sao nụ cười ở mãi trên đôi môi thắm mọng của Mai Vân dịu hiền.

Có tiếng tăng hắng, cả hai giật mình quay lại. Hoàng Nghĩa lo lắng khi nhìn thấy Diễm Hà. Nhưng Mai Vân đã vui sướng chạy ào ra ôm bạn:

- Diễm Hà ơi.... anh Hoàng Nghĩa bảo rằng, đôi mắt Lập Trung mà mổ thì mười phần cầm chắc hết bảy. Ôi Vân sung sướng vô cùng.

Diễm Hà cười theo:

- Vậy Hà cũng chúc mừng cho Vân.

Cả hai đi vào. Diễm Hà nhìn Hoàng Nghĩa.

- Anh... mới về.

Hoàng Nghĩa gật đầu:

- Phải... em có khỏe không Diễm Hà?

- Dạ khỏe.... nhưng... không được vui. Còn anh?

- Cũng thế... cho nên anh mới quay về. Em vẫn thường đến thăm Mai Vân và Lập Trung chứ.

- Dạ không... nhưng ngày nào cũng nói chuyện với nhau trên điện thoại. Hà vừa có thêm người bạn... Thúy Hương đó.

- Anh có nghe Mai Vân nói... không ngờ cô ta thay đổi nhanh chóng như vậy. Đó cũng là điều đáng mừng.

Rồi cả hai rơi vào im lặng, ánh mắt nhìn nhau thay bao lời nói... Hình như thời gian xa nhau không làm họ quên nhau. Trái lại họ càng hiểu nhau hơn. Họ đã xích gần lại nhau tự bao giờ, tay cầm tay mà lời chẳng thốt ra... Cuối cùng Diễm Hà yếu đuối ngã vào ngực Hoàng Nghĩa nghẹn ngào:

- Hoàng Nghĩa... em không thể xa anh. Em nhớ anh da diết cả người.

Hoàng Nghĩa xiết chặt vòng tay, má tựa đầu Diễm Hà. Đôi mắt nhắm nghiền với bao lời nhớ thương được thốt ra tận đáy lòng.

- Anh thật làm lẫn lộn khi tự mình tạo khổ cho cả hai. Nửa tháng qua, anh sống nào khác kẻ điên khùng. Anh chẳng làm được điều gì, chỉ nghĩ đến em thôi. Diễm Hà ơi, nói thì rất dễ, nhưng thực hành lại khó quá. Anh đã không vượt qua được điểm chuẩn mà tự mình đưa ra. Anh đã khốn đốn trong giấc ngủ đến không chịu được....

Diễm Hà dụi mặt vào ngực Hoàng Nghĩa để nhận lại hơi ấm của người yêu sau bao ngày xa cách.

- Em cũng thế... em cũng ngu khờ kém sáng suốt, để tình đôi ta phải ly biệt bao ngày. Giờ cơn mưa đã qua sóng gió đã yên... mình lại về bên nhau.... Em tin rồi đây chẳng gì chia cách đôi ta nữa được.

Hoàng Nghĩa nâng mặt Diễm Hà lên đấm đuổi gọi:

- Diễm Hà... hãy nhìn anh và nói đi em. Nói những gì đang ẩn trong trái tim em. Anh muốn nghe tim lòng em thổn thức.

Diễm Hà mấp máy đôi môi son hồng:

- Hoàng Nghĩa... em yêu anh... yêu vô cùng.

Đôi bờ môi gắn chặt vào nhau để cho hương vị ngọt ngào của nụ hôn tình yêu thấm sâu vào trái tim mềm yếu của hai người...

Họ nào biết Mai Vân đã nhìn thấy và lặng lẽ rời phòng. Nhưng khung cảnh yên tĩnh cho đôi tình nhân gặp lại trao nhau ân tình. Niềm vui hạnh phúc của bạn cũng chính là của Mai Vân.... Vân luôn trân trọng quý mến những gì có liên quan đến bao người bạn thân yêu của mình... Cuộc tình của họ sao êm đẹp quá... Chỉ riêng ta... phải chăng số mạng đời ta gian nan lận đận, nên trên đường tình gặp bao trắc trở ưu phiền....

Có thật, sau cơn mưa trời lại sáng chẳng... Nhưng ai biết được đời hoa gặp cơn mưa gió, còn giữ nguyên cảnh hay hương sắc để đón đợi ánh bình minh không. Trời ơi... mong rằng đời tôi qua rồi trôi nổi...

Mai Vân linh cảm đời mình còn gặp nhiều nỗi trắc ẩn lụy phiền... nàng nhẹ thở dài.

- Mai Vân sao lại ra đây một mình. Có tâm sự gì buồn đến không nói được hay sao mà cứ thở dài mãi thế.

Mai Vân quay người lại cười nhẹ:

- à cũng có đôi chút tâm sự... còn hai bạn vui vẻ rồi chứ.

Diễm Hà nghiêng đầu nhìn Hoàng Nghĩa cười:

- Đâu có gì... một chút giận hờn để tô đẹp chuyện tình của mình thế mà. Nào có điều gì nói đi xem bọn mình giúp gì được không.

Mai Vân lắc đầu, thả những bước chân đơn trên thảm cỏ.

- Hai bạn chẳng giúp gì được đâu.

Hoàng Nghĩa gật đầu:

- Anh thông cảm tình cảm của em. Mong rằng anh và Diễm Hà luôn là chỗ dựa tin cậy của em. Có gì thì cứ đến với bọn anh Mai Vân nhé.

- Vâng.

- Bây giờ anh và Diễm Hà về. Em đừng buồn, hãy giữ gìn sức khỏe. Có tin gì về Lập Trung nhớ cho anh hay với.

Mai Vân gật đầu tiễn hai người ra cổng. Diễm Hà ôm vai Mai Vân an ủi:

- Mình tin cuộc tình của Vân rồi sẽ sáng đẹp.... hãy vui vẻ và vững lòng trước tình yêu của Lập Trung.

Mai Vân gật đầu tin tưởng. Nhìn hai bạn khuất dần ngoài cổng... nỗi buồn chợt về, cho đôi mắt Mai Vân nhuốm lệ sầu... Nàng thơ thần ngoài sân hồ lâu rồi mới trở bước vào nhà và về phòng. Nàng nằm trầm tư nhìn trần nhà mà lòng ngổn ngang trăm mối ưu phiền....

Không biết bây giờ tình hình Lập Trung ra sao rồi? Bao giờ anh mới nhìn lại được ánh thái dương? Hay phải chịu đau thương, mãi mãi sống trong tăm tối... Lập Trung, Lập Trung... em muốn đến với anh, cho anh niềm tin, chia sẻ cùng anh bao nguy khó cận kề.... nhưng em không thể vượt qua quyền lực của mẹ anh... Tại sao thế. Tại sao chứ. Nghèo là một cái tội và nghèo không được quyền yêu sao... Nếu em cố vượt qua trận này... rồi biết mai sau, cuộc đời em bên anh có được thuận buồm xuôi gió hay không? Lập Trung, Thúy Hương ơi.... Vân chỉ muốn quay về với cuộc sống như thuở nào đã sống trong cô nhi viện... những tình thương và bao lòng hảo tâm đó không chút vụ lợi, ghét khinh... Nhưng con đường đã đi qua rồi, cho dù trở lại, tâm trí nó cũng khắc ghi những gì mà quãng đời nó nhìn thấy... Thôi thì chân cứ bước, đành đón đợi và chấp nhận mọi thứ giăng chờ phía trước....

Mai Vân nhắm mắt xuôi dòng tâm sự để tìm một giấc ngủ bình an... nhưng trong giấc ngủ cũng lắm

muộn phiền.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Mai Vân mới giật mình vì tiếng gọi của dì Cẩm. Nàng mở choàng mắt và cảm thấy đầu nặng trĩu:

- Mai Vân... cô làm sao thế?

Mai Vân bần thần đã dượng.

- Cháu cũng không biết nữa... đầu óc với bao nhiêu chuyện mà chẳng rõ ràng điều gì cả... Giờ cháu nhức đầu quá. à dì gọi cháu dậy có chuyện gì không?

- Dậy ăn cơm... Hơn nữa lúc này Thúy Hương có điện về tìm cô... Thấy cô đang ngủ nên tôi không có gọi.

Mai Vân mở to mắt:

- Vậy Thúy Hương có nhắn gì không hả dì?

- Có, Thúy Hương cho biết Lập Trung đã nhập viện để làm thủ tục và cho bác sĩ khám... ngày mốt mổ.

- Ôi... nhanh vậy à.

- Nghe đâu là bác sĩ này quen với ông nhà, vừa ở nước ngoài về như tháng nay mà đã giải phẫu mấy cặp mắt đều có kết quả tốt. Hy vọng cậu Hai mau chóng khỏi bệnh.

- Anh Hoàng Nghĩa cũng bảo đôi mắt anh Lập Trung còn rất nhiều khả năng sáng lại.

Mai Vân bước xuống giường và cảm thấy hoa mắt lên đứng im một lúc mới đi được.

Nàng ngồi xuống ăn cơm với dì Cẩm mà lòng suy nghĩ miên man... chợt ngoài cổng có tiếng chuông reo. Mai Vân vội đứng lên:

- Cháu không dùng nữa, để cháu ra xem ai đến tìm.

Mai Vân đi vội lên nhà trên, trong lòng nghĩ đến Thúy Hương... nàng rất muốn biết kết quả khám nghiệm của bác sĩ. Nhưng Mai Vân sững sờ khi bắt gặp Hiền Tâm. Nàng không nói được lời nào, ngay cả việc mời Hiền Tâm vào nhà. Lòng nàng chạnh niềm xót xa khi thấy Hiền Tâm gầy rộc, xanh xao.

Hiền Tâm ngắm nhìn Mai Vân trong im lặng. Nỗi nhớ thương ập ủ bao ngày làm cho anh tàn tạ, thêm men rượu hành hạ... anh đã không còn kềm chế được, nên đến đây tìm... Nàng đứng đó, nguyên dạng hình hài mà anh hằng tưởng nhớ, đôi mắt kia cướp cả hồn anh... Còn nụ cười theo anh mãi trong bao giấc ngủ chập chờn...

- Mai Vân...

Mai Vân giật mình vì tiếng gọi tha thiết của Hiền Tâm. Nàng vội định tỉnh tỉnh thần, hé nhẹ nụ cười làm hồn Hiền Tâm bay bổng:

- Hiền Tâm... em rất mừng khi được gặp lại anh... Nhưng em cũng buồn vì anh thay đổi nhiều quá. Tại sao anh phải dày vò bản thân mình đến nông nỗi này chứ?

Hiền Tâm bước vào nhà, đến bên ghế ngồi:

- Cũng vì em thôi Mai Vân ạ.... anh chẳng biết mình phải làm gì với cuộc sống vô vị này nữa.

Mai Vân lắc đầu:

- Em đã nói sao anh không chịu suy xét... Cho dù thế nào em cũng chẳng thể yêu anh được... Huống chi bây giờ em đã biết rõ quá khứ của anh....

Hiền Tâm sững sờ:

- Và không lẽ vì thế mà em xa lánh anh.

- Không phải! Lúc nào em cũng quý mến và kính trọng anh. Quá khứ là nửa cuộc đời của con người, nó đã qua xem như không có. Quan trọng chẳng là nửa phần đời còn lại, nếu biết nhận thức và đổi thay vẫn là điều tốt chứ có gì phải xa lánh. Nhưng... chúng ta vẫn không trốn quá khứ mà càng phải can đảm để đối diện và chấp nhận mình đã làm những gì.

- Chẳng ai tha thứ cho mt quá khứ xấu xa.

- Đó là khi hiện tại anh không thay đổi. Bằng ngược lại đâu ai xa lánh anh... Trong trăm vạn người không lẽ chẳng một ai có được tấm lòng đại lượng nhân từ, nhìn xa hiểu rộng để mở một con đường cho những người lầm chân lỡ bước mà đi hay sao. Hiền Tâm hãy nghe em nói... anh biết việc làm quá khứ của mình là xấu, tại sao anh không nhìn nó để sửa chữa sai lầm. Anh đeo đuổi một người không yêu anh đâu ích lợi gì. Trong khi đó, người con gái khác yêu anh, vì anh, lo cho anh mà fải một đời dang dở... Sao anh không mở rộng vòng tay đến với nàng... có làm như thế anh mới không thấy ray rức với quá khứ và biết đâu anh chẳng tìm được một cuộc sống hạnh phúc ấm êm.

- Mai Vân... em nói ai thế?

- Thúy Hương....

Hiền Tâm bàng hoàng dựa ngửa người ra ghế lẩm bầm:

- Thúy Hương... Thúy Hương à... Không... thật là vô lý. Anh và cô ta đến với nhau chẳng qua vì... vì...

- Nói gì thì nói, anh và Thúy Hương đã có những tháng ngày sống chung với nhau như vợ chồng.

Hiền Tâm sững sờ chết lặng nhìn Mai Vân không chớp:

- Mai Vân... em biết tất cả. Không lẽ Thúy Hương...

- Phải, Thúy Hương đã tâm sự hết cho em nghe... và Thúy Hương còn nói là rất yêu anh, yêu bằng cả tấm lòng...

Hiền Tâm ôm đầu kêu lên:

- Không... cô ta nói dối. Cô ta hoàn toàn không có tâm ý đó... cô ta hận anh thì có. Chính vì hận anh nên cô ta muốn phá anh, nói xấu anh với em để em ghê tởm anh... Mai Vân đừng nghe Thúy Hương nói... Trong thâm tâm anh chỉ có mình em ngự trị, hãy nghe anh... hãy tin anh...

Mai Vân gạt đầu:

- Vâng... em tin anh. Nhưng không phải vì thế mà em yêu anh. Khi xưa anh đến với Thúy Hương là vì tiền. Còn Thúy Hương sa ngã là vì lời ngon tiếng ngọt của anh. Sao anh không nghĩ đến một đời con gái của Thúy Hương bị tàn tạ vì anh. Thúy Hương đã chịu quá nhiều thiệt thòi, sao anh chẳng tính chuyện bù đắp cho nàng? Lại còn đang tâm xô nàng vào tận cùng tử nhục. Anh chưa vợ lại không có người yêu thì cưới Thúy Hương thật vuông tròn. Huống chi cả hai đã đến với nhau trước rồi. Tại sao anh chẳng chịu làm thế... lại chạy theo một chiếc bóng mờ hồ cho đau khổ... Anh đừng chờ đợi ở em một lời gì cả.

Hiền Tâm hoàn toàn không còn phân tích được tâm lý của mình nữa. Bao lời Mai Vân nói cứ xoáy mạnh vào tim óc anh... đôi khi anh muốn tỏ một vài phản kháng lại những điều đó, nhưng chẳng thốt ra câu. Cổ họng nghẹn đắng, tâm trí quay cuồng....

- Khi làm việc cho anh, em rất quý trọng nếp sống và tư cách của anh... và có lúc em thầm nghĩ: ai làm vợ anh thật là phước hạnh vô cùng... Có khi trong giấc ngủ em mơ thấy mình với tay vịn vào địa vị đó... nhưng thức giấc em cho là giấc mơ nên không bao giờ nghĩ đến. Em không yêu anh là vì từ lâu em luôn nghĩ anh là một người thầy, một người anh đáng kính.... điều đó ăn sâu vào tiềm thức em, nên khi anh ngỏ lời, em không sao chấp nhận được. Bây giờ cũng thế... anh đừng ôm ấp ảo mộng nữa có được không?

Hiền Tâm gục đầu đau đớn:

- Mai Vân... em có biết sự thăng trầm của em làm anh khổ sở đến thế nào không? Anh không tin mình thua cuộc, vậy mà sự thật đã hiển nhiên... Anh không đủ can đảm nhìn nhận sự thất bại này.

- Anh phải nhìn Hiền Tâm à... cho dù sự thật nó có chua xót đến thế nào. Anh có bao giờ nghĩ rằng mình đã buông rơi hạnh phúc thật sự để chạy theo một ảo ảnh xa mờ chẳng.

- Không, khi anh tìm được một tình yêu chân thật, thì cũng là lúc anh nhìn rõ lại mình và rồi hụt hẫng chao đảo. Mai Vân... em hãy nói anh phải làm sao đây.

- Hãy nhìn thẳng vào thực tế và chấp nhận những gì hiện có bên mình. Anh hãy đón Thúy Hương hòa vào cuộc sống của anh.

- Mai Vân... anh không....

- Nếu anh làm được điều đó là đã sửa đổi được bản thân mình, lại còn cứu thêm được một mạng

người.

Hiền Tâm chơi với:

- Mai Vân... em muốn nói:

- Thúy Hương vì quá yêu anh đã hy sinh tất cả. Giờ bị anh hắt hủi, thêm vào sự khinh bỉ của Lập Trung và bạn bè. Liệu Thúy Hương có đủ sức chịu đựng sống trong xã hội này không. Anh hãy nghĩ lại đi, lấy Thúy Hương cũng nào có thiệt thời gì cho anh.

- Nhưng anh đâu có yêu Thúy Hương, thì làm sao có hạnh phúc lâu dài.

- Em hỏi thật... nếu không gặp em, mà Thúy Hương quay lại tìm anh. Anh có chấp nhận Thúy Hương không?

Hiền Tâm suy nghĩ, trầm tư. Vầng trán của anh đầy nếp nhăn... anh đang đấu tranh để nói thật hoặc là không. Nhưng nhìn ánh mắt Mai Vân cương quyết sáng sủa. Hiền Tâm thấy mình không thể nói khác đi được.

- Có...

- Vậy thì anh hãy xem như đã không gặp em... hãy đến với Thúy Hương... chị ấy cần anh cho cuộc sống hiện hữu của chị ấy.

Hiền Tâm im lặng. Mai Vân nói tiếp:

- Em chỉ muốn tốt cho anh và Thúy Hương nên mới nói thế. Nếu trong lòng anh còn điều gì không giải tỏa được thì anh cứ nói ra biết đâu em giúp được chút nào cho anh. Còn như anh thấy ngại thì thôi.

- Mai Vân... những lời em nói cho sáng ra anh bao điều... nhưng ngay bây giờ anh không tính được điều gì. Anh cần có thời gian để suy nghĩ.... Vì đây là lần quyết định quan trọng cho cả cuộc đời và tương lai sự nghiệp của anh.

Mai Vân mỉm cười:

- Em rất vui khi anh có sự suy nghĩ chín chắn. Thôi thì thế này, nếu anh cảm thấy cần phải có người để tâm sự thì em sẵn lòng đến bên cạnh anh...

Mắt Hiền Tâm sáng lên:

- Mai Vân... em nói thật?

- Vâng... và em xin được anh xem như là em gái.

- Mai Vân...

- Hiền Tâm, anh không đồng ý.

- ờ... ờ không.... em làm anh bất ngờ quá... Mai Vân, ba mẹ Lập Trung cũng rõ chuyện này nữa sao.

- Chỉ mình bác trai thôi. Còn mẹ Lập Trung vẫn bảo thủ quyết định của mình. Bà ấy còn muốn cho em thôi việc, nhưng do Lập Trung quá cương quyết giữ em lại, nên bà không thực hiện được ý mình

Hiền Tâm ngạc nhiên:

- Tại sao bác ấy lại muốn cho em nghỉ việc?

- Vì bác ấy chẳng muốn em và Lập Trung... yêu nhau

- à.... chẳng lẽ em và Lập Trung yêu nhau. Vậy còn Hoàng Nghĩa thì sao?

Mai Vân nhìn Hiền Tâm như muốn hỏi chợt hiểu mỉm cười:

- à... anh lầm rồi. Khi đó vì Hoàng Nghĩa không muốn anh phá rối em và Lập Trung nên nhận đại... à cũng vì chuyện đó mà Diễm Hà và Hoàng Nghĩa giận nhau.

Hiền Tâm hỏi lại mà như không tin đó là sự thật:

- Em yêu Lập Trung?

- Vâng... em và Lập Trung hiểu nhau, yêu nhau rất chân thành.... Lúc đầu em nghĩ Thúy Hương là mối

lo của em. Nhưng bây giờ thì không phải thế. Mà mẹ Lập Trung mới là người cản trở quyết liệt. Em đang lo mình không biết dùng cách gì để chống đỡ và bảo vệ tình yêu của mình.

- Lập Trung có biết chuyện này không?
- Biết rất rõ và anh ấy đã động viên em cố chịu đựng cho đến ngày anh ấy sáng mắt lại.
- Nhưng nếu Lập Trung không đạt được nguyện vọng.
- Em càng yên tâm hơn... vì được sống cạnh Lập Trung.
- Mai Vân, em nói gì anh chẳng hiểu.

Mai Vân đứng lên đi qua đi lại như cổ dằn cơn xúc động.

- Nếu Lập Trung hoàn toàn mù hẳn, thì bà Lập Thành chẳng bao giờ đuổi hay ngăn cấm em ở bên cạnh Lập Trung....

- Không lẽ em cam chịu cuộc sống chung với người mù suốt đời.

Mai Vân gật đầu với ánh mắt sáng long lanh.

- Vì tình yêu... em không ngại chuyện chi cả. Hướng chi em đã đến với Lập Trung bằng cả trái tim mình.

- Mai Vân... em yêu Lập Trung đến vậy sao?

- Phải anh à...

Mai Vân và Hiền Tâm cùng im lặng. Cả hai như thấy đường tình mà họ đang trải đầy chông gai và buồn thảm....

Chương 14

Trong khi đó, Lập Trung biết mình còn hai ngày nữa lên bàn mổ, anh đòi gặp Mai Vân... nhưng bà Lập Thành đã không đồng ý. Bà còn bảo:

- Bác sĩ dặn mẹ không được để con bị xúc động, vì như thế chỉ có ảnh hưởng xấu cho con mà thôi.

- Nhưng con gặp Mai Vân đâu đến nỗi nào. Trái lại Mai Vân sẽ làm con vững tin hơn khi bước vào phòng phẫu thuật.

- Đã có Thúy Hương.

Lập Trung giận dữ vung tay hét to:

- Không ai thay thế được Mai Vân... con sẽ hủy cuộc mổ mắt này mẹ chẳng cho Mai Vân đến chăm sóc con.

Bà Lập Thành run người trước sự ngang bướng của Lập Trung.

- Con không thể làm chuyện xấu xa ba mẹ ở trong bệnh viện này. Dù sao Thúy Hương đã mang danh là vợ sắp cưới của con, thì nó phải cạnh con chứ đâu thể để một người giúp việc hầu hạ được. Mẹ hoàn toàn không chấp nhận điều này. Bằng con ép quá, mẹ sẽ lập tức đuổi việc Mai Vân ngay.

Lập Trung choáng váng, nghe như hơi thở mình đứt quãng... anh giương đôi mắt không ánh sáng của mình hướng về phía tiếng nói của bà Lập Thành rồi nhếch môi.

- Mẹ nói sẽ đuổi Mai Vân ngay.
- Nếu con cứ chống đối lại ý nguyện của mẹ.

Lập Trung gục đầu gần giọng:

- Được mẹ cứ đuổi Mai Vân ngay đi... con cũng không muốn cô ấy vì một người mù như con mà hy sinh đi ước mơ và tương lai... con chấp nhận sống trong tăm tối suốt nửa đời còn lại. Mẹ hãy thực hiện quyết định của mình đi, mặc sự sống của con.

Bà Lập Thành hoàn toàn không ngờ Lập Trung nói thế nên bà ngơ người ra mà không tìm được lý lẽ nào đối phó với những lời Lập Trung vừa nói...

Chứng kiến cảnh bất đồng quan điểm giữa hai mẹ con Lập Trung, Thúy Hương có sự nhận xét về bà Lập Thành rõ hơn... này thấy bất mãn rất nhiều về người mẹ chồng tương lai của mình. Cái tư tưởng bảo thủ, giữ gìn gia thế gai đình của bà bất cần sự tồn tại của con làm này mất đi rất nhiều sự kính trọng... Nhìn sự đau khổ của Lập Trung, Thúy Hương bắt đầu:

- Thừa bác, việc đâu có gì nghiêm trọng đến phải cãi nhau như thế.

Bà Lập Thành lắc đầu:

- Sao không nghiêm trọng. Nó lạm con Mai Vân đến nỗi bất cần gì cả. Cãi cả nghiêm giáo gia đình. Trước mắt đe dọa tan vỡ cuộc hôn nhân của mình sao cháu chẳng chịu gìn giữ.

Thúy Hương đến bên cạnh Lập Trung.

- Cháu cũng như Lập Trung không muốn có sự áp đặt trong hôn nhân. Bác đừng kỳ vọng ở cháu sự chung thủy khi mà đôi mắt Lập Trung chưa kết quả.

Bà Lập Thành ngơ ngác:

- Thúy Hương... cháu nói vậy là sao ?

- Bác đừng vội đuổi việc Mai Vân... biết đâu sau cuộc phẫu thuật vẫn cần đến Mai Vân giúp đỡ. Cháu không thể chôn tương lai đời mình theo sự tam tở của Lập Trung.

Trong khi Lập Trung xiết chặt tay Thúy Hương thì bà Lập Thành chơi vơi hụt hẫng trước những lời Thúy Hương vừa thốt ra. Tại sao vậy chứ. Tại sao nó có thể thốt ra những lời vô tình vô nghĩa khi mà bà đã đặt hết tình thương và sự tin cậy vào nó chứ. Chẳng lẽ nó không bằng một cô gái nghèo khổ Mai Vân sao ?

- Thúy Hương... bác thật không ngờ cháu vô tâm như vậy uống bao lời yêu quý bác dành cho cháu. Thôi được bác sẽ để Lập Trung tự quyền quyết định cuộc hôn nhân của nó... coi như bác đã hủy lời giao hôn nhân với cha mẹ cháu.

Bà Lập Thành quay đi... Lập Trung vội hỏi:

- Mẹ đi đâu vậy ?

- Mẹ điện thoại gọi Mai Vân đến lo cho con.

Lập Thành vui mừng:

- Con cảm ơn mẹ.

Khi bà đi rồi Lập Trung nắm tay Thúy Hương.

- Thúy Hương... cảm ơn em đã giúp anh...

- Anh fải cảm ơn Mai Vân mới đúng. Nhờ vào tấm lòng nhân ái đôn hậu của nàng đã cảm hóa được tánh nết em. Em không muốn lừa dối mẹ anh thêm nữa. Với lại em thấy bác gái đối xử với Mai Vân dứt tình nghĩa như vậy... em cũng lo sợ mai này mọi chuyện vỡ lở em sống cũng không yên.

Lập Trung nhíu mày:

- Em tin anh sẽ nghe lời mẹ anh à.

- Em tin... nhưng khi ánh sáng chẳng trở lại với đôi mắt anh. Mà nói thật, em không thể sống như thế cùng anh được.

- Anh biết rất rõ điều đó. Dù sao anh cũng không trách em đã phản bội. Chỉ mong sau này em tìm được một tình yêu chân thật để xây dựng gia đình.

- Anh cũng biết đó... em khó mà tìm được một tấm chồng tốt.

- Anh thật vô dụng... chẳng giúp em được điều gì.

- Anh hãy an tâm và giữ vững tinh thần để bảo đảm cho cuộc phẫu thuật sắp tới.

- À... Thúy Hương. Bác sĩ nói kết quả được bao nhiêu.

Thúy Hương trầm ngâm rồi mỉm cười:

- Bác sĩ bảo còn nhiều hy vọng lắm anh đừng lo Giờ anh nằm nghỉ một chút đi.

- Ờ... nếu Mai Vân đến, nhớ gọi anh ngay nhé Thúy Hương.

- Được rồi... em nhớ kỹ mà.

Lập Trung nằm xuống giường, Thúy Hương kéo chăn đắp ngang người. Nàng khẽ nói:

- Em đi công chuyện một lát quay lại. Anh nhớ đừng đi đâu, lỡ té thì nguy hiểm lắm.

- Anh nhớ... thôi em đi đi.

Thúy Hương gật đầu rồi bước ra cửa. Nàng đứng dựa vào tường mà dăm chiêu tư lự... Không biết bà Lập Thành có gọi Mai Vân không hay bà chỉ hứa để Lập Trung yên lòng. Quả tội nghiệp cho Mai Vân... nàng sẽ đối phó ra sao với mọi việc xảy ra.

Thúy Hương cảm mỗi khó nghĩ không biết làm cách gì để gỡ rối một phần nào giúp Mai Vân. Nàng thả từng bước chân suy tư để đầu óc quay tròn với bao tính toán, mong tìm ra được biện pháp gì để giúp Mai Vân giữ trọn cuộc tình.

Bất chợt Thúy Hương nghĩ đến Diễm Hà... nhưng rồi nàng lắc đầu tự nhủ.

"Diễm Hà chắc cũng không giúp được gì... "

Thúy Hương cảm thấy buồn bực vô cùng bước đi mà không định hướng. Nàng thấy mình có lỗi cùng Mai Vân mà chẳng làm sao giải được. Nỗi ưu sầu chồng chất Thúy Hương muốn tìm nơi thanh vắng để cho tinh thần bớt ray rứt bần khoản... nàng đi, đi mãi đến khi nghe tiếng gọi:

- Kia... Thúy Hương.

Nàng dừng chân và ngó dao dác, nhận ra Diễm Hà cùng Hoàng Nghĩa trong quán nước bước ra, Thúy Hương mỉm cười:

- Ờ... chào anh Hoàng Nghĩa và Diễm Hà. Hai người đi dạo phố à.

Diễm Hà nắm tay Thúy Hương tươi cười.

- Bọn mình đi công việc tiện đường nên ghé đây uống nước. Còn Thúy Hương, sao đi lang thang ngoài phố thế này.

- Buồn quá không biết đi đâu nên lang thang cho quên nỗi buồn.

Hoàng Nghĩa hỏi xen vào:

- Không phải Thúy Hương đang lo cho Lập Trung ở bệnh viện sao.

Thúy Hương nhìn Hoàng Nghĩa:

- Anh biết chuyện này rồi à.

- Tôi vừa mới nghe Mai Vân nói lại. Tình trạng Lập Trung sao rồi ?

- Phần anh ấy không có gì. Chỉ ngại phía mẹ Lập Trung thôi, xem ra bác ấy khó thuyết phục quá.

- Về chuyện gì mới được ?

- Bác ấy không đồng ý cho Mai Vân ở cạnh Lập Trung.

Diễm Hà cau mày:

- Hừ... bà ấy cho Mai Vân không xứng đáng làm dâu gia đình ấy.

Thúy Hương gật đầu.

Hoàng Nghĩa thấy đứng ngoài đường nói chuyện có vẻ bất lịch sự quá nên đề nghị:

- Mình tìm quán nào đó ngồi nói chuyện cho tiện đi.

Diễm Hà và Thúy Hương đồng ý. Cả ba vừa đi và nói chuyện xem ra rất thân thiết với nhau. Hoàng Nghĩa không ngờ Thúy Hương thay đổi như vậy. Không hiểu vì lý do gì mà Thúy Hương quan tâm đến Mai Vân như vậy. Giữa họ với nhau hình như chẳng có một ấn tượng xấu nào, ngoài tình bạn chân thành.

Khi cả ba đã ngồi đối diện trong một quán nước nhỏ nhưng sạch sẽ thanh lịch. Thúy Hương mới kể lại

cho Diễm Hà và Hoàng Nghĩa nghe những định kiến và lập luận của bà Lập Thành. Sau đó nàng nói:

- Hương bảo thật không thể chịu nổi thái độ của bác Lập Thành nữa rồi. Vì thế Hương chẳng biết có nên tin vào những lời bác ấy đã hứa với Lập Trung không.

Hoàng Nghĩa cau mày suy nghĩ.

- Thúy Hương cho rằng bác ấy không bao giờ thay đổi ý định.

Thúy Hương gật đầu:

- Và Hương đang lo sợ bác ấy dùng lời lẽ cao sang của mình làm cho Mai Vân chạm lòng tự trọng mà đồng ý ra đi thì tình trạng của Lập Trung sẽ rơi vào bế tắc.

- Có nghĩa là...

- Không được để thần kinh anh ấy dao động trước khi lên bàn phẫu thuật.

- Bác ấy rõ điều này chứ Thúy Hương.

- Rất rõ nữa là khác. Nhưng bác ấy bảo chẳng quan trọng vì bác ấy đã quá lo lắng rồi, chỉ tại Lập Trung muốn thì ráng mà chịu.

Hoàng Nghĩa chau mày dăm chiêu. Anh không ngờ bà Lập Thành lại nói như thế. Có nghĩa là bà chẳng cần lo cho Lập Trung nữa. Nhưng không lẽ ép duyên con chẳng được lại đành tâm hủy cả tương lai con mình. Do đâu bà nảy sinh một tình cảm lạnh lùng như thế đối với đứa con trai độc nhất, mà từ trước đến nay bà luôn yêu quý...

Anh nhớ, với Mai Vân bà rất có nhiều cảm tình... vậy tại sao lại cản trở tình yêu đến với hai người.

Hoàng Nghĩa thờ dãi:

- Bác ấy trở thành con người ham chuộng địa vị và tiền tài từ bao giờ thế nhỉ...

Diễm Hà nhếch môi cười nhẹ:

- Đâu ai biết được lòng người. Với một người giàu có tiếng tăm như ông bà đo, thì chuyện chọn dâu fải môn đăng hộ đối là lẽ đương nhiên. Chỉ tội nghiệp cho Mai Vân không lượng thân phận mình mà vói lên cao, giờ có khổ, đâu ai giúp được.

- Sao em nói như vậy đối với Mai Vân. Cô ấy đang buồn lo, mình chưa giúp gì được, thì cũng đừng nên chỉ trích khiến cho Mai Vân đau khổ hơn.

- Em không chỉ trích Mai Vân... Khi trước Hiền Tâm đeo đuổi, nó một hai chối từ và còn bảo chẳng dám nhìn cao. Giờ yêu Lập Trung... cả hai có khác gì nhau: địa vị tiền tài, Lập Trung có phần hơn Hiền Tâm nữa. Tại sao Mai Vân không phân định rõ...

Thúy Hương nắm tay Diễm Hà chặn lời:

- Diễm Hà cũng biết... tình yêu đến là do đôi trái tim hoà cùng nhịp đập. Mai Vân chối từ Hiền Tâm để đến với Lập Trung là vì điều đó... Hà cũng biết Mai Vân đâu fải là cô gái tham sang... sao nỡ đem lời trách móc bạn hiền.

- Hà rất yêu quý Mai Vân... chính Hà đã thúc đẩy Mai Vân đi theo con đường này. Giờ nghe Mai Vân đang gặp khổ mà không cách gì giúp... Hà nói là để tự trách bản thân mình hơn là trách Mai Vân.

- Nói vậy Hà và anh Nghĩa không nghĩ ra được điều gì giúp Mai Vân sao.

- Bây giờ thì chưa... à hay Thúy Hương gọi điện báo cho Mai Vân hay đi.

Thúy Hương lắc đầu:

- Hương sợ gọi về nhà mà gặp bác ấy thì phiền lòng lắm. Hương định nhờ hai người xem có giúp cho Mai Vân được gì không nếu thực sự xảy ra điều đó...

Cả hai bại rơi vào sự dăm chiêu tư lự, mỗi người theo đuổi một hướng... cuối cùng Hoàng Nghĩa nói:

- Tạm thời chúng ta hãy chờ xem bác ấy đối xử với Mai Vân thế nào rồi tính. Biết đâu, về nhà bác ấy suy nghĩ lại mà đồng ý giữ Mai Vân ở lại chăm sóc Lập Trung đúng như lời hứa... Được thế thì tốt, dần hồi sẽ nảy sinh tình cảm... bác ấy sẽ bị Lập Trung thuyết phục và khi đó Mai Vân sẽ được đón tiếp nồng hậu.

Diễm Hà nhìn chăm chú Hoàng Nghĩa:

- Anh tin bà ấy.

- Phải... vì anh biết bác ấy không phải là người coi trọng đồng tiền. Có lẽ do lời hứa với ba mẹ Thúy Hương mà bác ấy không cách gì rút lại, đành đối xử với Lập Trung như thế mà thôi.

- Hy vọng lời anh nói là sự thật.

Thúy Hương chợt đứng lên:

- Thôi nhé, Hương phải quay lại bệnh viện mới được. Đây là số phòng của Lập Trung, hai người hãy đến thăm mà động viên tinh thần. Hy vọng Mai Vân cũng đến được.

Hoàng Nghĩa ghi số phòng xong nói với Thúy Hương.

- Bọn này sẽ đến thăm. Thôi Hương về đi.

Thúy Hương gật đầu rồi chào Diễm Hà và Hoàng Nghĩa bước ra đường, gọi xích lô vào ngay bệnh viện.

Hoàng Nghĩa nhìn theo rồi nói:

- Thúy Hương bây giờ so với Thúy Hương ngày xưa quả là khác xa một trời một vực. May là anh nhìn thấy bằng nghe nói lại anh không bao giờ tin.

Diễm Hà ngạc nhiên:

- Bộ lúc trước Thúy Hương có cuộc sống phức tạp lắm à.

- Phải... anh đã tránh giao tiếp với Thúy Hương lâu lắm rồi. Anh ghê tởm lối sống của cô ấy và anh khinh thường con người của Thúy Hương... nhưng bây giờ anh thật không ngờ...

- Xem ra con người thấy cũng chưa hẳn là xấu. Có lẽ khi xưa bên cạnh Thúy Hương ít người tốt cho nên cô ấy mới dễ sa ngã... em có nghe qua một phần tâm sự của Thúy Hương, cho nên em cũng ít nhiều hiểu về Thúy Hương.

- Em tin Thúy Hương thật sự quan tâm đến tình yêu của Mai Vân và Lập Trung?

- Em tin... vì Thúy Hương không còn yêu Lập Trung. Cô ấy đã yêu Hiền Tâm... nhưng oái ăm thay Hiền Tâm lại đeo đuổi Mai Vân, mà tình yêu đó không được đáp lại. Em nghĩ Thúy Hương giúp Mai Vân để chuộc lại lỗi với Lập Trung và mong Hiền Tâm quay lại đáp tạ tình nàng.

Hoàng Nghĩa xoa cằm tự hỏi:

- Vậy tại sao Hiền Tâm không cưới Thúy Hương, đeo đuổi chỉ một mối tình không lối ngõ. Phải chăng hẳn lại muốn giành một tình yêu khác trên tay Lập Trung lần nữa. Nếu là thế, con người hẳn sâu độc vô cùng.

- Anh có tình Mai Vân sẽ cảm hóa được Hiền Tâm không ?

- Về điểm gì mới được.

Diễm Hà suy nghĩ giây lâu rồi cân nhắc từng lời những nhận định của mình:

- Em nghĩ nếu Thúy Hương một lòng bảo vệ tình yêu cho Lập Trung và Mai Vân... thì bù vào đó, có thể Mai Vân sẽ nói với Hiền Tâm về tình cảm của Thúy Hương. Qua đó Mai Vân sẽ dùng lời êm ái dịu dàng, phân tích và vạch cho Hiền Tâm hiểu sự thả nổi bất bóng của anh hoàn toàn vô tác dụng. Biết đâu Mai Vân chẳng thuyết phục được Hiền Tâm quay lại với Thúy Hương...

Chương 15

Hoàng Nghĩa mỉm cười:

- Em phân tích hay quá... Vậy mà anh nghĩ mãi vẫn không ra. Cứ cho là họ đang mưu tính điều gì. Nếu chiều nay mình đến thăm Lập Trung mà chưa có gì vui, thì mình cũng nên góp chút công lao để tỏ bồi cho cuộc tình của hai bên. Em thấy thế nào ?

- Em hoàn toàn ủng hộ ý kiến của anh.

- Còn chuyện chúng mình em tính thế nào ?

Diễm Hà cười:

- Em chưa tính gì cả . Vì với anh... em mù mịt. Em không thể quyết định điều gì khi mà em chẳng hiểu rõ về người đó.

- Nếu anh đưa em về gặp mặt gia đình anh, thì quyết định của em thế nào.

Diễm Hà liếc mắt nhìn Hoàng Nghĩa tươi cười:

- Đến khi đó chờ xem thái độ gia đình anh đối với em ra sao, em mới có ý kiến được.

- Nếu gia đình anh đối xử vui vẻ và yêu quý em...

- Chuyện đó hạ hồi phân giải...

- Bằng ngược lại...

Diễm Hà mở to mắt ngạc:

- Ý anh muốn nói... như mẹ Lập Trung...

Hoàng Nghĩa gật đầu. Diễm Hà mím môi cương quyết.

- Dễ thôi... đường ai nấy đi.

- Cho dù có yêu anh tha thiết đến đâu... em vẫn "xù".

Diễm Hà gật đầu ngay. Xem như mình rất dứt khoát trong mọi vấn đề . Hoàng Nghĩa mỉm cười nắm chặt tay bàn tay Diễm Hà, đôi mắt sáng ngời long lanh:

- Rất may... ba mẹ anh không như thế. Mong rằng khi đôi bên gặp nhau sẽ yêu mến nhau hơn. Em quả thẳng thắn và chân thật đấy Diễm Hà... Điều đó càng khiến anh yêu em hơn.

Diễm Hà đáp lại lời nói thăm được ân tình của Hoàng Nghĩa là ánh mắt sáng ngời tin yêu.

- Em rất vui và sung sướng có được người hiểu em như anh. Em sẽ cố gắng giữ những gì ở trong tâm tay. Anh là người em trao gởi trái tim, mong rằng anh sẽ không bao giờ làm cho nó đau hay phải rỉ máu.

- Diễm Hà... anh sẽ trân trọng gìn giữ nó, anh sẽ để nó hòa cùng trái tim anh, để trở lên nhịp đập hài hòa. Tình yêu này mãi mãi tốt đẹp với thời gian. Hãy tin tưởng vào anh Diễm Hà nhé.

Diễm Hà chớp nhẹ đôi mi và gật đầu. Bốn mắt nhìn nhau, đôi tay xiết chặt... cả hai đều thầm nghĩ là suốt đời sẽ chẳng bao giờ xa nhau.

Bà Lập Thành đến bệnh viện, nhưng chưa vội vào gặp Lập Trung . Bà gọi Thúy Hương ra ngoài nói chuyện . Thúy Hương hoàn toàn to lắng trước tin Mai Vân đã bỏ đi . Nàng gặng hỏi:

- Bác có nói gì không mà Mai Vân bỏ đi ?

- Bác đâu có nói gì . Bác bảo sáng nay Mai Vân vào bệnh viện để chăm sóc cho Lập Trung . Ai dè đêm hôm bác ngủ trể nên dậy muộn... Mai Vân đã bỏ đi tự khi nào bác cũng chẳng hay . Cháu nghĩ xem Mai Vân đi đâu

Thúy Hương lắc đầu:

- Cháu không biết . Chuyện này phải nhờ Diễm Hà và Hoàng Nghĩa thôi . Căng nhất là bây giờ nói sao với Lập Trung đây ?

- Cháu nói với Lập Trung là Mai Vân tối mới đến được vì bận đi công chuyện với bác . Hãy nói nó an tâm đi, chắc chắn Mai Vân sẽ đến mà

- Bác cũng biết đó, anh ấy rất nóng nảy và cộc cằn . Không ai có thể xoa dịu được ngoài Mai Vân . Lỡ chuyện này đổ bể, cháu thật lo sợ vô cùng

- Tạm thời cháu giấu chuyện này đi . Bác sẽ nhờ Hoàng Nghĩa và Diễm Hà tìm hộ . Thật con nhỏ này chẳng uy tín chút nào, hứa một đường làm một nẻo gây khó khăn cho bao người

Thúy Hương nghe bà Lập Thành trách thế nên nghĩ rằng bà Lập Thành đã nói gì đó khiến Mai Vân chạnh tự ái nên mới bỏ đi . Chứ nếu không làm sao Mai Vân có thể quên lời hứa với Lập Trung cho được . Nhưng nghĩ không bao giờ bà Lập Thành xác nhận điều đó, nên Thúy Hương làm lơ không hỏi . Chờ bà đi

rồi nàng mới nói thầm:

- Chính mình hại con mình mà còn trách người tạ Thật không biết bác ấy đã làm gì nữa

Thúy Hương còn đứng đăm chiêu tư lự . Diễm Hà đến gần mà Thúy Hương cũng không hay . Khi bị vỗ vai nàng mới giật mình . Diễm Hà nhíu mày:

- Làm gì như mất hồn thế

Thúy Hương thở ra:

- Khổ rồi... Mai Vân bỏ đi không ai biết ca?

- Nói chơi hoài . Khi nãy Hoàng Nghĩa điện thoại đến nhà thì dì Cẩm bảo bà Lập Thành sai Mai Vân đi công chuyện giùm rồi

- Bác ấy nói gạt đó . Bác vừa đến đây nói cho mình nghe xong rồi đi kiếm Hoàng Nghĩa và Diễm Hà nhờ tìm Mai Vân giúp đỡ

Diễm Hà tròn mắt:

- Thúy Hương nói thật... nhưng sao lại thế

- Hương nghĩ, chắc bác gái nói gì với Mai Vân rồi

- Thật rõ chán cho bà đó . Sao cứ mãi cản trở chuyện của con mình... bây giờ biết Mai Vân đi đâu mà tìm

- Diễm Hà cũng không đoán được Mai Vân đến đâu à

- Làm sao biết được... chà gay quá Thúy Hương nhỉ?

- Ngày mai Lập Trung đã phẫu thuật rồi . Không biết anh ấy có chịu mổ khi mà Mai Vân chưa đến không

Diễm Hà suy nghĩ rồi nói

- Chắc Mai Vân không nỡ để Lập Trung sống trong cảnh tăm tối đâu . Tìm được ánh sáng cho đôi mắt Lập Trung là tâm nguyện của Mai Vân mà . Vậy Thúy Hương cố dùng điều gì đó nói để Lập Trung tin tưởng chờ đợi... rồi Hà và anh Nghĩa sẽ cố tìm cho được Mai Vân về

- Ờ... Hà đi đi... nhớ cố gắng nhé

Diễm Hà gật đầu bước đi . Thúy Hương quay về phòng... nghe tiếng động Lập Trung lên tiếng:

- Thúy Hương đó hả... Mai Vân đến chưa

Thúy Hương bước đến ngồi cạnh Lập Trung vui vẻ:

- Bác gái nói là đang nhờ Mai Vân lo giúp vài việc gì đó, có thể gần tối mới đến được

- Chắc chắn vậy chứ Thúy Hương

- Em gạt anh để làm gì... xem ra em chẳng được anh tin tưởng mấy

- Không phải... nhưng sao anh nghi ngờ có điều gì đó mà mọi người muốn giấu anh

- Không có gì đâu... nhưng anh nên nghĩ thế này: cho dù có chuyện gì đi nữa, thì mọi người đều muốn điều tốt cho anh mà thôi

Lập Trung nắm tay Thúy Hương:

- Thúy Hương... nói thật đi, mẹ tôi đã làm gì với Mai Vân... có phải người đuổi Mai Vân rồi không

Thúy Hương nhăn mặt:

- Lập Trung sao anh hay nghi ngờ thế . Lại còn nghĩ xấu về mẹ mình nữa chứ . Anh thật không tốt chút nào

- Thúy Hương... anh không muốn thế . Nhưng những điều mẹ anh đã nói làm anh lo nghĩ... thật là không có gì chứ Thúy Hương

- Trời ơi... em nói là không có gì mà . Anh thật không tin em . Thôi được, bây giờ anh ở yên trong phòng này mà chờ đợi . Em đi tìm bác gái để gọi Mai Vân đến cho anh . Chịu không...

Suy nghĩ một lúc Lập Trung lắc đầu:

- Thôi được rồi, anh tin...

Nghe tiếng động, Lập Trung vội hỏi:

- Em định đi đâu à

- Ờ... em định ra ngoài tìm gì ăn cho đỡ đói . Anh có cần em mua gì không ?

- Em mua ít trái cây giùm anh...

- Trái cây còn nhiều, mua chi nữa

- Anh nhờ em mua ít hồng tươi và nho khô... Mai Vân thích hai thứ này lắm

--A... mua dãi người yêu à... chiều chuộng người ta quá ha...

Lập Trung mỉm cười lắng nghe bước chân Thúy Hương xa dần . Anh không ngờ bây giờ Thúy Hương hoàn toàn giống như ngày nào anh mới quen: hồn nhiên vui tươi cởi mở... nhưng anh lại không thấy lòng mình xao xuyến như thuở nào... Trái tim anh giờ đã có Mai Vân ngự trị . Anh yêu quý Mai Vân qua giọng nói, tiếng cười . Anh tưởng tượng hình ảnh nàng theo cảm giác của mình... anh mong ngày giải phẫu thành công... anh sẽ được nhìn rõ Mai Vân bằng cả vóc dáng lẫn hình hài... Anh muốn nhìn vào đôi mắt Mai Vân... nhìn thấy bờ môi chín mọng của Vân và anh sẽ nhìn thấy sự rung động của nàng qua nụ hôn ngọt ngào đắm đuối... Lập Trung hoàn toàn đắm mình trong ảo giác mà mình đã vạch ra...

Khi đó Thúy Hương vừa bước ra cổng bệnh viện thì đụng ngay Hiền Tâm đi vào . Ngỡ ngàng cả Hiền Tâm và Thúy Hương im lặng nhìn nhau... Th'y Hương then thùng nhìn đi nơi khác . Hiền Tâm mạnh dạn:

- Thúy Hương... em định đi đâu thế

Thúy Hương nghe lòng mình êm ấm trước câu hỏi của Hiền Tâm . Nàng nhìn anh dịu dàng:

- Hương định đi tìm gì ăn lót dạ... anh đến bệnh viện có chuyện gì không ?

- Anh đến tìm em... cho phép anh mời em đi dùng cơm nhé

Thúy Hương gật đầu bước sóng đôi cùng Hiền Tâm ra bãi xe

- Đã lâu mình chẳng đi chung với nhau, anh không biết em có còn những sở thích xưa không ?

Thúy Hương nhìn Hiền Tâm cảm động:

- Anh vẫn còn nhớ những sở thích của em à

- Anh không bao giờ quên... vì nói đã chiếm phân nửa cuộc sống của anh

Thúy Hương chớp nhẹ đôi mi... vì nàng không ngờ lời Hiền Tâm dành cho nàng vẫn nồng nàn say đắm . Điều gì đã làm cho anh thay đổi... anh đã quên rồi tình yêu dành cho Mai Vân ? Hay anh đang muốn trêu đùa sự dại khờ của nàng... Nhưng không, ánh mắt anh dịu dàng âu yếm quá... anh làm nàng không sao làm chủ được lý trí mình

- Thúy Hương... lên xe đi em

Thúy Hương bàng hoàng rời xa mộng tưởng . Nàng ngồi nhẹ sau yên xe, chưa dám vòng tay ôm ngang eo Hiền Tâm thì lỡ anh ôm như gió thoảng:

Thúy Hương... anh rất mong được cùng em nói lại dây đàn... em có tin lời anh nói không Thúy Hương

- Hiền Tâm .. quả thật em không biết là mộng hay là thật nữa .. cho nên em chưa rõ được suy nghĩ của mình

- Đây là thật... hoàn toàn thật... Hãy ôm chặt lưng anh... kéo lạnh đấy

Xe nổ máy, Thúy Hương vội vòng tay quanh người Hiền Tâm, Hiền Tâm một tay cầm lái, tay kia giữ chặt bàn tay Thúy Hương:

- Thúy Hương .. em không giận anh chứ ?

- Tại sao anh hỏi thế ?
- Vì anh đã đối xử không tốt với em
- Vậy sao bây giờ anh thay đổi ?
- Anh nói... em có tin không ?
- Em tin

- Anh chẳng ngờ là em yêu anh thật lòng đến thế . Anh thấy hối hận về hành động của mình . Anh nằm đêm suy nghĩ và ôn lại những gì mình đã làm mà kinh hoàng, ghê tởm... anh muốn giữ sạch tất cả... nhưng không biết cách nào... Anh chạy tìm Mai Vân, anh van xin ở nàng một chút tình yêu . Và anh không ngờ Mai Vân đã giúp anh nhận rõ bản thân mình và con đường mình phải đi...

Anh nhận thức ra được những gì cần làm, cần sửa đổi . Anh mạnh dạn đến tìm em, mong ở em một lời tha thứ . Em không từ chối khi anh muốn cùng em trở lại tình yêu xưa

Thúy Hương sung sướng tựa cằm lên vai Hiền Tâm

- Hiền Tâm... em chờ đợi điều này lâu lắm rồi . Em thật ấm lòng và không mong gì hơn . Mai Vân thật tốt đối với em . Nàng đã giúp cho em bao nhiêu việc . Mà với Mai Vân chỉ có một điều em cũng không làm được, nghĩ thật xấu hổ vô cùng

- Tình yêu giữa hai người à
- Vâng, Mai Vân đang bị áp lực của mẹ Lập Trung đẩy lùi xa khỏi Lập Trung
- Hôm nay em cùng anh hãy vui ngày . Sau đó mình tìm cách giúp Mai Vân . Chờ họ thuận thảo mình sẽ cưới nhau
- Anh sẽ cưới em à ?
- Đó là lời đề nghị nghiêm túc của anh đấy

Thúy Hương ôm xiết vòng lưng Hiền Tâm:

- Ôi Hiền Tâm ơi, em không ngờ anh đem đến cho em niềm vui và hạnh phúc to lớn như thế này

Hiền Tâm vuốt ve bàn tay Thúy Hương mắt nhìn thẳng về phía trước với ánh mắt nhìn sáng rực tươi vui

Giờ đây anh thấy lòng thật nhẹ nhàng tươi mát . Bao tính toán ưu tư rớt tự bao giờ. Phía trước mặt giờ đây là cả sắc hồng với những thảm hoa nhung êm ái . Hiền Tâm tự nghĩ: Con người sống thật lương tâm quá nhẹ nhàng . Quả thật chẳng điều gì có thể làm cho con người ta thoải mái bằng làm một việc đúng...

Chương 16

Lập Trung trở mình vì giấc ngủ say đã làm anh tê cứng... anh chợt nhận thấy mùi hương quen thuộc thoảng đưa . Anh đưa tay:

- Mai Vân... Mai Vân... em đến tự bao giờ ?

Nhưng hoàn toàn im lặng không tiếng trả lời . Lập Trung vội chống tay ngồi dậy . Nghiêng đầu lắng nghe

- Mai Vân à... em đến rồi phải không ? Nè ! đừng hòng trốn anh đó nha, em không thể giấu anh mùi hương thoát ra từ thân thể em đâu . Nếu không đến gần anh... thì anh đi tìm đó . Tìm chừng nào bắt được em anh mới chịu . Em có chịu ra chưa

Vẫn im lặng . Lập Trung cay mày rồi mỉm cười bước xuống giường, không ngờ bị sập té, anh kêu lên:

- Ôi... thôi chết tôi rồi

Anh vừa ôm chân lăn qua lăn lại thì có đôi tay giữ anh lại: Vừa xoa chân cho anh vừa hỏi rồi rít

- Lập Trung... anh có sao không, nói em nghe đi...

Lập Trung buông hai tay đang ôm chân ra rồi ôm chầm lấy Mai Vân:

- Mai Vân... anh biết là em mà . Lại còn trốn tránh, chờ anh té mới chịu đến gần... em ác thật mà

- Xin lỗi... nhưng anh không sao chứ

- Không... Ôm được em thế này là anh hết đau rồi

Mai Vân đỡ Lập Trung lên lắc đầu:

- Sao anh làm thế, gạt em để được gì nào

Lập Trung ôm sát Mai Vân vào lòng:

- Em có biết đã hơn hai ngày rồi anh mới gặp em không . Anh trông em từng giây từng phút . Vậy mà đến rồi còn muốn trêu anh...

- Em đâu có trêu anh

- Vậy sao anh hỏi mấy lần em cũng không trả lời

- Ờ... em muốn thử anh thôi

- Vậy thì đền cho anh đi . Bị em thử nên anh mới té... giờ còn đau đó

Mai Vân mỉm cười:

- Lại nhõng nhẽo... mai mốt không có em anh nhõng nhẽo với ai đây

Lập Trung đưa tay sờ má Mai Vân:

- Mai Vân... em định bỏ anh mà đi à

- Ờ... đâu có . Ai nói với anh vậy

- Thì... em vừa nói đó

- Không có đâu... tại anh hay nhõng nhẽo với em, nên em giả bộ vậy mà

Kéo Mai Vân thật sát vào mình, Lập Trung đưa tay rờ lên mắt lên môi Mai Vân, rồi cúi xuống... Mai Vân định lảng tránh nhưng .. nàng nhắm mắt đón nhận nụ hôn . Và không tự chủ Mai Vân vòng tay ôm chặt lấy Lập Trung úp mặt vào ngực anh cổ ngẩn tiếng khóc . Nhưng nước mắt trào ra thấm ướt áo khiến Lập Trung bàng hoàng . Anh vội hỏi:

- Mai Vân sao em lại khóc ? Đã xảy ra chuyện gì . Có phải mẹ đuổi em không Mai Vân ?

Mai Vân lắc đầu nói trong tiếng nghẹn:

- Không có đâu, anh đừng nói oan cho mẹ . Chỉ tại em quá lo cho anh mà không dần được nên mới khóc...

- Tại sao em lo ? Em không tin tưởng vào cuộc giải phẫu ngày mai à

- Chẳng có điều gì hoàn thiện cả . Em có quyền tin tưởng, nhưng không thể giấu lòng mình

Ôm xiết Mai Vân, hôn thật đắm đuối vào bờ môi nàng . Lập Trung âu yếm:

- Mai Vân... nếu đôi mắt anh hoàn toàn không tìm lại được ánh sáng, em có còn yêu anh không ?

- Lập Trung... em sẽ hiến dâng cả đời mình để sống với anh . Anh đừng bi quan, ánh sáng sẽ đến với anh . Anh sẽ tìm lại được cuộc sống thuở nào . Khi đó hồng chừng anh sẽ quên em nữa là khác

Lập Trung lắc đầu:

- Anh sẽ chẳng bao giờ để em rời xa anh . Nếu được ánh sáng mà mất em, anh thà chịu sống trong tăm tối

- Anh có em, nhưng phải có cả ánh sáng . Anh chẳng thích cùng em đạp xe dạo phố à... hay anh không muốn đưa em đến vùng trời nào đó của riêng anh... anh không muốn nhìn thấy đôi mắt em sao .. anh đã hứa với em những gì .. giờ anh quên rồi à... em giận anh cho xem

- Mai Vân... anh không quên... Anh nói thế để em hiểu tình yêu của anh dành cho em như thế nào thôi . Anh nhất định phải tìm lại được ánh sáng cho đôi mắt... Anh rất muốn được nhìn thấy em đấy Mai Vân ơ

Mai Vân mỉm cười gục đầu vào vai Lập Trung:

- Lập Trung... hãy hứa với em, cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì anh vẫn phải cố gắng chữa lành đôi mắt . Như thế là anh đã tỏ lòng yêu em chân thật lắm rồi . Dù ở đâu... em vẫn luôn nhớ mãi về anh

Câu nói sau cùng Mai Vân phát ra bằng lời thì thầm nên Lập Trung nào nghe thấy... anh tưởng Mai Vân động viên mình nên mỉm cười:

- Anh hứa... em an tâm chưa nào

Mai Vân gật đầu . Nàng ngồi giữa vòng tay của Lập Trung để hưởng đôi chút tình nồng trao nhau . Lập Trung hỏi:

- Mai Vân... mẹ sai em đi công chuyện gì vậy

- Ở .. đem cái thơ đến cho bạn cũ của mẹ anh đó mà . Anh Lập Trung .. Thúy Hương chăm sóc anh có được tốt không

- Tốt thì có tổ . Nhưng không bằng em đâu Mai Vân . Em có ở đây với anh chẳng ?

- Em còn về gặp mẹ anh . Em sẽ có mặt đúng giờ anh đi phẫu thuật, chịu không ?

- Em nói gì anh cũng đồng ý cả . Nhưng không được dối gạt anh đấy

- Không có đâu . Bây giờ em về nhé

- Mai Vân... sao anh buồn quá

- Có chuyện gì vậy anh

- Anh sợ em vì áp lực của mẹ anh mà rời xa anh . Khi đó cho dù sáng mắt anh cũng đâu biết em ở đâu mà tìm...

Mai Vân vuốt má Lập Trung cố tạo sự tự nhiên để Lập Trung đừng nghi ngờ:

- Anh nói em mới nói à nha . Nếu chừng đó xa nhau, phải duyên fải nợ, anh nhận ra được em thì quả là điều trời phật đặt để . Bằng không nhận được thì đó chẳng fải là nợ là duyên... anh cũng đừng buồn làm gì

- Có gì để khi nhìn thấy, anh nhận ra em không ?

- Em chẳng có gì đặc biệt cả . Nhưng em lúc nào cũng ở cạnh anh, anh hỏi chi điều đó . Suy nghĩ nhiều sẽ chi phối không tốt cho công việc ngày mai của anh đấy

- Anh biết, nhưng ngoài emra anh bắt cần điều gì ca?

Mai Vân mỉm cười lắc đầu:

- Xem anh bi quan như thế em đã xa anh rồi . Anh đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa có được không

Lập Trung gật đầu:

- Thôi được rồi, ngày mai anh chờ em đến mới lên phòng mổ . Có em bên cạnh anh cảm thấy an tâm và mạnh dạn hơn

Mai Vân đành hứa"

- Ngày mai em sẽ đến

Mai Vân lưu luyến khi chia tay Lập Trung . Nàng bước đến cửa phòng rồi mà vẫn chưa đi được

"Lập Trung ơi... mong rằng anh vững lòng tìm đến ánh sáng của cuộc đời mình . Em chỉ là loài cỏ dại hoa hèn đâu thể ngự trong bình ngọc nhà anh . Em ra đi là mong tương lai anh sau này rạng rỡ... Hãy quên em đi dù lòng vẫn còn tưởng nhớ đến em... Em cầu chúc anh sớm có được hạnh phúc... "

Mai Vân ngậm ngùi cúi đầu lau nhanh dòng lệ rồi bước đi vội vã . Nàng sợ Thúy Hương quay về nhìn thấy mà giữ lại thì khó xử vô cùng . Nàng không muốn một ai dùng đồng tiền mua lấy lòng tự trọng của mình . Tình của Lập Trung dành cho nàng như biển hồ lai láng, vậy mà đáp lại nàng đành bỏ anh ra đi, nếu biết được nàng dối gạt thì chẳng hiểu anh sẽ nghĩ như thế nào... có buồn có hận nàng chẳng... nhưng nàng fải làm gì để giúp anh tròn chữ hiếu mà tình không chia xa . Trong hai điều anh chỉ được quyền chọn một... nàng không thể để anh vì nàng mà quên đi nghĩa sinh thành dưỡng dục, đâu tình nào bằng phụ mẫu cao thâm, ơn nào cao bằng ơn cha với mẹ... Nàng bạc phước vô phần nên mới sống một thân một mình trên cõi đời . Nàng không được sung sướng sống trong vòng tay cha mẹ, thì đâu thể bút rời anh khỏi nề nếp gia đình...

Thôi số phận hẩm hiu cam đành ôm chịu, chỉ mong anh hãy trân trọng yêu quý giữ gìn những gì có được

Mai Vân vừa đi khuất thì Thúy Hương về tới . Nàng chia tay cùng Hiền Tâm

- Anh về đi, em vào một mình được rồi . Nếu có tin gì của Mai Vân, anh nhớ cho em hay với nha

- Được rồi... Thúy Hương, ngày mai anh đến đón em đi dùng cơm nhé

- Để xem lại đã . Vì ngày mai Lập Trung đã lên bàn mổ . Nếu có Mai Vân thì em đi được, bằng không, phải ở lo cho Lập Trung . Anh không buồn chứ

Hiền Tâm ôm vai Thúy Hương lắc đầu:

- Anh không buồn .. em làm thế cũng như giúp anh chuộc lỗi phần nào với Lập Trung . Mong rằng chúng mình mau chóng tìm được Mai Vân để khi sáng mắt, Lập Trung đón nhận một niềm vui trọn vẹn . Thôi em vào đi, nhớ giữ gìn sức khỏe cho mình

Thúy Hương mỉm cười dịu dàng quay bước vào bệnh viện . Hiền Tâm chờ Thúy Hương đi khuất rồi mới về nhà . Anh giật mình lẫn mừng vui khi nhìn thấy Mai Vân:

- Kia Mai Vân... em đến tự bao giờ ?

- Em vừa mới đến . Anh đi đâu về vậy ?

- Anh vừa ở chỗ Thúy Hương về đây

Mai Vân tươi cười:

- Nói vậy anh và Thúy Hương đã hiểu nhau rồi

Vừa mở cửa . Hiền Tâm cười vui vẻ:

- Mọi việc cũng nhờ em cả . Anh không ngờ khi giải tỏa được điều này, thì lòng anh nhẹ nhõm . Em vào nhà đi

Mai Vân bước vào trong rồi hỏi:

- Anh Hiền Tâm, Thúy Hương có nói gì không ?

Hiền Tâm ngồi đối diện với Mai Vân:

- Cô ấy rất vui, nhưng có điều mọi người đang lo lắng và quan tâm đến em . Tại sao em rời nha Lập Trung mà chẳng cho ai biết mình đi về đâu ?

Mai Vân thở dài, dăm chiêu, nàng nhớ đến từng lời từng chữ của bà Lập Thành đã nói với mình... Nàng lắc đầu... giọng như nghẹn đi:

- Em phải làm một điều mà lòng không yên nên không tâm vô cùng... Em không thể nghịch lại ý mà bà mẹ Lập Trung mong muốn ở nơi em

- Nhưng em có biết, nếu Lập Trung hay được thì hậu quả sẽ như thế nào không ? Đôi mắt Lập Trung sẽ không sáng lại khi nhận được cú sốc này . Em đừng vì chút tự ái mà hủy đi giấc mơ tuyệt đẹp của mình . Anh tin Lập Trung đủ sức bảo vệ tình yêu của hai người

Mai Vân ngược khuôn mặt đầm nước mắt của mình nhìn Hiền Tâm:

- Em sẽ sống ra sao dưới sự khắc nghiệt của bà Lập Thành... Bằng ngược lại, em sẽ đẩy Lập Trung vào con đường bất hiểu... muôn đời lương tâm sẽ ray rứt và đời của các con em... nó sẽ nghĩ sao về mẹ của nó. Không... Hiền Tâm ơi... em không muốn Lập Trung vì em mà bị gia đình từ bỏ... Anh ấy cần sự giúp đỡ của gia đình để vươn cao tương lai sự nghiệp... Lập Trung theo em chỉ có khổ khổ gian nan và nghèo đói... Em không muốn... em không muốn... Hiền Tâm ơi...

Mai Vân gục đầu khóc nức nện . Hiền Tâm lắc đầu bước qua ngồi cạnh Mai Vân vỗ vai nàng an ủi:

- Em đừng bi lụy như thế Mai Vân ạ... Trước tình cảnh này, anh thật chẳng biết làm cách gì giúp em... Nhưng rồi em sẽ đi về đâu, và sống ra sao ?

Mai Vân lắc đầu:

- Em cũng chưa biết... em chờ xem kết quả về đôi mắt Lập Trung thế nào rồi mới tính được

- Có nghĩ là em chưa dứt khoát ?

- Phải . Nếu đôi mắt Lập Trung sáng lại thì em đành ra đi mãi mãi . Bằng ngược lại, em sẽ ở cạnh để cùng Lập Trung chia sẻ đắng cay

- Mai Vân... thật tình cảm của em dành cho Lập Trung làm cho anh cảm động vô cùng . Con đường nào em chọn cũng đều đau khổ cả?

- Vì tình yêu em chấp nhận hy sinh

Hiển Tâm ôm vai Mai Vân im lặng . Anh cảm thương số phận long đong của Mai Vân . Nhưng Mai Vân có lý lẽ và suy nghĩ đúng . Nàng không thể về sống chung với Lập Trung trong bầu không khí ngột ngạt ép của gia đình và càng không thể cùng Lập Trung vượt vòng lễ giáo để xây tổ ấm... dù biết thế, anh cũng chẳng có cách gì giúp Mai Vân... anh không muốn cuộc đời Mai Vân khổ sở... nhưng làm gì, nói gì để thuyết phục Mai Vân đây... Một cô gái tự mình đứng lên giữa dòng đời cô độc thì đủ bản năng và sự cương nghị để chịu đựng mọi sự bạc đãi của đời... thì không dễ gì chịu sự đặt để của người khác...

Mai Vân dựa đầu vào ngực Hiển Tâm để nghe lòng mình bình lặng... nàng cảm thấy mình thật sự yếu đuối nếu không có điểm tựa tinh thần . Hiển Tâm , Hoàng Nghĩa, Diễm Hà, Thúy Hương... tất cả là những người thân của nàng... Họ yêu quý nàng nên không bao giờ chấp nhận sự lựa chọn ấy của nàng... cho nên Mai Vân chẳng thể tâm sự với ai ước muốn của mình... Đành để cho thời gian giải quyết mọi điều...

Mai Vân đứng lên:

- Thôi em về đây

- Em định về đâu hở Mai Vân ?

Mai Vân lưỡng lự hồi lâu rồi nói:

- Em ở gần bệnh viện để tiện theo dõi sức khỏe của Lập Trung trong thời gian này

- Em thật sự chọn điều mình đã nói ?

- Vâng... vì em không còn cách nào khác . Chào anh

Hiển Tâm đành nhìn Mai Vân ra đi mà chẳng biết nói sao để giữ nàng ở lại . Bất chợt Hiển Tâm chạy theo gọi:

- Mai Vân... Mai Vân...

Nhưng bóng Mai Vân đâu không thấy nữa . Hiển Tâm vô đầu:

- Mình ngốc thật... sao không hỏi xem ở gần bệnh viện mà nơi nào mới được . Phải biết thì mình sẽ báo cho Diễm Hà và Thúy Hương hay... Mai mà nói cho hai cô biết mình sẽ bị một trận mắng to cho mà xem... Thật đáng cho cái tội ngốc của mình.

Chương 17

Tuy thâm tâm thét gào đau đớn . Nhưng Thúy Hương vẫn phải công nhận sự suy nghĩ của Hiển Tâm là đúng . Quả Mai Vân chẳng thể chịu thiệt thòi như thế . Nàng cần phải được hưởng niềm vui và hạnh phúc trên đời . Vậy thì điều gì bắt nàng phải chịu những bất công này chứ . Và Thúy Hương chợt ngậm ngùi cho số phận con người...

Nàng ngẩng đầu nhìn Hiển Tâm, lời như tiếng than:

- Hiển Tâm, anh có biết những lời anh nói làm em chua xót lắm không... Nhưng để rồi chúng ta giải quyết được gì hay chỉ làm đau lòng nhau.

Em biết Mai Vân tốt, em chẳng bằng được . Nhưng anh có nghĩ rằng chính Mai Vân đã chọn điều đó không . Đối với anh là sự bất hạnh . Nhưng đối với Mai Vân nó chính là điều may mắn . Khi yêu mà đến được với tình yêu quả là một niềm vui không gì đánh đổi được . Anh dù có lo lắng hoặc đánh đổi cả cuộc đời và tương lai của mình cho Mai Vân thì chắc gì đã được . Anh có biết vì sao không ?

Hiển Tâm nhìn vào đôi mắt của Thúy Hương chờ đợi.

- Là vì chẳng có tình yêu . Mai Vân không yêu anh . Tại sao anh chẳng hiểu điều đó để ôm chi nỗi đau . Anh làm em thất vọng và đau đớn quá.

- Thúy Hương... anh biết mình không đúng. Nhưng sao...

Hiền Tâm ngập ngừng, Thúy Hương cảm thấy xót xa:

- Hiền Tâm, anh muốn tự mình chuốc khổ. Không chắc gì Mai Vân đáp lại tình cảm của anh đâu mà chờ đợi. Khi trước chưa yêu Lập Trung, Mai Vân cũng đâu đón nhận lời tỏ tình của anh. Thì bây giờ anh lấy gì làm hy vọng Mai Vân thay đổi chứ.

Hiền Tâm suy nghĩ cân nhắc hồi lâu rồi mới nói:

- Anh nghĩ... nếu... bác Lập Thành đối với Mai Vân vẫn bằng những định kiến phân chi địa vị và môn đăng hội đối thì... nhất định anh có cơ hội.

- Hiền Tâm... vậy với em thì sao ?

- Thúy Hương...

Hiền Tâm cảm thấy con người mình tồi tệ thật. Tại sao có thể nói những suy nghĩ đó trước Thúy Hương chứ?... Nhìn Thúy Hương cúi đầu buồn bã, Hiền Tâm ray rứt, nhưng thật chẳng thể nói dối lòng mình...

Thúy Hương buồn bã đứng lên:

- Thôi em về.

- Thúy Hương... anh...

- Anh còn muốn nói gì ? Em không ngờ mình ngốc đến thế. Em làm sao bằng được Mai Vân mà hòng bù đắp hay lấp vào khoảng trống của tâm hồn anh. Em sẽ không bao giờ mơ tưởng điều này nữa... Nhưng em nói thật, anh mong đợi Mai Vân quay về chỉ là huyền thoại. Không ai tách Lập Trung khỏi trái tim Mai Vân và ngược lại... Tôi xin anh hãy suy nghĩ kỹ lại... đừng chạy theo ảo ảnh mà đánh mất hạnh phúc và cuộc sống của mình.

- Thúy Hương... sao em nói thế ? Em nói vậy là có ý gì...

- Không... anh đừng tưởng em dùng lời lẽ để lung lay, lôi kéo anh về bên em. Nếu nghĩ thế thì anh làm. Thúy Hương bây giờ chính chắn rất nhiều. Nó yêu thật, nhưng lại muốn có một tình yêu chân thật tự nguyện chứ không thêm vay mượn. Anh đừng coi khinh nó như vậy... Thôi chào anh.

Thúy Hương bỏ đi mặc những lời réo gọi của Hiền Tâm. Nàng thất vọng và mất niềm tin quá nhiều. Tại sao một con người như Hiền Tâm lại có bao điều tệ hại đến thế ? Tráo trở lời hứa như thay áo. Anh không thể quên bỏ được quá khứ của mình sao ? Vậy những lời Hiền Tâm đã nói hôm nào toàn là giả dối cả sao ?... Trời ơi, tại sao con người anh không biết cải thiện và thay đổi là gì chứ...

Thúy Hương cầm túi bước đi thật nhanh như thể muốn tránh thật xa ngôi nhà chứa chấp sự xấu xa của tâm hồn Hiền Tâm. Bước chân Thúy Hương ra đi mà Hiền Tâm như cảm thấy trái tim mình đang bị giẫm lên, đau nhói và tê dại... Tại sao chứ ? Tại sao anh không dứt khoát được điều gì để tình cảm cứ ngập ngừng thế này ?

Hiền Tâm buồn bực, ray rứt... những lời Thúy Hương đã nói anh còn nghe rõ mồn một... Phải, anh đang đi tìm chiếc bóng của tình yêu... anh vẫn biết mình không bao giờ nhận được ở Mai Vân tình yêu đáp lại... Vậy mà sao anh vẫn còn mộng tưởng. Không phải anh đã từng nói với mọi người rằng mình đã tìm lại được chính bản thân mình và một tâm hồn nhẹ nhàng thanh thản đó sao... Vậy mà bây giờ anh lại níu kéo để vương mang vào lòng. Nhưng anh không thể nào quên được ánh mắt sầu buồn vời vợi của Mai Vân, cùng cái mím môi cúi đầu chịu đựng những câu nói xa gần của bà Lập Thành. Anh càng xót xa hơn khi nhìn thấy đôi tay bé nhỏ của Mai Vân dìu đỡ Lập Trung từng bước... từng bước trên đường... Ôi... Suốt đời Mai Vân phải thế sao ? Mình không thể, không thể để Mai Vân sống một cuộc đời ảm đạm. Chắc chắn bà Lập Thành không bao giờ chấp nhận Mai Vân. Ta sẽ tìm Mai Vân để hiểu lòng nàng đang tính toán điều gì... Ta hy vọng rồi Mai Vân sẽ nghĩ lại mà chấp nhận tình yêu của ta... Mai Vân... Mai Vân ơi .. anh sẽ dang tay dìu bước, đưa cuộc đời em rời xa nỗi bất hạnh đau buồn... Em xứng đáng được hưởng những gì sung sướng và tươi đẹp.

Thời gian trôi qua, Lập Trung cảm thấy thật vui khi mà giữa mẹ mình và Mai Vân không có điều gì phiền lòng. Bà đối xử với Mai Vân thật ân cần và dịu dàng. Anh những tưởng mọi việc đã êm xuôi nên lòng thầm nhủ chờ đúng ngày sinh nhật của mình - nghĩa là còn một tháng nữa - anh sẽ chính thức cầu hôn với Mai Vân. Anh tin mẹ mình sẽ không phản đối. Điều anh hơi lo nghĩ là ở Mai Vân, xem như nàng có tâm sự, vui vẻ một cách gượng gạo.

một hôm mà chỉ còn có dì Cẩm, anh và Mai Vân . Vậy mà suốt ngày anh không nhìn thấy Mai Vân vào phòng thăm mình . Hình như Mai Vân cố tránh mặt anh, điều đó càng làm anh thắc mắc hơn . Anh nghĩ Mai Vân không vào nói chuyện với mình thì ắt phải tâm sự với dì Cẩm . Do đó anh đi lần xuống bếp và điều anh dự đoán không sai.

Mai Vân đang nằm trên ghế bố đông đưa, tay cầm đóa hoa cúc trắng . Dì Cẩm ngồi kế bên khâu vá . Anh dựa bên cửa lắng tai nghe...

- Dì thấy đó, cháu đâu thể làm gì khác hơn chứ.

- Nhưng cháu vẫn có thể nói với Lập Trung, cậu ấy giải quyết được mà.

- Cháu không muốn anh ấy khó xử . Dì bảo cháu phải làm gì khi mà giữa 2 người có sự bất đồng . Lập Trung đâu thể vì cháu mà cự cãi lại cha mẹ . Và càng không thể vì cháu mà rời bỏ gia đình . Dì ở đây lâu cũng rõ tánh ý mẹ anh Lập Trung mà.

- Nhưng nhìn thấy cháu buồn và khổ tâm đến vậy dì cảm thấy bất nhẫn quá . Cho dù bà chủ không muốn cháu làm dâu nhà này đi nữa thì cũng không nên ép cháu đến như vậy.

- Thôi dì à... dù sao bà chủ cũng có cái lý của bà . Cháu cũng nhận thấy mình không xứng đáng.

- Nhưng tại sao bà chủ muốn cháu phải rời nơi đây sớm như vậy . Liệu Lập Trung cậu ấy đã thực sự bình tâm chưa...

Thiêng dì Cẩm vọng vào tai khiến Lập Trung bàng hoàng chới với... Tại sao có những chuyện đau lòng như thế ? Mẹ anh đã dối gạt anh . Mai Vân cũng giấu anh...

- Cậu ấy có chịu nổi cái cảnh vắng bóng cháu trong ngôi nhà này không ? Mai Vân... Lập Trung rất yêu cháu . Cháu hãy cùng Lập Trung đấu tranh chống lại định kiến của gia đình . Dì tin với tình yêu chân thật của 2 người sẽ làm bà chủ xiêu lòng . Hãy nghe lời dì đi Mai Vân.

Mai Vân đứng dậy lắc đầu:

- Nhưng cháu không thể để mọi người nghĩ rằng cháu vì tiền... cháu vẫn còn lòng tự trọng của mình chứ . Bà Lập Thành đã mang thành kiến, thì cho dù cháu có cố tâm để bao vệ tình yêu của mình thì chắc gì đã được . Lúc nào trong đầu bà cũng đều nghĩ rằng cháu vì tiền, vì cái gia sản kếch xù này mà đến với Lập Trung . Bà còn nói thẳng với cháu rằng: không người con gái nào chọn chồng tật nguyên mà chẳng có tính toán . Cháu từ chối tình yêu của Hiền Tâm là vì anh ấy nghèo, nếu không vì tài sản của bà thì làm sao cháu quay lưng với địa vị vợ một bác sĩ... Dì nghĩ xem cháu phải dùng cách gì để đánh tan suy nghĩ đã ăn sâu trong lòng mẹ anh ấy chứ . Cháu đã cố hết sức mình để chịu đựng sự bạc đãi của bà chủ để mong bà nghĩ lại . Nhưng kết quả của những điều đó là việc phải rời khỏi nơi này vào ngày mai... nếu cháu không đi, chắc chắn bà sẽ dùng cách gì đó để cháu chẳng thể nào ở lại...

Dì Cẩm thở dài:

- Không biết mấy ngày qua các cô cậu kia sao chẳng đến chơi . Có họ Ở đây chắc sẽ giúp cháu được vài điều hầu tìm được phương gì gỡ rối.

Mai Vân mỉm cười lắc đầu mà lòng sầu nặng buồn thương . Nàng đưa đóa hoa lên ngang tầm mắt để ngắm nhìn . Nàng thả hồn vào tận thế giới của loài hoa để mong tìm thấy cánh bướm mà mình mơ ước...

Lập Trung lặng lẽ rời chỗ nấp về phòng . Anh thực chưa biết phải làm gì cho chuyện rối lòng hôm nay.

Mai Vân nói đúng, cho dù anh có yêu Mai Vân đến thế nào đi nữa cũng không thể từ bỏ gia đình . Nhưng chẳng lẽ đành chịu chia tay với Mai Vân vĩnh viễn...

Lập Trung xôn xang đau khổ . Anh như thấy mọi cố gắng và nghị lực trong người tan vỡ . Lập Trung nằm dài trên giường với đầu thuốc trên môi, anh đang vận dụng trí não để tìm cách chinh phục mẹ mình chấp nhận Mai Vân... nhưng suy nghĩ nát nước mà vẫn chưa tìm được điều giải quyết nào vẹn toàn đôi bên cả . Lập Trung cảm thấy đầu nặng vô cùng . Anh buông tiếng thở dài, Lập Trung chợt nghe có tiếng gõ cửa . Anh nói vọng ra:

- Vào đi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng êm ái . Lập Trung nhìn rõ trong bóng tối chập chờn của căn phòng, dáng Mai Vân uyển chuyển thướt tha, gọi trong lòng Lập Trung xúc cảm bồi hồi . Anh nhẹ lên tiếng như hòa theo gió thoảng :

- Mai Vân... em đó à ?

Mai Vân chớp nhẹ rèm mi, tiến đến gần Lập Trung:

- Vâng, em đây . Từ sáng đến giờ anh thấy trong người thế nào ?

- Có... buồn và nhớ em . Mai Vân, em đi đâu mà cả ngày hôm nay không vào thăm anh ?

- Em... em bận chút việc... mãi đến giờ mới xong... em thật có lỗi đã để anh trông chờ.

Lập Trung đưa tay nắm lấy bàn tay Mai Vân, nó mềm mại và êm ái vô cùng...

Mai Vân khấp nép ngồi xuống cạnh Lập Trung . Nàng tựa đầu vào vai Lập Trung gọi khẽ:

- Lập Trung, anh...

Tiếng gọi của nàng thốt ra trong đêm vắng nghe náo nùng, khiến cho Lập Trung ngơ ngẩn bàng hoàng:

- Mai Vân... Em có điều gì giấu anh phải không ?

Mai Vân nén lệ lắc đầu:

- Không... chẳng có gì . Lập Trung, anh yêu em lắm phải không ?

- Em hỏi lạ, đến giờ mà em cũng không rõ lòng dạ anh đối với em như thế nào sao.

- Em... em chỉ muốn hỏi để biết chắc vậy mà.

Lập Trung ôm chặt Mai Vân vào lòng cầm tựa lên đầu nàng . Anh nói như thì thầm:

- Anh yêu em... yêu em vô cùng Mai Vân ạ . Ngoài tình thương yêu kính trọng đối với ba mẹ ra, chỉ có em là làm cho anh thương nhớ khôn nguôi . Em là sự sống của anh, mất em rồi thì đời này còn gì thú vị để mà vui sống . Chưa bao giờ anh có được niềm vui trọn vẹn... nhưng từ khi gặp em, anh như thấy tất cả đều thay đổi... Anh biết lòng em đang có điều khổ tâm... nhưng đó không phải là vấn đề nan giải, anh nhất định sẽ có cách giải tỏa chuyện này, chỉ cần em tin anh và cố chịu đựng... ai nói gì mặc họ, anh hiểu em là được rồi . Anh sẽ chứng minh cho ba mẹ rõ được tình cảm của em dành cho anh là chân thật không vụ lợi... Hãy cố gắng kiên trì chịu đựng một thời gian nữa Mai Vân nhé.

Mai Vân gục mặt vào ngực Lập Trung khóc tức tưởi nghẹn ngào . Vậy là Lập Trung đã rõ hoàn cảnh của nàng, đó là niềm an ủi động viên sâu sắc đối với nàng.

Mai Vân ngược mắt nhìn Lập Trung... anh đang cúi sát mặt nàng...

- Em chẳng biết sẽ chịu đựng thêm được bao lâu . Nhưng nếu có xa anh, thì lòng này vẫn tưởng nhớ về anh . Em nguyện sẽ một đời chung thủy với anh.

- Mai Vân... có phải em định ra đi ?

- Em không muốn nhưng chẳng còn cách nào . Hãy hiểu cho em . Em chỉ yêu một mình anh mà thôi.

Mai Vân lại úp mặt vào ngực Lập Trung khóc . Nước mắt nàng thấm ướt áo Lập Trung len vào da thịt... để anh như cảm nhận vạn mũi kim châm...

- Mai Vân... hãy cho anh thêm thời gian, anh sẽ cố thuyết phục mẹ... Đừng bỏ anh mà đi... Mai Vân ơi.

Lập Trung ôm chặt Mai Vân như thể sợ nàng bay mất... nếu chuyện này mà để nàng đi thì suốt đời anh sẽ không tìm lại được nàng... Chỉ nghĩ thế thôi mà Lập Trung chẳng còn chút nghị lực nào . Anh càng xiết chặt Mai Vân hơn và hôn tới tấp trên khuôn mặt bờ môi của Mai Vân.

- Đừng bỏ anh mà đi Mai Vân ơi... hãy chờ anh cầu xin với mẹ .. anh chắc chắn mẹ sẽ thương em mà . Hãy tin anh đi Mai Vân... anh van em, Mai Vân ơi...

Mai Vân thật đau lòng bởi những lời thống thiết của Lập Trung... mọi ý chí rời rã, Mai Vân gật đầu:

- Được rồi... em sẽ ở lại với anh, em sẽ ở lại . Anh đừng đau khổ như thế nữa.

Lập Trung rạng ngời ánh mắt trong nỗi mừng vui sung sướng rạo rạo . Anh ghé sát mặt Mai Vân thì thào:

- Ôi, em thật đáng yêu Mai Vân ạ.

Họ lại trao nhau những nụ hôn đắm thắm.

Sáng hôm sau Lập Trung thức giấc thì mặt trời đã lên khá cao . Anh vươn vai ngồi dậy và khởi động một vài động tác cho thân thể tan đi một mỏi, mà một đêm với giấc ngủ muộn màng không làm vơi bớt.

Anh nhìn đồng hồ hơn 8 giờ... vậy là Mai Vân đã dậy... nàng đang cùng dì Cẩm chuẩn bị buổi điểm tâm sáng cho gia đình . Lập Trung chợt thở dài lẩm bẩm:

- Mình đã phí mất một buổi sáng tươi đẹp trong lành bên cạnh Mai Vân . Tại sao Mai Vân không gọi mình để cùng nàng chạy trên thảm cỏ còn ẩm giọt sương đêm... Ở... chẳng lẽ Mai Vân...

Lập Trung giật mình, mở nhanh cửa gọi:

- Mai Vân ơi... Mai Vân à... dì Cẩm ơi, dì Cẩm.

Có tiếng dì Cẩm dạ làm Lập Trung nghe ruột như thắt tâm như cào.

- Cậu Hai gọi tôi ?

Lập Trung hỏi đến không kịp thở:

- Dì Cẩm... Mai Vân đâu rồi ? Cô ấy có bỏ đi không ? Ba mẹ tôi đã về chưa ? Ông bà có nói gì với Mai Vân không ? Cô ấy đâu rồi hả dì Cẩm ?

- Cậu Hai, cậu bình tĩnh lại . Cái gì mà cậu quỳnh quáng lên như thế . Cô Mai Vân vẫn còn ở nhà chứ có đi đâu mà sậu hỏi . Còn ông bà đêm hôm không có về . Chậc... sao sậu cứ để đầu óc lo nghĩ chuyện gì đâu không hà.

- Sao dì biết tôi lo chuyện không đâu . Nếu đêm hôm tôi không năn nỉ Mai Vân ở lại, thì liệu bây giờ cô ấy có đi rồi không ? Chính điều đó dì cũng rõ hơn tôi mà... sao lại trách tôi.

Dì Cẩm ngạc nhiên:

- Cậu Hai... vậy là cậu đã biết ?

- Phải.

Dì Cẩm lắc đầu thờ dài:

- Quả thật tội nghiệp cho Mai Vân quá . Nếu cậu đã rõ mọi chuyện, thì nên tính cách gì đó, chứ tôi biết tính bà chủ không để gì thuyết phục đâu.

- Được rồi, dì gọi Mai Vân giúp tôi.

- Cô ấy đang có khách.

- Ai đến tìm sớm quá vậy ? Hiện giờ 2 người ở đâu ?

- Cậu Hiền Tâm chứ ai . Chắc có chuyện gì đó quan trọng lắm hay sao mà trông cậu Tâm nghiêm lắm . Cậu lại rủ cô Vân ra ngoài vườn ngồi nói chuyện cho tiện.

Lập Trung hồi hộp:

- Dì có nghe 2 người nói gì với nhau không ?

- Ý... tôi hổng dám nghe lén chuyện của người ta đâu.

- Thôi được dì xuống dưới nhà đi . Chừng nào cần dì tôi gọi.

- Để tôi dọn điểm tâm lên.

Lập Trung gắt gỏng nói to:

- Đã bảo cần gì tôi sẽ gọi mà... đi ra đi.

Dì Cẩm ngạc nhiên trở mặt giây lát rồi vội và bước a khỏi phòng Lập Trung . Dì lẩm bẩm:

"Sao đương nhiên lại quạu như thế ? Chẳng lẽ nghe cô Mai Vân tiếp Hiền Tâm mà cậu ấy nổi nóng . Nhưng sao lại thế... anh em bạn với nhau không mà ?"

Dì Cẩm không sao phân tích được . Chợt dì kêu lên:

- Thôi chết . Mai Vân có nói cho mình nghe là Hiền Tâm đang đeo đuổi và cầu hôn với cô... Vậy thì Lập

Trung tức giận có lý .. mình có nên giúp cậu ấy nghe xem 2 người đã nói với nhau điều gì không ?...

Trong lúc dì Cẩm phân vân thì Lập Trung đã rời phòng trên lầu để xuống căn phòng mà trước ca phẫu thuật anh đã ở . Anh đã nhìn rõ tận mắt cảnh Mai Vân ngồi sóng vai với Hiền Tâm .. Con ghen đưa lên tận óc, Lập Trung như thấy mắt đỏ hào quang... Anh muốn đập tung cửa để chạy ra cạnh 2 người và điểm mặt :

"Cả một lũ người đê tiện, dối trá... ".

Nhưng anh đã không làm được điều đó, chỉ biết giương mắt đến căng thẳng cả người... Chợt Lập Trung run rẩy đến muốn sụm ngã, khi nhìn thấy Mai Vân úp mặt vào ngực Hiền Tâm... Không chịu đựng nổi sự phản bội hiện ra trước mắt . Lập Trung hất trung xô ngã những gì ở gần tầm tay miệng rít lên căm hờn:

- Hiền Tâm... mày đúng là thằng bạn khốn nạn . Tại sao mày cứ tìm những người tao yêu quý để mà sang đoạt . Tao căm thù mày . Hừ mày tưởng tao đui mù nên không thấy được những chuyện mày làm chứ gì... Vậy là mày lừa tao rồi... Tao sẽ đâm cho mày vỡ mặt . Còn Mai Vân, em viện lý do mẹ tôi khó khăn mang nhiều định kiến để ruồng bỏ một thằng mù như tôi ra khỏi cuộc đời em... tôi chẳng trách em, em có quyền lựa chọn tương lai của mình... Tôi đâu có quyền gì ép buộc em phải hy sinh cả một đời cho tôi... Nhưng em làm tôi đau đớn quá . Tại sao em dối gạt tôi... Tôi đâu cần sự thương hại của em... Tôi thù em, tôi hận em Mai Vân ơi.

Lập Trung gục xuống đất một cách thảm thương. Từng giọt nước mắt rơi như tẩy rửa một mối tình . Lập Trung đã không chứng kiến được cảnh chia tay của 2 người.

Nhưng bên ngoài vang lên nhiều tiếng nói làm Lập Trung ngăn đầu lau mặt thật nhanh.

- Tôi nghĩ cô rời khỏi đây được rồi đấy cô Mai Vân ạ . Hành động của cô vừa rồi cho tôi thấy tôi đã làm đúng. Cô thật không xứng đáng làm dâu nhà tôi chút nào . Cô đã dối gạt Lập Trung... cô muốn bắt cả 2 tay . Tư cách của cô có thể ngang tầm với hạn gái bán phần buôn hương được rồi đấy...

Lập Trung gục đầu nghe bao cay đắng dâng lên trong lòng . Anh chẳng có lời gì để bênh vực cho Mai Vân nữa . Hành động đó đủ chứng minh lời mẹ anh là đúng...

Còn Mai Vân chỉ biết mở to đôi mắt để nhìn và nghe rõ những lời mạt sát của bà Lập Thành . Nàng nhìn Thúy Hương đang đứng bên cạnh bà Lập Thành, mặt hất lên và ngoảnh đi nơi khác . Riêng ông Lập Thành chỉ biết lắc đầu rồi đi lên lầu về phòng... Tất cả mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Thừa bà... thật ra bà đã làm . Giữa tôi và Hiền Tâm...

Bà Lập Thành khoát tay, tiến đến bên ghế ngồi xuống:

- Phải tôi đã làm cô, nhưng không sao điều này sẽ dễ dàng cho tôi nói với Lập Trung khi cô chẳng còn ở đây . Có câu được một ông chồng như Hiền Tâm kể cũng tốt số . Nhưng nhớ sau này đừng có đứng núi này mà trông núi nọ thì "mất cả chì lẫn chài đó". Thôi cô đi đi.

Mai Vân nhìn Thúy Hương gọi khẽ:

- Thúy Hương... cô cũng tin con người tôi tệ như thế sao ?

Thúy Hương quay nhìn thẳng vào mặt Mai Vân và nhếch môi cười:

- Mai Vân bảo tôi nghĩ thế nào về cảnh tượng đó . Mai Vân làm tôi thất vọng quá . Trong khi tôi luôn trân trọng và nghĩ tốt về cô . Vậy mà cô đã làm một điều mà tôi không ngờ được . Nhưng thật ra, tôi đòi hỏi ở cô một sự hy sinh như vậy kể cũng quá đáng . Thôi cô cứ làm những gì mà lòng mình đã ước mong . Hy vọng cô sẽ tìm được hạnh phúc.

Mai Vân cúi đầu lòng như sóng bu thét gào:

"Cao xanh ơi, ai hiểu được nỗi oan này của con . Có miệng mà chẳng thốt nên lời... ".

Mai Vân nức nghẹn, đôi vờ vai run rẩy... nàng thật sự không muốn ra đi trong hoàn cảnh như thế này . Lập Trung sẽ nghĩ sao... anh sẽ hận nàng suốt đời... không nàng sẽ nói cho Lập Trung nghe... anh ấy rất hiểu nàng.

- Thừa bà... cháu muốn gặp Lập Trung lần cuối có được không ?

Bà Lập Thành chưa kịp phản đối thì Lập Trung đã bước ra và lên tiếng:

- Tôi đây . Cô muốn gặp tôi để làm gì ?

Mai Vân cơ hồ như thấy đất sụp dưới chân, không gian quay cuồng . Câu nói của Lập Trung chẳng khác nào búa đập vào đầu Mai Vân . Nàng lão đảo chơi vơi:

- Lập Trung... vậy là anh đã nghe...
- Phải chăng những tôi nghe không thôi mà tôi còn thấy nữa.

Mọi người há hốc mồm nhìn Lập Trung . Lập Trung gỡ cặp kính đen xuống, bước đến nắm chặt bờ vai Mai Vân xiết mạnh giận dữ, đôi mắt long lên sòng sọc:

- Tại sao cô dối gạt và phản bội tôi chứ ? Cô tưởng tôi là thằng tật nguyền suốt đời nên mới hối hận mà đi giao tình cùng kẻ khác chứ gì ? Giờ cô đã sáng mắt ra chưa... cô làm tôi ghê tởm thật sự . Người sao đẹp để quá mà chẳng có phẩm hạnh...

Tột cùng của nỗi đớn đau là sự mất cảm giác . Mai Vân hoàn toàn không còn nhận biết sự khinh bỉ mặt sát của những người chung quanh dành cho mình là cả một điều ô nhục xấu xa... mà nàng chỉ biết rằng mình đang tiếc thương cho sự lầm lẫn của con người . Họ không nhìn thấy được điều mình làm như thế nào... mà họ chỉ biết chỉ trích phê phán việc làm của người khác . Họ đã vội vàng kết án gay gắt mà chẳng chịu tìm hiểu sâu xa . Lấy lòng quân tử đối với kẻ tiểu nhân . Lấy sự độ lượng hải hà mà hoan hỉ cho họ... Mai Vân nghĩ mình nên im lặng mà ra đi... Điều nàng sung sướng nhất là Lập Trung đã nhìn thấy được . Đôi mắt anh đẹp và sáng trong quá . Khi chia tay nhau mãi mãi mà được anh nhìn thấy cũng là mãn nguyện lắm rồi... mong rằng mai này anh sẽ tìm được người con gái khác xứng đáng hơn . Mai Vân cúi đầu gạt nhanh những giọt lệ rồi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lập Trung với cả một trời sầu thương nhớ:

- Lập Trung... em chúc mừng anh . Xin vĩnh biệt.

Mai Vân vùng khỏi đôi tay rắn chắc của Lập Trung mà cầm đầu chạy nhanh ra ngoài cổng... Lập Trung nhìn theo đến ngơ ngẩn.

Bà Lập Thành sung sướng đến ôm chặt Lập Trung:

- Ôi Lập Trung... vậy là thời gian qua con đã thử lòng mọi người . Con làm mẹ mất cả niềm vui... Giờ thì... Ôi con trai yêu quý của mẹ... mẹ thật mãn nguyện vô cùng.

Lập Trung chẳng nói một lời, anh nằm trong vòng tay yêu thương của mẹ mà lòng không cảm thấy sướng vui... Tất cả tâm trí của anh đã bị Mai Vân lấy đi rồi.

Trong khi đó Thúy Hương chăm chú nhìn Lập Trung . Nàng rất vui khi thấy Lập Trung đã đem niềm vui đến cho gia đình . Và nàng cũng rất buồn vì cuộc tình của 2 người tan vỡ... nàng chợt thấy hối hận trong lòng vì chẳng nói giúp Mai Vân lời nào... Nhưng Hiền Tâm và Mai Vân ôm nhau, mọi người đều nhìn thấy, nàng đâu thể biện bạch... Nàng không ngờ Mai Vân mau chóng bị Hiền Tâm thuyết phục... Nàng thở ra u hoài... cả nàng và Lập Trung đều khổ...

Chương 18

Mai Vân cứ cầm đầu chạy mãi trên đường vắng không người. Nàng không còn định hướng được mình sẽ về đâu. Trong lòng nàng cứ vang lời thúc giục:

"Chạy đi Mai Vân... chạy cho thật xa... xa chừng nào tốt chừng ấy. Nếu không ai nhìn thấy thì càng tốt hơn".

Đến khi Mai Vân đuối sức ngã quỵ, nàng mới có dịp nhìn lại đoạn đường mình đã đi qua mà giật mình. Trước mắt nàng là cả một vườn hoa muôn sắc. Mai Vân đứng lên lão đảo cả người, lê từng bước chân vào giữa vườn hoa... Ôi đẹp quá, đẹp vô cùng thiên nhiên ơi... Mai Vân ngỡ mình lạc bước nên tha thần dạo khắp rừng hoa... nàng đến gần khóm hoa cúc trắng. Nàng yêu lại hoa này vô ngần, nó thanh khiết trong trắng quá... Mai Vân đưa tay toan ngắt một đóa hoa thì chợt có tiếng kêu:

- Cô kia... sao lại vào đây ?

Mai Vân giật mình thẳng thốt rút tay lại:

- Ơ... xin lỗi... tôi lạc... đi lạc vào đây. Anh là ai ?
- Tôi là người chăm sóc vườn hoa này. Cô từ đâu tới ? Tôi xem cô không phải người ở vùng này.
- Vâng... tôi người ở thành phố. Còn nơi đây là đâu ?

- Đây là địa phận ngoài phạm vi thành phố. Vùng này được một người yêu thích hoa khai khẩn để trồng hoa. Cô người thành phố ra thăm ai ngoài này mà lạc đến đây.

- Tôi... tôi có nỗi khổ tâm khó nói. Vậy tôi mong anh chỉ cho tôi lối ra.

Người thanh niên nhìn ngắm Mai Vân đang đứng giữa muôn hoa sắc đẹp đầu thua các loài hoa, anh nghe tâm hồn mình ngơ ngẩn. Nhưng đôi mắt đẹp của nàng vẫn còn mọng đỏ... hẳn cô đã gặp điều phiền muộn. Mai Vân nhận ra sự im lặng của người đối diện, nàng nhẹ nhàng nói:

- Nếu tôi đã làm phiền lòng anh thì xin kiếu từ.

Anh thanh niên giật mình:

- À không... tôi... tôi đang nghĩ giờ này cô có trở ra cũng chẳng kịp đâu. Vì từ đây ra đến đường cũng hàng mấy tiếng đồng hồ, mà bây giờ thì trời đã ngã chiều. Cho dù cô có chạy thực mạng như khi nãy để ra lộ lớn thì cũng chẳng còn xe cho cô vào thành phố. Hay là cô ghé qua chỗ chúng tôi ngủ lại một đêm, mai sáng hãy đi.

- Tôi... tôi...

Mai Vân ngại ngùng vì nghĩ mình là gái. Biết anh ta tốt xấu thế nào mà theo. Hơn nữa 2 tiếng "chúng tôi" mà anh ta vừa thốt ra càng khiến cho nàng e dè hơn. Như hiểu nỗi lo âu của Mai Vân, anh thanh niên mỉm cười:

- Cô đừng ngại. Ở chỗ chúng tôi cách đây không xa. Qua 2 vườn hoa nữa là đến nơi ở. Ở đó có 2 người con gái như cô và 3 vị đàn ông như tôi. Chỉ khác là tôi độc thân còn 4 người kia là 2 cặp vợ chồng. Cô hãy an tâm... không ai có thể "ăn thịt" cô trước sự bảo vệ của 2 chị ấy đâu.

Mai Vân mỉm cười trước lời giới thiệu dí dỏm của anh thanh niên. Nàng gật đầu và bước theo.

- Này, anh tên là gì ?

- Tôi tên Thạnh... Bùi Hưng Thạnh, 37 tuổi. Còn cô ?

- Tôi tên Mai Vân... Lý Mai Vân... hai mươi... hai mươi tám tuổi.

Hưng Thạnh ngạc nhiên:

- Hai mươi tám tuổi... ề... có đôn lên không đó ?

- Đâu có... sao anh hỏi thế ?

- Xem mặt cô thì cao lắm khoảng hai hai... mà thôi. Cô muốn nói bao nhiêu cũng được. Cô còn đi học hay đã đi làm ?

- Tôi đi làm lâu lắm rồi nhưng hiện giờ tôi đang thất nghiệp. Còn anh ? Anh làm nghề gì mà ở sâu trong này như vậy ?

- Tôi là nông dân, chuyên trồng hoa.

- Ồ... anh nói tôi mới nhớ... Sao nhiều loại hoa quá vậy. Nó nở quanh năm à ?

- Phải, vì mình ghép và lai tạo nên có thể bắt nó nở sai mùa. Cô thích hoa gì nhất ?

- Cúc trắng và lan.

Hưng Thạnh cười:

- Nếu cô thấy được nhà trồng lan ở đây, hẳn cô sẽ thấy nhiều nét điểm kiêu rục rỡ của lan.

- Tôi tin anh nói thật. Vì qua sách báo tôi có nhìn thấy rất nhiều loại lan... nhưng tôi hoàn toàn không có hứng thú để nghiên cứu về nó. Cho nên đối với tôi, hoa lan vẫn còn nằm trong bí ẩn.

- Cô thật vui tánh... Hình như phong cảnh nơi đây đã giúp cô khuây khỏa được phần nào nỗi buồn.

Mai Vân ngẩng đầu nhìn lên trời cao:

- Vạn vật xoay vần... ta đâu thể ôm mãi nỗi buồn cho tương lai chậm bước... Hãy chôn nó vào tận đáy lòng để làm kỷ niệm...

- Nếu cô nghĩ được như thế thì thật là tốt.

Nói chuyện giây lát cả 2 đã đến căn nhà cất liền 3 gian, rộng sạch và thoáng mát. Mai Vân chợt thấy yêu thích nơi này vô cùng.

Nàng được Hưng Thạnh giới thiệu với 4 người kia. Sau một hồi vui vẻ chuyện trò, họ mau chóng thân nhau. Đến giờ đi nghỉ... Mai Vân mới sực nhớ mình đã rời nhà Lập Trung mà không mang theo thứ gì. Nàng bối rối vô cùng chưa biết tính sao, thì chị Lân mang vào cho Mai Vân bộ đồ.

- Mai Vân... em thay đồ bộ đồ này ngủ. Còn đưa bộ kia chị đi giặt cho.

Mai Vân tỏ vẻ biết ơn:

- Dạ cảm ơn chị... Hay chị chỉ chỗ đi em giặt cho.

- Thôi... đêm hôm tăm tối, em lại nơi lạ chỗ đi đứng bất tiện, để chị làm là gọn thôi.

Mai Vân đưa bộ đồ nhờ chị Lân giặt giúp. Xong nàng bước lên giường vung vai xua đi bao mệt mỏi. Nàng muốn có một giấc ngủ êm đêm không muộn phiền Mai Vân vứt bỏ mọi tạp niệm để thanh thản trong lòng.

Nàng đi vào giấc ngủ thật say sưa. Nàng có biết đâu bên bờ hồ, có mấy bóng người chụm lại bàn tán về nàng.

- Xem ra con bé thật dễ thương. Không hiểu nó mang nỗi khổ tâm gì mà lưu lạc đến đây một thân bơ vơ.

- Thây kệ người ta đó là chuyện riêng, chúng mình đừng khơi dậy khiến cho nỗi đau lại dâng cao. Cô ấy cần gì thì chúng mình giúp đỡ là được.

- Nhưng lỡ cô ấy đã làm điều gì sai trái rồi bỏ trốn. Mình chưa chắc có nghĩa là tòng phạm.

- Cô ấy có ở luôn đâu mà mình lo xa đến thế. Cùng lắm ở đôi ba ngày rồi đi... chừng đó mình có trách nhiệm gì. Nhưng xem mặt cô ta chân thật lắm và còn có đôi nét ngây thơ nữa... Chắc không có chuyện tà trời như chị nói đâu.

- Nếu cô ta muốn ở lại, chẳng lẽ mình không chấp nhận...

Câu nói đó khiến mọi người im lặng suy nghĩ. Thật là điều nan giải.

- Nhận thêm người thì phải báo qua cho cậu chủ biết. Nếu không thì sau này khó ăn nói lắm.

- Nhưng nửa năm qua, cậu ấy đã giao cho bọn mình toàn quyền quyết định mọi việc nơi đây. Thì tôi nghĩ với thu nhập từ việc bán hoa, chúng ta có nhận thêm một người nữa đâu có gì ảnh hưởng.

- A... chúng tôi biết rõ "ý" cậu rồi. Có phải cậu đã bị tiếng sét ái tình bổ trúng trái tim không ? Nếu không thì sao cậu nhân từ và dễ dãi đối với người lạ như vậy. Cậu không còn là một Hưng Thạnh lạnh lùng khó ưa nữa rồi.

Mấy giọng cười nói lên vui vẻ:

- Cái anh này nói nghe hay quá. Cậu ta lâu nay đã vứt bỏ lòng trần thì sao lụy được với bóng sắc giai nhân. Anh cứ móc ngoéo lòng tốt của cậu ấy mãi... Hay anh muốn cho anh ta làm con ma cô độc ở đây suốt kiếp. Anh thật là ác.

- Chỉ sợ tôi nói thế mà còn trật đấy. Cậu ta kén chọn và khó khăn quá. Đâu phải nơi đây thiếu bóng hồng mà mày mò tìm kiếm. Cậu ta chẳng sợ cô độc, trái lại còn thích điều đó nữa. Chỉ tại chúng ta quá lo lắng cho anh ta mà lo toáng lên như thế... chúng mình là những kẻ chuyên lo cho chuyện người mà bất cần họ có đồng ý hay không.

- Thôi mà, xin anh chị tha cho có được chẳng. Hề cứ có một cô gái xinh đẹp nào ghé vào đây, các anh chị đều đem điều này ra nói... Lỡ họ nghe thấy có phải là xấu hổ cho tôi lắm không. Nhất là Mai Vân đây. Tôi vì lòng tốt, sợ thân gái đi đêm ngoài đường không tốt, nên mới đề nghị cô ấy ở lại... Anh chị nói thế cô ấy nghe được tưởng tôi có ý gì thì quē lắm.

- Thôi được rồi, bọn này chẳng nói thêm nữa. Nếu cô ấy mà xin ở lại thì bọn tôi sẽ đồng ý. Chừng đó để xem lòng cậu như thế nào. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Trai chưa vợ gái chưa chồng gặp mặt nhau mỗi ngày ắt cũng sinh lòng cảm mến. Hồng chừng tới đó, bọn tớ phải lo giúp cho cậu.

- Sao phải lo ?

- Thì lo cậu mãi mê với tình yêu mà để vườn hoa của chúng ta tàn lụi...

- Thật anh chị này... toàn nói gì đâu. Chưa chi đã lo xa lo gần như thế. So ra tuổi đời tôi và cô ấy chênh lệch nhau khá xa thì... chắc không có chuyện đó xảy ra đâu.

- Đừng nói trước những gì mà mình không biết được. Có ai học được chữ ngờ đâu cậu.

- Đành rằng là thế, nhưng cũng còn sự tự chủ ở bản thân mình chứ...

- Ờ... đến chừng đó... tôi cho cậu tự chủ.

Mọi người cười vang rồi tung bước về nhà. Chỉ còn Hưng Thạnh nán lại phú giây, để nghe âm hưởng câu chuyện len dần vào từng ngõ ngách trong trái tim cô lẽ của mình.

Chiếc miệng Mai Vân thật là xinh xắn, nụ cười ánh mắt làm hồn anh ngơ ngẩn. Đó phải chăng là điều anh đi tìm kiếm từ lâu nay... nếu là thật, anh phải làm gì đây... Anh đâu còn trẻ trung gì để mơ một tình yêu lãng mạn... Anh không thể dùng lời hoa mỹ để tỏ tình cùng nàng... anh lại không làm được cái điều mà những chàng trai trẻ tuổi đã làm viết thư tình... nhắn lời hò hẹn, hoặc thẳng thắn vào đề. Anh lại không rành tâm lý bạn gái. Lời anh thẳng đôi khi pha chút cợt đùa... có thể gây hiểu lầm... anh sẽ làm sao đây...

Bất chợt Hưng Thạnh bật cười:

- Minh quả là ngốc... chuyện đó có xảy ra đâu mà sao mình lo tính đủ thứ...

Hưng Thạnh lắc đầu rồi bước đi... anh như thấy gió đêm nay thật mát, mây đêm nay thật đẹp... Hình như tất cả đang chúc mừng anh một điều gì đó tốt lành.

Sau một giấc ngủ say. Mai Vân hoàn toàn bình tâm. Nàng nghĩ đến câu chuyện đã xảy ra và lắc đầu thở dài buồn bã.

"Vây là đã hết. Coi như một giấc mơ. Mình lại trở về cuộc sống cũ với vết thương lòng khó phai. Rồi đây vào những đêm gió lạnh canh khuya, vết thương đó khó để tâm hồn nàng thanh thản. Với chuỗi ngày dài cô đơn buồn tẻ, ta sẽ gắng gượng tìm quên bên nỗi đau của những số phận không may..."

Mai Vân thả bước ra trước cửa nhà, ngắm nhìn ánh nắng ban mai đang về ngự trên muôn sắc hoa.

Không khí trong lành hòa với nét đẹp tươi thắm của vạt vi hoa... Mai Vân cảm thấy lòng mình lắng dịu...

Mai Vân yêu cảnh đẹp thiên nhiên, nàng sẽ không cô đơn khi mà cuộc sống vẫn còn đáng yêu...

- Kia Mai Vân... cô đã dậy rồi à?

- ... chào anh Thạnh... ôi đẹp quá, anh cắt hoa về đó à?

- Phải... để làm đẹp ngôi nhà nhỏ đó mà.

Hưng Thạnh mang hoa vào cắm trong bình.

- Đêm qua cô ngủ có ngon không vậy?

-...

Chẳng nghe tiếng trả lời Hưng Thạnh quay lại, thì thấy Mai Vân vẫn còn đứng ngoài sân. Anh mỉm cười bước đến bên cạnh, nhắc lại câu hỏi.

- Đêm qua cô ngủ ngon chứ?

- Cám ơn anh, tôi ngủ rất ngon... Tôi nghĩ hình như mình đã quên mất chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua. Tôi đang muốn hòa mình vào cuộc sống ở đây. Ngày ngày chăm sóc vườn hoa.

- Mai Vân... Cô muốn ở lại nơi này?

- Anh có giúp được tôi không?

Hưng Thạnh im lặng. Anh thật dễ dàng khi từ chối lời yêu cầu đó... nhưng, anh không biết mình có nên làm cho cô gái mới quen này thất vọng không. Chiều qua nhìn tình trạng của Mai Vân mà anh nghe lòng thương cảm... anh vẫn tưởng sự sầu muộn buồn đau kia sẽ kéo dài theo thời gian. Vậy mà anh không ngờ chỉ một đêm, nỗi héo úa đã phai mờ. Có còn chăng là ở đôi mắt buồn mênh mang. Anh biết Mai Vân đã can đảm ngẩng đầu nhìn tới tương lai, đem niềm đau chôn sâu vào tận đáy lòng... anh cảm phục cô gái trẻ, xem yếu đuối mảnh mai mà cứng rắn vô cùng... với tâm tình đó, anh đâu thể không giúp đỡ nàng vui sống.

- Nhưng... Mai Vân có chịu cực được không?

Mai Vân mỉm cười, nụ cười thật buồn. Nó gieo vào lòng Hưng Thạnh nỗi xúc cảm bồi hồi:

- Đời Vân có được bao ngày sung sướng đâu? Vân đã quen rồi nỗi cơ cực.

- Nghe Vân nói, tôi liên tưởng quãng đường đời mà Vân đi qua và phần đầu sinh tồn để có cuộc sống như ngày hôm nay... thật không đơn giản và êm đềm chút nào.

Mai Vân cười im lặng... nàng nhận thấy Hưng Thạnh có một điểm gì đó thật gần gũi với nàng... Bất chợt lòng Mai Vân muốn được có người hiểu mình, để tâm sự...

Nhưng Mai Vân nhẹ nhàng lắc đầu xua đi ý tưởng đó... Dù gì cũng chỉ mới quen...

Mai Vân đưa tay chỉ về phía chân trời:

- Anh Hưng Thạnh... anh biết tận cuối chân trời đó có cái gì không? Và ta có đi đến đó được không?

Hưng Thạnh ngạc nhiên trước câu hỏi của Mai Vân. Anh nhìn theo tay nàng chỉ, rồi quay lại nhìn nàng. Anh muốn tìm hiểu ý nghĩa của câu hỏi qua nét mặt nàng. Nhưng nơi đó chỉ biểu lộ sự quyết tâm và nỗi đau dằn nén của nàng. Vì thế anh không trả lời câu hỏi của Mai Vân.

Nàng nói thật nhẹ nhàng và không giải tỏa sự thắc mắc vừa gieo vào lòng người bạn mới quen:

- Làm người phải có mục đích và hoài bão. Bằng mọi cách ta phải cố gắng để đạt điều đó... Tôi không thể rời bỏ tâm nguyện của mình.

- Mai Vân... Tôi hiểu cô đang bị một cú sốc làm cho tinh thần chao đảo và tổn thương... nên đôi khi có những quyết định không chín chắn lắm. Tôi có thể nói chuyện với cô được chứ?

Mai Vân nhìn Hưng Thạnh gật đầu. Họ bước đi vào vườn hoa:

- Ở đời không ai toàn vẹn cả Mai Vân ạ. Hết mất cái này thì được cái kia. Tuy mới gặp Mai Vân, nhưng tôi cũng có nhiều thiện cảm. Tôi xem Mai Vân như em gái của mình. Cho dù tôi chưa rõ một chút gì về cuộc đời của em, nhưng tôi nghĩ em là một cô gái tốt, có tâm hồn. Tuổi đời của tôi so với em thật là chênh lệch, thì kinh nghiệm sống và nhìn đời, hiểu nhiều hơn em... do đó em nên biết rằng bất cứ chuyện gì cũng có hướng giải quyết cả. Chỉ yêu cầu sao người đó kiên nhẫn nhận định xét nét để mọi việc không đi đến chỗ tắc tị. Tôi tuy không rõ tâm nguyện của em là điều gì, nhưng tôi tin em. Em hãy cố gắng, nếu quên được điều gì thì nhất định gạt nó khỏi tư tưởng mình. Còn mình muốn làm việc gì thì nên suy nghĩ chín chắn rồi hãy thực hiện. Một quyết định sai lầm có khi đánh đổi cả đời mà vẫn không sửa được...

Mai Vân chậm bước theo sau Hưng Thạnh, lòng bồi hồi xúc động, nàng lắng nghe từng lời nói của Hưng Thạnh như một lời giao huấn...

2 người ra đến giữa rừng hoa. Mai Vân dịu dàng:

- Em chỉ là một trong muôn vạn đóa hoa. Vì thế em mong việc làm của mình góp một phần bé nhỏ để xoa dịu nỗi đau và mất mát của những con người bất hạnh.

- Mai Vân... Tôi không ngờ tư tưởng em tuyệt vời như thế... nhưng anh thấy trọng trách đó quá nặng đối với tuổi em đang mang.

- Có gì đâu anh. Em vui vì mình làm được điều đó.

Hưng Thạnh im lặng. Anh đưa Mai Vân qua khỏi vườn hoa, đến cuối sân. Mai Vân ngó ngang nhìn thấy căn nhà không lớn lắm nhưng rất xinh. Trước sân trồng toàn hoa hồng nhưng 2 bên là những cây tùng xum xuê xanh mướt. Nàng bật kêu lên:

- Ôi tuyệt quá... đây như thể là cấm địa của hồng nhưng vậy.

- Đúng nó chưa hẳn là đặc quyền của hồng. Vì trong ngôi nhà kia còn có loài hoa khác ngự trị.

- Anh muốn nói đến...

- Hoa lan...

Hưng Thạnh mở cửa bước vào. Mai Vân đặt chân theo rồi bàng hoàng sửng sốt. Ôi toàn là lan...

Mai Vân đi như thể người mất hồn, nhẹ nhàng ngơ ngẩn, nhìn đến say mê... Mai Vân đứng lặng người rất lâu trước loài lan trắng có điểm chiếm một góc khá lớn của ngôi nhà... Mai Vân chưa từng nhìn thấy nhiều

lan đẹp như thế.

Mai Vân cũng biết đây là cả một công trình rất tốn kém và nhiều công phu. Hẳn chủ nhân nó là người rất giàu có và sành về chơi lan, nên mới tạo ra một nơi riêng biệt như thế này để chăm sóc và tiêu khiển.

- Anh Thạnh này. Hẳn chủ nhân già lắm thì phải?

- Tại sao cô nghĩ thế?

- Em nghĩ cái thú chơi lan và cây kiểng phải người lớn tuổi mới đủ kiên nhẫn...

- Mai Vân làm rồi... Thú chơi hoa - cảnh là nhu cầu của mọi lứa tuổi. Nhưng phần lớn người cao tuổi có nhiều điều kiện tưởng thức hơn họ coi đó là nhu cầu của cuộc sống. Đôi khi có người không cho đó là thú tiêu khiển mà còn là điểm bạc bạch tâm hồn mình nữa...

- Vậy... người ta tạo ra thế này để chiêm ngưỡng không thôi sao?

- Không hẳn thế... có nhiều người làm giàu bằng nghề ngày đó. Nhưng với chủ nhân nơi đây thì ông ta chỉ để chơi, ngắm và thưởng thức.

- Nhưng theo em biết... trồng lan và chăm sóc nó cũng khó lắm.

- Phải... bất cứ thứ gì cũng có cái riêng của nó. Cho nên nếu ta nắm bắt được thì cũng dễ thôi.

Mai Vân đi hết một vòng để quan sát và trong lòng nảy sinh những cảm xúc lạ kỳ... nàng như thấy ở một loài lan là biểu tượng của một tâm hồn. Và với loài lan điểm... Mai Vân xao xuyến bồi hồi.

Trên đường quay về, Mai Vân hỏi:

- Anh Hưng Thạnh từ đây mình ra l có xa lắm không?

- Khá xa... b Mai Vân tính đi về à?

- Vân muốn biết để ước định thời gian đó thôi. Vậy nơi này cách xa biệt thự ngoài đó...

- Ủa Vân cũng biết gia đình đó sao?

- Không... em chỉ nhìn thấy.

Hưng Thạnh chăm chú nhìn Mai Vân:

- Quả thật em không có quen biết họ à?

- Tại sao anh nghi ngờ lời em nói.

- à... tại... tại anh nghĩ... vì sao em nhìn thấy ngôi biệt thự đó khi mà chưa bước chân vào.

Mai Vân mỉm cười:

- Em đoán thế thôi... vì những căn nhà đơn sơ không bao giờ ở trong khung cảnh rng lớn và được bao bọc bởi những bức tường kiên cố đến thế.

Hưng Thạnh gật đầu rồi im lặng bước đi. Trong đầu Mai Vân diễn ra bao suy tính.

° ° °

Rời nhà Lập Trung trong tâm trạng lững lờ đau khổ Thúy Hương không biết mình và mọi người có trách lầm Mai Vân không? Nhưng nhìn thấy tình trạng của Mai Vân, nàng thật bất nhẫn và khó nghĩ vô cùng.. Tại sao Mai Vân đã phản bội Lập Trung mà còn đau khổ như thế, không biện minh một lời và bỏ đi chẳng mang theo vật gì... Có chắc Mai Vân đã quên lời thề ước với Lập Trung để ngã vào lòng Hiền Tâm... phải chăng Mai Vân chẳng giữ lòng khỏi sa ngã bởi lời ngon tiếng ngọt của Hiền Tâm? Hay Mai Vân toan tính điều gì mà không ai hiểu được.

Qua thời gian gần gũi, Thúy Hương biết Mai Vân là người cương nghị, bản lĩnh không dễ gì thuyết phục... Vậy lý do gì nàng gây sự hiểu lầm cho mọi người? Có khi nào Mai Vân tạo ra cảnh này để Lập Trung dễ dàng quên nàng mà nghe theo lời gia đình tìm chốn môn đăng h đối vầy duyên tơ tóc... nếu là thế thì ti nghiệp Mai Vân quá... Nhưng Mai Vân đâu biết Lập Trung sáng mắt mà dựng cảnh và Mai Vân cũng không rõ mọi người về nhà lúc nào mà lập kế... Vậy tất bên trong có điều uẩn khúc. Nhưng ai sẽ giải ra đây? Mai Vân đã bỏ đi không biết về đâu. Lập Trung giờ quá đau khổ chẳng nói lời nào cứ giam mình trong phòng. Còn ông bà Lập Thành, dì Cẩm... chẳng giúp được gì.

Thúy Hương thật sự buồn khổ và rối rắm. Chuyện nàng và Hiền Tâm. Chuyện Mai Vân và Lập Trung... Nhưng chung qui cũng chỉ từ Hiền Tâm mà ra... Thúy Hương thở dài... Phải chi Mai Vân đừng có thay lòng đổi dạ thì làm gì có chuyện buồn khổ của ngày hôm nay...

Thúy Hương không biết duyên tình mình rồi sẽ tới đâu... nàng đâm ra chán nản tất cả... và nàng muốn quên hết quá khứ, quên luôn cả chuyện hôm nay để đầu óc thanh thản... nhưng không dễ dàng gì... Thúy Hương cứ băng khuôn trần trọc để rồi tự nhủ "Chắc Mai Vân đến chỗ của Diễm Hà... mai mình sẽ ghé... rồi mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi...".

Thúy Hương tự an ủi và đi vào giấc ngủ mun phiền.

o o o

Lập Trung cũng nào khác chi Thúy Hương, dẫn vật đau khổ khôn cùng.

"Ôi giờ ta mới rõ tình người vì sao hay thay trắng đổi đen...".

Lập Trung ôn lại khoảng thời gian gần gũi Mai Vân... chưa lúc nào vui và đẹp bằng những tháng ngày đó... Lập Trung luôn nghe âm vang bao lời nói của Mai Vân... anh ôm đầu la hét:

- Hãy im đi... im đi... tôi không muốn nghe những lời giả dối đó nữa. Em là kẻ 2 lòng, miệng như con dao bén ngọt... Tôi hận em, căm thù em... Em làm cho tôi chán ngấy tình đời đen bạc. Em làm cho tôi mất niềm tin vào con người... Trời ơi sao đời cứ đẩy đưa những chuyện đau thương bất hạnh lên mình tôi mãi thế này...

Lập Trung đập phá la hét đến mỗi mệt mà chẳng một ai dám bước vào khuyên nhủ vỗ về. Ông Lập Thành lắc đầu:

- Chẳng hiểu sự tình sao đến nông nỗi này. Vì lẽ gì mà Mai Vân làm thế. Tôi không tin nó dễ quên Lập Trung như vậy.

Bà Lập Thành cau mày:

- Nói vậy có nghĩa là ông tán thành việc tụi nó yêu nhau.

- Tôi thấy... đâu có gì...

- Không có gì sao được. Chẳng lẽ tôi đi cưới dâu mà mù mờ gia thế thì còn mặt mũi nào nhìn bạn bè với gia tć.

- Bà không nghĩ đến con sao?

- Chính vì nghĩ đến nó mà tôi không muốn nó vướng vào cục tình không cân xứng.

- Tôi nghĩ mình đâu nghèo đến nỗi không nuôi thêm được một người. Con Mai Vân cũng xinh đẹp hiền dịu, chẳng có gì đáng chê trách.

- Nhưng bây giờ nó đã đi theo Hiền Tâm rồi...

- Chúng ta nên tìm hiểu kỹ chuyện này để đừng tạo ra sự đau khổ cho 2 đứa.

Bà Lập Thành lắc đầu:

- Tôi không muốn lặp lại chuyện này nữa.

Ông Lập Thành không ngờ bà Lập Thành cố chấp như vậy, nên cau mày:

- Bà hãy nhìn xem Lập Trung nó như thế nào. Bà có thể vui khi con vì đau khổ thất vọng mà hủy đi tương lai và cục đời mình không?

- Tôi không tin...

Tiếng Lập Trung hét to trong căn phòng làm cho bà Lập Thành tái mặt run rẩy:

- Tôi chẳng thiết sống nữa... hãy giúp tôi tìm đến cái chết mau chóng đi.

Bà kêu lên:

- Trời ơi... trên đời đâu thiếu gì con gái xứng đáng hơn nó. Việc gì mà thằng Lập Trung phải đau khổ như thế chứ.

- Hừ... nếu nói như bà thì làm gì trên đời này có những kẻ chết vì tình. Tôi sợ sự sai lầm lần này của bà sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Bà Lập Thành trở mặt:

- Ông nói vậy nghĩa là...

- Bà nên suy nghĩ lại những gì mình đã làm hoặc đối xử với con Mai Vân.

Bà lắc đầu:

- Tôi không thể nói rồi rút lời... nó còn coi tôi ra gì. Hơn nữa, chính con Mai Vân đã muốn bỏ Lập Trung mà.

- Cho là thế đi... Nhưng hoàn cảnh nào bức nó vào con đường đó. Nếu bà không chống đối... Thôi thì giờ bà giải quyết thế nào đó tùy bà. Tôi chỉ khuyên bà một câu: ở đời phải lấy nhân nghĩa mà đối nhân xử thế để tâm hồn được thanh thản nhẹ nhàng. Chuyện bà cưới con dâu nghèo không phải là điều điểm nhục gia môn... mà chính vì sự trọng phú khinh bần làm cho bản chất trong con người ta thay đổi rồi dẫn đến những việc làm bất nhân hại người... suốt đời ân hận. Dù có cố tâm chực lỗi thì tiếng đời vẫn mang. Tôi tin con người bà chẳng trọng điều đó.

Bao lời ông Lập Thành nói khiến bà Lập Thành sửng sờ.

Ông nói đúng, bà đâu phải người tham tiền mà khinh khi kẻ nghèo khó... Vậy tại sao với Mai Vân bà lại lấy điều đó để ngăn cản tình duyên của con. Xưa kia ông Lập Thành danh giá thế phiệt đến cưới bà, ông nào nghĩ đến chuyện phân biệt giàu nghèo. Bà xuất thân trong một gia đình bình thường đủ ăn. Được gia đình chồng yêu quý vì bà nét na dung hạnh, biết trọng điều nhân nghĩa, ghét thói kiêu căng khinh người... Vậy, tại sao ngày nay bà thay đổi, bà đã làm ông buồn lòng rồi sao... ôi... bà thật có lỗi với ông...

Bà Lập Thành ôm đầu, nỗi hối hận giày xéo trong lòng khiến bà đau đớn, bà rên lên khe khẽ:

- Trời ơi... ta đã làm ra những chuyện gì chứ? Ta không còn là ta của mấy mươi năm về trước sao? Bản chất của ta bị hủy hoại tự bao giờ...

- Mẹ... mẹ làm sao thế?

Bà Lập Thành ngẩng đầu lên nhìn thấy Lập Trung hốc hác bơ phờ, tóc tai bù xù. Bà ôm con vào lòng:

- Lập Trung... sao phải hành hạ mình đến nông nỗi này. Con giận mẹ phải không?

Lập Trung lắc đầu:

- Dạ không... con chỉ buồn cho sự bi bạc của nàng mà thôi.

- Con... có tin đó là sự thật không?

- Chính mắt con thấy thì đâu thể nào nghi ngờ được chứ mẹ... con sẽ cố quên Mai Vân.

- Cho dù thế nào đi nữa, con cũng nên tìm hiểu rõ để xem có điều gì ẩn khúc không? Hay là con đã hết yêu Mai Vân rồi?

- Chính vì quá yêu nàng mà con chẳng chịu đựng nổi cú sốc này. Nhưng lòng nàng đã muốn thế, con đâu thể ép bức... hãy để nàng đến với điều đã chọn...

- Lập Trung, mẹ...

- Mẹ, mẹ đừng buồn và suy nghĩ vẩn vơ. Rồi con sẽ quên... Con sẽ trở về với công việc ngày xưa con yêu thích. Nó sẽ giúp con quên hết mọi lo âu phiền muộn. Đau khổ nào rồi cũng vơi... con tin mình làm được điều đó.

Bà Lập Thành âm thầm rơi lệ cho nỗi buồn và sự chịu đựng của con. Đôi mắt bà nhìn thẳng về phía trước mà lòng mang nhiều lo nghĩ suy tư...

"Lập Trung... mẹ rất mong được nhìn thấy nụ cười nở trên bờ môi con. Mẹ sẽ cố hết sức để đem về cho con niềm vui... Cha con nói đúng, làm người mà đi nghịch với lương tâm thì không bao giờ lòng được yên ổn thanh thoi... Hãy tin mẹ đi Lập Trung, mẹ không bao giờ để con hổ thẹn trước mọi người".

Màn đêm trùm phủ, Lập Trung vẫn nằm yên trong lòng mẹ như thuở còn bé thơ. Anh đang muốn có được điểm tựa cho tâm hồn cô đơn của mình... nhưng anh biết sự an ủi của mẹ chỉ giúp anh vui gượng mà thôi... Chứ thật lòng anh chẳng thể quên được người con gái xinh đẹp mỹ miều: Mai Vân. <https://tieulun.hopto.org>

Thúy Hương đến tìm Diễm Hà gây cho nàng sự ngạc nhiên:

- Có chuyện gì mà tìm Hà sớm quá vậy?

- Ủa... Mai Vân không có về đây sao Diễm Hà.

- Từ hơn tuần nay bạn đủ chuyện, đâu có biết tình hình của họ ra sao. à... mà có chuyện gì vậy Hương?

Thúy Hương mới kể hết cho Diễm Hà nghe điều gì đã xảy ra, sau đó kết luận:

- Diễm Hà nghĩ xem, mọi người ngay cả Lập Trung cũng nhìn thấy việc đó xảy ra trước mắt, thì làm sao không nghi ngờ cho được. Cho nên Lập Trung quá tức giận chỉ nói với Mai Vân có mấy câu, la Mai Vân bỏ chạy, không mang theo vật gì. Hương ngỡ Mai Vân về đây, nên đến tìm để hỏi cho rõ.

Diễm Hà mở to mắt kinh ngạc:

- Mai Vân đã bỏ đi... Trời đất, sao lại xảy ra chuyện này. Còn Hiền Tâm, sao lại thay đổi tâm tánh một cách dị hợm vậy chứ? Biết Mai Vân nó đi đâu mà tìm đây?

à... mà mọi người nhìn thấy họ ôm nhau, hay là chỉ có Hiền Tâm ôm Mai Vân?

Thúy Hương ngơ ngác:

- Hương chẳng hiểu lời Hà nói.

- Nếu 2 người ôm nhau có nghĩa là đôi bên đã đồng ý. Còn Hiền Tâm ôm Mai Vân thì... nên xét lại. Vì biết đâu Hiền Tâm quá yêu Mai Vân mà không được đáp lại nên làm càn...

Thúy Hương ngó người... ờ sao mình không nghĩ ra điều này nhỉ. Nhưng, đâu làm sao xác định rõ được. Vì khi đó 2 người đã rời nhau để chia tay. Hiền Tâm chỉ gật đầu chào mọi người rồi vì vàng bỏ đi. Còn Mai Vân nhìn theo bằng ánh mắt buồn tiễn đưa.

- Diễm Hà... chắc không có chuyện đơn phương đâu... Vì lúc đó trông Mai Vân bình tĩnh lắm.

Diễm Hà cười lắc đầu:

- Thúy Hương chẳng rõ tánh tình Mai Vân bằng Hà. Bất cứ chuyện gì xảy đến, Mai Vân đều trầm tĩnh để phán đoán sự việc...

- Nhưng chính miệng Lập Trung cũng khẳng định điều đó trước mặt Mai Vân, mà Mai Vân không một lời biện bạch.

Diễm Hà dăm chiêu hồi lâu rồi nhìn thẳng vào Thúy Hương hỏi:

- Hương có tin Mai Vân quay trở lại để yêu Hiền Tâm không?

- Ờ... điều này... khó đoán lắm.

- Vậy là Hương vẫn nghĩ Mai Vân phải bí? Hà thì không tin điều đó.

- Thế Hà giải thích ra sao chuyện họ ôm nhau ngoài sân.

- Hà cho đây là lý do Mai Vân tạo ra, để khi rời bỏ Lập Trung mà không gây cho anh ấy sự đau đớn. Chính bà Lập Thành phải hiểu điều đó hơn ai. Nhưng Hà còn nghĩ, trong chuyện này có điều gì đó mờ hồ, nên dừng vì kết luận Mai Vân vong tình. Muốn rõ việc này, chúng ta đi tìm Hiền Tâm để hỏi.

- Hôm đưa Lập Trung xuất viện về nhà, Hiền Tâm có nói với Hương rằng, anh ấy muốn đưa Mai Vân thoát khỏi cục sống ngang trái trong nhà Lập Trung... anh ấy vẫn còn yêu Mai Vân và cương quyết sẽ giữ được nàng bằng mọi giá.

Diễm Hà lắc đầu:

- Đúng là ý nghĩ sai lầm. Chẳng lẽ Hiền Tâm không nhìn thấy tình yêu Mai Vân dành cho Lập Trung như thế nào sao. Hiền Tâm làm thế tức là tạo đau khổ cho mình mà thôi.

- Hà tin Mai Vân...

- Mai Vân nó chưa bao giờ làm trái với những gì nó đã nói và lòng nó không dễ gì bị lung lạc khi mà ý

chí và trái tim nó đã hòa mt. Chúng mình đến nhà Hiền Tâm. Hà sẽ vạch cho Hiền Tâm thấy để đem tình yêu về cho Hương. Sau đó sẽ giúp Lập Trung hiểu rõ Mai Vân.

- Nhưng nếu đúng thế thì biết tìm Mai Vân ở đâu? Hương sợ khi thất vọng Mai Vân làm điều dại khờ thì ân hận cả đời. Chớ đối với Hiền Tâm, mình không còn nghĩ đến.

- Vì sao?

- Với người hay thay đổi lòng, lại không cương quyết trước những việc làm... Hương mất hẳn lòng tin. Hương không muốn đời mình sẽ khổ vì những người đàn ông yếu hèn như thế.

- Cái đó thì tùy Hương, Hà chẳng thể giúp ý gì được. Còn Mai Vân thì Hà rất yên tâm. Chẳng nỗi đau nào có thể làm tan vỡ ý chí nó cả. Mai Vân sẽ chẳng đi đâu xa, nó sẽ về với Hà trong nay mai. Hà tin điều đó. Hương hãy vững lòng.

Thúy Hương gạt đầu rồi cùng Diễm Hà đến nhà Hiền Tâm. Nhìn thấy Hiền Tâm ra mở cửa, 2 người giật mình kêu lên:

- Trời đất, chuyện gì vậy Hiền Tâm?

Hiền Tâm không nói bỏ đi vào nhà. 2 người vào theo càng ngạc nhiên hơn trước sự bừa bãi tan hoang trong nhà. Diễm Hà lắc đầu:

- Hiền Tâm sao tác tệ thế này. Chẳng lẽ những đồ dùng này là vật thể thân cho anh hành hạ để hả đi những gì chất chứa trong lòng sao. Anh lại còn uống rượu nữa. Anh nghĩ rượu sẽ giúp anh giải quyết được mọi chuyện à. Hãy nói cho chúng tôi biết, đã xảy ra việc gì?

Thúy Hương đứng nhìn Hiền Tâm chăm chú. Nét đau khổ hằn rõ trên mặt Hiền Tâm làm cho anh phờ phạc cần cỗi đi rất nhiều... Nhìn cảnh tượng này Thúy Hương mơ hồ nhận biết những gì họ đã nhìn thấy giữa Hiền Tâm và Mai Vân... cần xét lại. Nàng chợt nói:

- Hiền Tâm... anh có hay Mai Vân đã bỏ đi rồi không?

Đang ngồi ủ rũ buồn khổ, nghe câu Thúy Hương nói, Hiền Tâm bật người đứng dậy như một lò so, mắt mở to, giọng bàng hoàng:

- Mai Vân bỏ đi, nhưng tại sao chứ. Nàng không tin lời tôi hứa chứ gì?

Thúy Hương ngạc nhiên:

- Anh đã hứa gì với Mai Vân? Nhưng tại sao 2 người lại ôm nhau chứ? Mấy người có biết Lập Trung đã nhìn thấy hết rồi không?

- Nhìn thấy, nói vậy Lập Trung chẳng phải mù. Anh ta chỉ muốn gạt mọi người. Nhưng... tôi ôm Mai Vân ảnh hưởng gì đến tình yêu của 2 người... Trái lại Lập Trung càng phải hãnh diện và sung sướng hơn vì có được người yêu chung thủy hết lòng hy sinh để bảo vệ, gìn giữ tình yêu...

Thì ra Lập Trung cho rằng Mai Vân thay lòng đổi dạ mà nặng lời khiến nàng buồn khổ mới bỏ đi. Vậy là mọi người lầm, lầm cả rồi.

Diễm Hà đến gần:

- Vậy anh hãy nói rõ chuyện này ra... Tôi tin sẽ không có gì nghiêm trọng lắm đâu.

Hiền Tâm rơi người xuống ghế ôm đầu đau khổ.

- Chỉ tại tôi nên Mai Vân mới khổ. Tôi thật hối hận khi đã làm một chuyện mà lòng không yên. Tôi đã tự hành hạ bản thân mình để mong xóa đi sự ngu xuẩn của mình.

- Nhưng anh đã làm gì?

- Tôi tìm gặp Mai Vân van xin nàng hãy nghĩ lại bản thân mình, đừng hy sinh một cách mù quáng mà chôn vùi cả tuổi đời hoa mng. Cho dù Mai Vân có cố gắng đến đâu cũng không đánh ngã được định kiến của mẹ Lập Trung...

Tôi không ngờ Mai Vân biết rõ điều đó hơn tôi. Vậy mà nàng vẫn không thay lòng. Nàng còn nói:

- Em yêu Lập Trung hơn chính bản thân em. Em có hy sinh tất cả để Lập Trung vui vẻ và sung sướng là em mãn nguyện lắm rồi. Cho dù anh có nói gì đi nữa hoặc đánh đổ cái gì đó để bức em rời xa Lập Trung thì chỉ là việc mò trắng đáy nước... Lòng em luôn nhớ về Lập Trung... Em có chết đi vẫn mang theo tình yêu này.

- Nhưng em sẽ đau khổ, khổ cùng vì sự bạc đãi của mẹ Lập Trung.

- Vì Lập Trung... em chịu đựng được tất cả. Nhưng vì sao anh quên lời đã hứa, chẳng phải anh đã tìm về với Thúy Hương.

- Anh chẳng yên tâm khi nhìn em trong cuc sống đọa đày.

Mai Vân lắc đầu:

- Đừng nói thế Hiền Tâm... chỉ có cuc sống của anh mới đọa đày tâm trí em. Anh làm em xấu hổ khi nhìn lại Thúy Hương. Anh làm em ray rứt khi biết anh vì yêu em mà chối từ cả tương lai của mình.

Hiền Tâm, đừng mang áo tưởng của tình yêu... cho dù Lập Trung có từ chối em, thì em cũng không thể yêu anh. Em càng không thể sống với người chồng không có tình yêu. Nếu anh yêu em, quý em thì hãy dành tất cả cho Thúy Hương... cô ấy đã vì anh mà long đong quá rồi...

Anh thật sự hiểu rằng mình hoàn toàn mất hẳn Mai Vân.. thế là anh đau khổ lẫn xấu hổ, anh định trốn chạy Mai Vân, nhưng nàng đã giữ anh lại và nói rằng:

- Mong rằng anh không giận những gì em đã nói. Hãy hứa với em anh đừng quay lại đây khi chưa dứt khoát được lòng mình. Và hãy hứa sẽ vững vàng trên con đường sự nghiệp.

Anh đã nắm tay Mai Vân hứa với nàng điều đó. Anh thấy mình yếu đuối và nhỏ bé trước Mai Vân. Những chuyện anh làm thật nông cạn và ngu khờ... Ánh mắt Mai Vân dành cho anh sáng ngời trong suốt, tấm lòng nàng thanh khiết cao vời... Anh không dẫn được sự mến phục thương yêu nên mới ôm Mai Vân... không ngờ, lại gây cho Mai Vân sự ly tan buồn bã...

Diễm Hà thở dài nhìn Thúy Hương như thăm trách.

"Xem ra quý vị không tự chủ được lòng trước chuyện đã xảy ra, nên đã vi kết án... Đây... Sự thật đã rõ ràng rồi..."

- Mọi người đã cho Mai Vân ngã lòng vì sự thuyết phục của anh. Vậy tại sao anh đã hứa với Mai Vân mà không giữ lời... anh để thân mình ra nông nổi, thử hỏi có xứng đáng làm bạn với Mai Vân không.

- Thật ra anh chẳng muốn thế này. Chỉ vì buồn quá nên định mượn rượu giải sầu rồi ngủ đi một giấc. Nhưng càng uống càng buồn...

- Bây giờ anh hãy chuẩn bị tinh thần để cùng em và Thúy Hương đi tìm Mai Vân. Nhưng trước đó, hãy đến nhà Lập Trung để làm sáng tỏ vấn đề này. Anh có đủ dũng khí để giáp mặt với Lập Trung không?

- Tại sao không... Mai Vân đã vì anh mà chịu tiếng oan. Thì bằng mọi cách anh phải giúp Mai Vân giải tỏa. Cho dù Lập Trung có đối xử với anh thế nào anh cũng cam chịu, miễn sao Lập Trung hiểu rõ được lòng Mai Vân.

Diễm Hà và Thúy Hương nhìn nhau gật đầu. Họ đến nhà Lập Trung thì đã quá trưa. Lập Trung tiếp 3 người mà lòng không vui chút nào, nhưng cố kềm giữ để đừng lớn tiếng nặng lời với Hiền Tâm.

Nhưng vừa nghe Hiền Tâm đề cập đến chuyện Mai Vân, máu nóng sôi lên Lập Trung trợn mắt nói to:

- Cậu còn dám đến trước mặt tôi nói điều đó sao? Tôi không nghe và muốn cậu rời khỏi đây ngay.

Hiền Tâm lắc đầu nhẹ giọng:

- Lập Trung, cậu hãy nghe mình nói vài lời có được không... cho mình cơ hi đi.

Lập Trung nhếch môi:

- Mình đã cho cậu rất nhiều cơ hi. Chính vì thế mà những gì của mình, cậu đều chiếm lấy. Vậy bây giờ cậu còn muốn xin cơ hi gì nữa. Đừng mong. Chẳng có cơ hi nào dành cho cậu nữa đâu. Hãy đi đi.

- Tớ biết mình đã làm những chuyện không phải đối với cậu, nên tớ xin cậu hãy bỏ qua cho...

- Hừ, mày tranh đoạt người yêu của tao mà còn cầu xin tao bỏ qua... Thì đó tao đã bỏ qua một lần rồi. Còn lần này... tao cũng có nói gì mày đâu. Thì mày tốt phước tốt phần, được nhiều cô gái xinh đẹp đeo đuổi thì cứ việc hưởng... chuyện Mai Vân bỏ tao theo mày là duyên phần... Đừng khơi lại chuyện đó ở nhà tao. Tao thật đã quên rồi con người bi bạc đó.

Hiền Tâm mím môi:

- Vậy cậu đâu có yêu Mai Vân.

- Đúng, trước thì yêu chứ giờ thì hết rồi. Lòng tao không bao giờ tưởng nhớ đến con người phản bội đó.

- Cậu nói yêu... vậy tại sao không tin tưởng vào tình yêu của mình. Cậu chẳng biết về Mai Vân một tí nào, thì sao gọi là yêu.

Lập Trung trợn mắt tức giận đến không nói được. Diễm Hà và Thúy Hương lo sợ sự căng thẳng quá sẽ đưa đến ẩu đả... nhưng vừa muốn mở lời can ngăn thì Hiền Tâm đã cười nói:

- Uống công cho Mai Vân quá tin tưởng vào tình yêu của cậu để mang khổ vào thân. Mai Vân từ chối tất cả để mong có được cậu. Vậy mà cậu nóng nảy mù quáng, nghi ngờ để rồi ruồng bỏ nàng vì một chuyện chưa rõ thực hư.

Cậu có biết vì tưởng đôi mắt cậu suốt đời tật nguyên mà Mai Vân hy sinh cả quãng đời tươi đẹp để chăm sóc cho cậu. Nhưng mẹ cậu vì chữ môn đăng, vì địa vị giàu sang mà không chấp nhận Mai Vân... bà cương quyết bắt buộc nàng phải lập tức rời bỏ cậu ngay.. Nhưng vì tình yêu và lời hứa Mai Vân cắn răng nén nhục để mong giúp cậu tìm được niềm vui lẽ sống cho đời mình... Mai Vân đang tìm phương cách để cậu không mặc cảm vào sự mù lòa của mình mà vươn lên bằng chính nghị lực bản thân mình.

Vậy mà cậu nỡ dối gạt, bình tâm nhìn sự đau khổ của người ta. Cậu còn nặng lời khi chưa rõ chuyện gì đã xảy ra. Cậu nóng vì ích kỷ không hỏi trước sau làm cho niềm an ủi và sự tự tin của Mai Vân tan vỡ...

Phải, tôi yêu Mai Vân, nhưng không bao giờ được nàng đáp lại. Trái tim nàng chỉ có một bóng hình cậu ngự trị... Tôi xúc động trước tấm lòng của nàng, thêm vào đó tình nàng đối với bạn cao thâm vời vợi... tôi không kèm giữ được mình đã ôm nàng... nhưng đó chẳng phải là tình yêu... mà đó chính là lòng hối hận đã được thông hiểu...

Lập Trung, cậu hãy tin lời mình nói. Mai Vân là cô gái dung hạnh vẹn toàn. Cậu đừng vì chút nghi ngờ mà buông trôi hạnh phúc của mình... Tớ chỉ có bao nhiêu lời đó nói với cậu... còn tin hay không tùy cậu. Xin chào.

Hiền Tâm bỏ đi mà mọi người không ai nói được lời ngăn cản. Diễm Hà và Thúy Hương chăm chú vào thái độ của Lập Trung để dò xem lòng anh nghĩ gì.

Quả thật, Lập Trung đang chao đảo bàng hoàng vì những lời của Hiền Tâm... Mai Vân vô ti thật sao? Vậy khi mình nói sao Mai Vân chẳng biện bạch lại bỏ đi... điều đó làm anh nghi ngờ và tin chắc những gì mình thấy là đúng... Hiền Tâm trách mình đã không tin vào Mai Vân...

- Diễm Hà, những lời Hiền Tâm nói... có đúng không?

- Anh vẫn nghi ngờ.

-...

- Vậy thì tùy anh. Dù sao chúng tôi cũng minh chứng được tấm lòng của Mai Vân đối với anh. Anh có tìm lại được Mai Vân, cũng chưa chắc đã nói lại được cục tình.

- Tại sao chứ?

- Mai Vân đã chọn con đường ra đi tức là đã cương quyết để anh tròn đạo hiếu. Chẳng điều gì làm thay đổi được lòng Mai Vân đâu. Tôi hy vọng giờ đây anh đã có cục sống của bản thân mình thì nên trân trọng giữ lấy... đó cũng là sự trả ơn đối với Mai Vân. Dù nó ở nơi nào khi hiểu được cũng muộn muộn lắm rồi. Thôi xin phép anh tôi về.

Diễm Hà bước ra ngoài sân. Thúy Hương đến bên Lập Trung nhỏ nhẹ:

- Lập Trung, nếu anh còn yêu Mai Vân thì nên đi tìm nàng về... em tin tình yêu của anh sẽ cảm hóa được lòng Mai Vân... cô ấy rất yêu anh... Thôi em về đây.

Thúy Hương cùng Diễm Hà trở vào thành phố. Lập Trung đứng nhìn theo ngơ ngẩn.

Đất rộng bao la biết nàng đến đâu mà tìm. Nhưng Mai Vân ơi, cho dù trời cao với bốn phương tám hướng, thâm cùng ngõ hẻm... anh cũng quyết tìm cho được em về tạ lỗi...

Cả ngày hôm đó Lập Trung bản thân đã dưng không ăn không uống... mà chẳng nghĩ ra được Mai Vân đi về đâu. Nơi duy nhất để đến chỉ có nhà Diễm Hà, mà Mai Vân cũng không về.

Lập Trung ngồi bên cửa sổ nhìn ra sân cỏ, từng kỷ niệm hiện về trong tâm trí... Lập Trung nghe nổi nhớ

thương da diết không ngừng.

"Mai Vân ơi... Mai Vân... em ở đâu, có biết lòng anh đau đớn khôn lường... Anh chẳng biết mình đã làm gì khiến em buồn khổ mà mang thân lưu lạc... Con người anh chẳng đáng sống trên đời... Anh thật có lỗi với em, hãy tha thứ cho anh... anh sẽ đi tìm em...hãy chờ đợi và cho anh niềm tin... anh mong được quý dưới chân em mà hối lỗi..."

° ° °

Trong khi Lập Trung thổn thức với nỗi nhớ niềm thương, thì Mai Vân cũng canh trường than thở. Ngày thì gượng vui để che mắt mọi người, nhưng đêm xuống là cả trời sầu giăng lối.

Mai Vân nào quên được chuyện tình của mình. Cảnh vật nơi đây càng làm cho lòng nàng ray rứt khôn vơi.

Bao đêm dài trăn trở bởi vì ai mà suốt lệ khơi nguồn cho giá băng lạnh buốt tâm hồn.

Người ở đâu, tình ở đâu để hình hài lẻ bóng cho lòng sầu chất ngất giữa đau thương.

Canh trường vắng lặng tiếng côn trùng trỗi giọng bi ai như cảm thân em đau xót lạc loài.

Nhìn đèn khuya soi bóng, mưa rơi nhẹ bên thềm, gió vô tình thổi lạnh, hòa nỗi lạnh của hồn em giá buốt.

Lập Trung ơi, tình anh em vẫn nhớ, nỗi oan khó giải bày, phận mỏng đành cam chịu, em nào dám trách ai.

Nghĩ thân mình bạc phước cô lẻ giữa chợ đời, biết tìm đâu hơi ấm để lòng bớt đơn côi.

Thôi duyên mình ngắn ngủi, chẳng trọn nợ ba sinh, khối tình đành chôn kín.

Mai Vân âm thầm gạt lệ trú ngụ nơi ở của Hưng Thạnh 2 đêm thì cáo biệt.

- Hưng Thạnh, em sẽ không bao giờ quên thời gian ngắn ngủi sống ở nơi này.

- Mai Vân... em thật sự đã quên rồi nỗi buồn của mình.

- Đời còn dài, mình còn nhiều việc phải làm, đâu thể ôm mãi niềm đau để hoang phí thời gian. Cùng như anh chăm sóc các loại hoa, mong cho nó tươi tốt để trở những nụ hoa xinh. Hoa nở rồi sẽ tàn, đời người cũng chẳng dài lâu thì phải biết trân trọng giữ gìn và sống sao cho xứng đáng...

Hưng Thạnh mỉm cười:

- Em có những suy nghĩ thật đáng quý. Thôi thì anh cầu mong em đạt thành sở nguyện để có ngày được gặp lại em với nụ cười tươi thắm trên môi.

Sáng ngày sau Mai Vân từ biệt ra đi thật sớm, ngoài trời còn ẩm hơi sương, vàng hồng vẫn chưa ló dạng.

Mai Vân đi không rõ bao lâu, chỉ biết rằng ánh thái dương sáng tỏ, tia nắng nóng ấm phủ lên người làm khô đi mái tóc ẩm ướt hơi sương, cho Mai Vân cảm thấy người gay gay khó chịu.

Nàng đứng từ xa nhìn cánh cổng nhà Lập Trung khép chặt mà đôi mắt mờ lệ...

"Thôi từ giã nơi đã cho tôi tình yêu... mong ai đó vui vẻ với tháng ngày tới. Còn tôi... xin trở về với kiếp sống cô đơn, chôn đời bất hạnh theo thời gian trầm lặng. Cả đời này xin làm người hướng thiện, giúp phần nào xoa dịu niềm đau của đời... Lập Trung... Lập Trung ơi.. muôn đời em chẳng quên anh".

Mai Vân ra đi như cánh chim sương gió. Cuộc đời nàng nỗi buồn nhiều hơn niềm vui. Đã cô độc trong cuộc sống, giờ cô đơn trong tâm hồn.

Mây ơi mây hơi mây bay về đâu.

Cho ta gởi chút nỗi buồn đi xa.

Sự ra đi không trở về nhà Diễm Hà của Mai Vân làm mọi người lo sợ. Thúy Hương nóng ruột trách phiền Diễm Hà:

- Sao Hà bảo Mai Vân sẽ về đây. Mà nay thì đã hơn một tuần rồi có thấy tăm dạng gì đâu. Vậy thì Mai Vân đi đâu chứ?

Diễm Hà nhăn mặt:

- Hương trách Hà như thế cũng không phải. Hà đâu nghĩ Mai Vân đã chọn cho mình nơi ở khác. Nhưng Hà chắc chắn ngoài Hà ra, Mai Vân chẳng có ai thân thục để tá túc. Hà không lo cho Vân hơn Hương à.

Hoàng Nghĩa đỡ lời 2 người:

- Bây giờ không phải là lúc chúng ta trách hờn nhau. Hãy nghĩ cách để tìm xem Mai Vân ở nơi nào. Chớ không thể để Mai Vân trôi dạt, bơ vơ ngoài đời.

- Biết nó đi đâu mà tìm chứ.

- Hãy cố nghĩ đi Diễm Hà, chắc em để quên nơi nào là điểm quen biết có thể đến đấy.

- Em thật không nghĩ ra được nơi nào... à... tại sao mình chẳng nghe Lập Trung đng tính gì chứ.

- Có lẽ Lập Trung cũng đang cố tâm để tìm Mai Vân nên không có thời gian mà ghé đến chỗ chúng mình.

- Em không tin...

Vừa lúc Lập Trung bước vào:

- Điều gì khiến Diễm Hà không tin lời Hoàng Nghĩa nói vậy.

Hoàng Nghĩa mỉm cười đứng lên:

- Kia Lập Trung... vào đây. Cậu đến có tin gì không?

Lập Trung lắc đầu:

- Mình định hỏi các bạn đấy.

Thúy Hương ngạc nhiên:

- Vậy hơn tuần qua... anh làm những gì?

- Ờ... ờ thì nằm nhà suy nghĩ để thăm thía nỗi đau mà mình đã gây cho người khác. Sau đó, mình lục tìm khắp trong thành phố... nhưng đâu biết Mai Vân ở đâu mà tìm. Mình chợt nhớ chắc Hà biết một điểm nào đó mà Mai Vân có thể đến, nên mình đến đây.

- Vậy anh không nghĩ... Mai Vân về đây sao.

Lập Trung lắc đầu:

- Mình nghĩ Mai Vân sẽ không bao giờ trở lại nhà Diễm Hà, vì Mai Vân không muốn mọi người buồn.

Diễm Hà hất mặt:

- Tôi không biết tại sao anh ngu... đại khờ đến nỗi mờ cả lý trí, chẳng biết thực hư lẽ nào. Bây giờ nó đã bỏ đi, đến cái nhà của tôi nó cũng không thèm ghé... thử hỏi đất rng mệnh mệnh, đường phố chẳng chịt biết nó ở đâu mà tìm chứ.

- Tôi không tin mình sẽ mất Mai Vân vĩnh viễn. Bất cứ giá nào tôi cũng quyết tìm cho ra Mai Vân. Khi đó cho dù nàng có vương vào cảnh ng nào, tôi cũng chấp nhận miễn sao được có nàng bên cạnh.

- Con người ta thật lạ lùng. Khi mình có thì chẳng biết giữ gìn, yêu quý và trân trọng. _ến khi mất đi mới hối tiếc thì đã muộn màng. Biết thời gian có buông tha cho những ai mang niềm tuyệt vọng không.

- Diễm Hà... cô cho... hay lo sợ Mai Vân gặp sự bất trắc ngoài xã hi...

- Tình cảnh của Mai Vân bây giờ đều làm cho mọi người nghĩ đến điều bất lợi hơn.

- Thôi được... tôi sẽ dùng hết khả năng của mình để truy tìm cho được Mai Vân.

Lập Trung quày quả bỏ đi, mọi người nhìn theo lắc đầu thương cảm.

Hoàng Nghĩa nói:

- Chúng mình cũng phải giúp Lập Trung.

Cả nhóm gật đầu đồng ý. Diễm Hà suy nghĩ mãi vẫn không nghĩ được Mai Vân ở đâu.

Diễm Hà quên mất những gì Mai Vân đã tâm sự. Nếu nhớ, thì có lẽ mọi người chẳng phải nhọc tâm tìm kiếm.

o o o

Lập Trung đi lang thang mãi hết nơi này đến nơi khác, không hề nghĩ đến thời gian, quên cả ăn uống chỉ mong sao sớm tìm được Mai Vân.

Nhưng đêm tàn rồi lại sáng. Trăng tròn rồi lại khuyết... Lập Trung ngày một gầy guc xanh xao, vậy mà bóng dáng Mai Vân đâu chẳng thấy.

Mỗi đêm nhìn vạn vật chìm trong bóng tối âm u, Lập Trung thường thở vắn than dài.

"Cao xanh hỡi, ông nữ chia ly tình yêu của chúng con cho 2 người đôi ngã, cho trái tim thổn thức nhớ thương..."

Mai Vân hỡi... em biết biệt nơi nao, có biết chẳng lòng anh đang mòn trông ngóng, lê bước chân tìm em khắp nẻo đường. Em như bóng chim tăm cá. Em bơi biển Bắc anh tìm biển Nam. Không lẽ duyên tình đôi ta đã đứt đoạn, khiến cho anh chẳng tìm được em... Mai Vân ơi, còn nỗi đau nào hơn bằng tình đang thắm mà vì lìa tan... Anh phải làm sao đây để em hiểu rõ dạ..."

Lập Trung trở về nhà với một xác thân phờ phạc hốc hác khiến cho bà Lập Thành chạnh lòng.

- Lập Trung ơi, sao con không thương ba mẹ với, dầy ải thân mình làm chi cho ra nông nổi thế này.

Lập Trung lắc đầu:

- Con sẽ không sống được nếu chẳng tìm được Mai Vân.

- Lập Trung, con hãy giữ mình, mẹ sẽ giúp con tìm Mai Vân. Mẹ sẽ không ngăn cấm chuyện này nữa. Hãy tha lỗi cho mẹ.

Lập Trung nhìn mẹ bằng ánh mắt yêu thương kính mến:

- Mẹ... mẹ đừng nói thế mà con đã mang ti bất hiếu. Chỉ tại duyên phận con long đong lận đận, nên đường tình gặp lắm nỗi đau thương. Con sẽ gắng gượng để mẹ khỏi đau lòng, chứ con tự biết đời mình đã mất theo bước chân của Mai Vân.

- Con hãy yên tâm, mẹ sẽ dùng mọi cách để tìm Mai Vân. Mẹ không tin Mai Vân đi đâu xa khỏi thành phố này.

- Nếu thế tại sao con không tìm được nàng?

- Mai Vân đã cố tình trốn tránh thì làm sao con tìm gặp được. Nhưng mẹ tin suy nghĩ của mẹ là đúng. Vì Mai Vân rất yêu con.

Lập Trung chỉ mơ hồ nhận thấy lời bà Lập Thành nói chứ vẫn chưa rõ ý câu nói của bà. Anh buồn bã thở dài:

- Nếu Mai Vân còn yêu con, thì nàng không để con đau khổ thế này. Đôi khi con cảm thấy quá mệt mỏi trong việc tìm kiếm... Nhưng chẳng thể dừng. Chỉ chậm một chút mà xảy ra điều đáng tiếc thì ân hận cả đời.

- Vậy con nên đến khu vườn hoa của con nghĩ ngơi ít hôm rồi tiếp tục cuc tìm kiếm. Gần một năm rồi con chưa đặt chân đến nơi đó để xem vườn lan con giờ thế nào.

Lời mẹ tỏ khiến Lập Trung chạnh lòng... anh mơ ước này mình sáng mắt sẽ đưa Mai Vân đến khu vườn của mình... sau đó thốt l một câu quan trọng mà cả đời người chỉ trông chờ một lần... Vậy mà ngày nay, anh đã tìm lại ánh sáng, được dạo bước quanh vườn lan nhưng không phải 2 người như lòng thầm mơ.

Lập Trung gật đầu:

- Mẹ nhắc con mới nhớ. Con sẽ nghe lời mẹ.

o o o

Hôm sau Lập Trung đã đến khu vườn của mình. Mọi người mừng rỡ.

- Kia cậu Lập Trung... cậu đã được sáng mắt lại rồi à. Ôi phước đức ông bà quá. Chúng tôi xin chúc

mừng cậu.

Lập Trung mỉm cười vui cùng họ trong tình thân mật. Sau đó, anh cùng Hưng Thạnh đến khu vườn lan. Lập Trung mỉm cười:

- Trong thời gian qua, nhờ có anh mà khu vườn này tồn tại... Bằng không giờ đây tôi không còn được nhìn ngắm chúng đến thỏa thích thế này.

- Bạn bè với nhau không giúp cậu thì giúp ai. Tôi chỉ sợ cậu buồn là suốt thời gian qua, tôi không một lần ghé thăm cậu.

- Đó là do ý tôi mà, anh đâu cần ray rứt như thế.

- Thế trong thời gian đó, có chuyện gì xảy ra không? Cô Thúy Hương giờ thế nào?

- Đã chia tay từ dạo ấy. Nhưng mấy tháng trước đây Thúy Hương muốn chấp nối lại duyên tình với tôi... cậu nghĩ xem... tôi nói thế nào.

- Cần gì đoán... tôi biết rõ tánh cậu mà. Rồi cô ta thế nào khi nghe cậu từ chối.

- Mới đầu thì cương quyết mua chuc tình cảm mẹ tôi để ép tôi... nhưng sau đó thì thay đổi.

- Ủa... tại sao thế... cậu có nói gì không?

- Không... tôi chẳng nói gì.

- Vậy tại sao Thúy Hương thay đổi ý. Hay do mẹ cậu.

Lập trung mỉm cười, đứng trước khu vực của lan trắng có điểm, đưa tay vuốt ve cánh hoa như thể đang vuốt má người tình...

- Thúy Hương bị lời nói thuyết phục của một cô gái rất xinh đẹp... nàng đẹp như loài lan trắng...

- Sao có cô gái nào chen vào chuyện này?

- Cô ấy đến giúp mẹ tôi để chăm sóc cho tôi. Lần đầu tiên tôi bị cô ấy mắng tạt vào mặt là một đứa con bất hiếu. Cậu phải biết tôi rất nóng tính, tôi nghĩ mình sẽ không thể chấp nhận cô ta sống gần... Vậy mà sau đó tôi hoàn toàn làm theo mọi ý kiến của nàng... dần hồi trong tôi nảy sinh tình yêu với nàng khi nào mà chẳng biết. Cho đến Thúy Hương xuất hiện, tôi trong cơn nóng giận đã gây cho nàng thương tích. Trong thời gian nằm nhà chờ đợi, tôi kiểm lại lòng mình thì mới biết cuộc đời mình không thể vắng bóng nàng.

- Vậy thì hay quá... cậu đã tìm lại cho mình một tình yêu tuyệt diệu... nhưng sao tôi thấy cậu không được vui, mà thể xác xem ra tiêu tụy hơn xưa rất nhiều.

- Phải... do một sự hiểu lầm, tôi đã để nàng rời xa vòng tay của mình... Khi hiểu được... thì bóng nàng như chim bay xa, tìm kiếm khắp nơi vẫn không biết nơi trú ẩn.

- Cô ấy không có nhà cửa gì sao?

Lập Trung gật đầu. Hưng Thạnh ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ cô ấy mồ côi.

- Phải, nàng lớn lên từ cô nhi viện.

- Vậy còn bạn bè, sao cậu không đến đó tìm hoặc hỏi thăm.

- Có đến rồi, nhưng cô ấy cũng như tôi.

- Lại thật, mà chuyện này xảy ra bao lâu rồi?

- Khoảng gần tháng nay. Cậu cứ nghĩ xem, tôi làm sao yên tâm khi bóng nàng bặt.

Hưng Thạnh im lặng, tôn trọng nỗi đau của bạn. Anh cũng không có cách gì giúp được Lập Trung. Anh nhìn những bông lan tươi đẹp trên cành rồi chợt nhớ về người con gái hôm nào đã lạc bước đến đây. Anh chợt quay nhìn Lập Trung đang xuất thần vào những hoa lan... lòng liền tưởng có điều gì đó quan hệ với nhau, anh but miệng:

- Tên cô ấy là gì hở Lập Trung?

- Nàng tên Mai Vân...

Hưng Thạnh kêu lên:

- Chẳng lẽ là cô ấy.

Lập Trung ngạc nhiên:

- Cậu nói cô ấy... mà ai vậy?

Hưng Thạnh kể lại buổi chiều hôm Mai Vân đến đây tá túc hết mấy ngày. Lập Trung mừng rỡ sáng bừng đôi mắt.

- Đúng là Mai Vân rồi... ôi không ngờ nàng đã đến được nơi đây. Vậy cô ấy có nói là đi đâu không?

- Không... nhưng tôi nghĩ Mai Vân có những suy nghĩ chín chắn và tâm hồn cao thượng thì quyết không sa ngã hoặc làm điều kém tự trọng. Có khi nào cô ấy tâm sự với cậu chuyện gì không?

- Rất nhiều chuyện... nhưng tôi cũng không tìm được trong đó điều gì để biết nơi Mai Vân sẽ đến.

Hưng Thạnh suy nghĩ và đi tới đi lui.

- Cô ấy.. không bc bạch cho cậu biết mình mang tâm nguyện gì sao?

- Điều đó thì không rõ... nhưng hình như Mai Vân chỉ thích làm những việc thiện mà thôi.

- Tôi biết vì qua đôi lời tâm sự tôi thấy bản tánh Mai Vân hiền lương trung hậu, cô ấy không muốn hoang phí tuổi thanh xuân của mình một cách vô bổ. Hình như cô ấy còn muốn dang tay ôm hết nỗi đau của người khác vào mình để giúp họ có niềm tin và sự vui sống ở đời. Tôi nghĩ Mai Vân sẽ đến...

Lập Trung cũng kêu lên:

- Vậy là nàng sẽ đến nơi đã nuôi lớn mình.

- Có thể. Vì ngoài xã hội nàng chẳng có ai thân thực để đến... còn với bạn bè, cô ấy không muốn họ lây nỗi buồn với mình.

Lập Trung nắm chặt tay Hưng Thạnh:

- Cám ơn cậu đã cho mình niềm tin... ngày mai tôi trở vào thành phố để hỏi Diễm Hà... Ôi tôi sắp được cùng nàng sum họp... Mai Vân ơi, anh sẽ đến với em

o o o

Trong khi đó ở nhà bà Lập Thành cũng dò hỏi di Cầm về chuyện Mai Vân:

- Di Cầm... thời gian Mai Vân ở đây, nó có tâm sự với di điều gì không?

- Dạ nhiều lắm. Cuộc đời của cô thật đáng thương. Không có ai là thân thích. Sớm bước chân ra đời buồn nhiều hơn vui, nên thường ao ước mình có được một người để gửi gắm tình thương. Mai Vân lại có tấm lòng muốn hiến dâng cho những người bất hạnh. Tôi thường nghe Mai Vân bảo tình yêu đối với Lập Trung nếu không được vuông tròn thì nguyện một đời đem thân phục vụ xã hội... Tôi nghĩ có lẽ bây giờ cô ấy đang thực hiện tâm nguyện của mình.

Bà Lập Thành thở dài:

- Tôi không ngờ mình đã làm những chuyện vô tâm như vậy...

- Theo tôi nghĩ Mai Vân tuy sớm mồ côi lại nghèo khó nhưng tánh tình cô ấy rất đôn hậu, nét na bà đâu cần phải kén chọn, cô cũng xứng đáng làm dâu nhà mình lắm... Hơn nữa bà cũng thấy Lập Trung rất yêu Mai Vân... nhìn 2 trẻ chia ly lòng tôi cũng xót xa ngậm ngùi. Tôi mong bà nghĩ lại mà thương cho số phận Mai Vân.

- Tôi không hiểu tại sao mình lại có thành kiến đối với Mai Vân đến thế. Trong khi nó sống rất được lòng mọi người. Chỉ có mình tôi là không chịu hiểu và thông cảm. Nhưng thôi được, chỉ cần biết được nó sắp làm gì, thì tôi sẽ tìm ra nơi nó trú ngụ.

Di Cầm e dè:

- Thưa bà... bà định làm gì?

Bà Lập Thành nhìn di Cầm cười hiền dịu:

- Dì sợ tôi tìm ra Mai Vân rồi nặng lời chứ gì? Dì đừng lo tôi không làm chuyện đó đâu. Tôi chỉ muốn đem niềm vui về cho Lập Trung mà thôi.

- Bà làm thế tôi thật vui lòng.

Vừa khi đó Lập Trung về tới, sắc mặt thật tươi khiến bà Lập Thành ngạc nhiên.

- Lập Trung, sao con bảo đi vài hôm, mới có một ngày mà đã quay về.

- Con vừa được biết tin của Mai Vân...

- Ô vậy sao. Hiện giờ nó ở đâu?

- Cái hôm mà nàng bỏ chạy vô tình đã lạc đến khu vườn hoa của con. Nàng tá túc lại đó mấy ngày rồi đi và cho biết là vào thành phố để tìm việc làm.

- Con có biết nó làm gì không?

- Dạ không. Con định ngày mai vào thành phố đến nhà Diễm Hà, nhờ cô ấy đưa đến chỗ ngày xưa Mai Vân đã sống.

- Có nghĩ là con muốn nói đến...

- Viện cô nhi... mẹ có tin cô ấy trở về đó không?

Bà Lập Thành trầm ngâm thì dì Cẩm gật đầu.

- Tôi tin đó cậu... vì Mai Vân có tâm nguyện giúp những người bất hạnh quên bớt nỗi đau. Cô ấy còn muốn san sẻ tình thương của mình cho những đứa trẻ cùng chung số phận như mình.

- Dì Cẩm... dì tin chắc, dì nói thật chứ?

- Tôi không giấu cậu...

- Sao bây giờ dì mới nói?

- Vì tôi đâu có cơ hi để nói với cậu. Suốt tháng qua cậu ở ngoài đường có về nhà đâu. Chỉ mấy hôm nay thì cậu mới ở nhà... nhưng cũng không có mún đâu... vì cô ấy còn yêu cậu lắm mà.

Bà Lập Thành cười ôm vai Lập Trung:

- Ngày mai mẹ con mình cùng đi. Mẹ có nhiều chuyện để nói với Mai Vân lắm. Mẹ mong nó nghĩ đến sự khó nhọc lặn lội của mẹ mà đồng ý trở về bên con.

Lập Trung hiểu mẹ giờ đây đã hoàn toàn thay đổi... nên lòng thật vui sướng rơn rã. Anh hình dung ra cảnh mẹ và Mai Vân ôm nhau mà muốn hét to:

"Tôi là người hạnh phúc nhất...".

° ° °

Lập Trung và bà Lập Thành ghé nhà Diễm Hà thì rất ngạc nhiên khi thấy Hoàng Nghĩa, Diễm Hà, Thúy Hương đang im lặng nhìn nhau. Lập Trung vì hỏi:

- Kia Diễm Hà, có chuyện gì vậy?

- Ô anh Lập Trung... bọn tôi đang định tìm anh để báo tin. Nhưng bất ngờ có chuyện nên chưa kịp đi thì anh đã đến... thật may mắn vô cùng.

- Chuyện gì đó Diễm Hà?

Diễm Hà liếc mắt nhìn Thúy Hương rồi khẽ nói:

- Hiền Tâm vừa gửi cho chúng tôi lá thư từ giả. Anh ấy đi nước ngoài để tu nghiệp. Chúng tôi đang chờ đến giờ để đi tiễn anh ấy. Vậy anh có đi cùng chúng tôi không?

Lập Trung gật đầu:

- Dù sao cũng là bạn của nhau. Biết mà không đi tiễn thì chẳng phải chút nào. Vậy mấy giờ máy bay cất cánh?

- 2 giờ chiều.

- Cũng gần giờ rồi, sẵn xe nhà chúng mình đi chung luôn thể.

- Khi tiễn Hiền Tâm xong chúng tôi sẽ đưa anh đến gặp Mai Vân.

- Ồ... Diễm Hà, cô đã tìm được nơi ở của Mai Vân rồi à?

- Phải. Chỉ do tôi không ngờ, nên mới phí thời gian tìm kiếm như vậy. Mới hôm qua thôi tôi nghĩ ra nên định hôm nay đến đó thì gặp chuyện Hiền Tâm.

- Có phải Mai Vân trở về cô nhi viện tá túc không?

- Anh cũng nghĩ ra được điều này à?

- Tôi không hay vậy đâu. Do di Cẩm nói lại ý nguyện của Mai Vân cho tôi biết, nên tôi mới nghĩ thế. Còn ở cô nhi viện nào thì phải nhờ vào Diễm Hà.

- Nếu tôi không cùng Mai Vân xuất thân từ nơi đó, thì quả thật chẳng biết ở đâu mà tìm.

- Gần đây không Diễm Hà?

- Trên Thủ Đức. Tôi rất hy vọng mình không đoán sai. Bây giờ chúng ta đi tiễn Hiền Tâm là vừa rồi.

Mọi người cùng ra xe. Lập Trung lái mà đầu óc tưởng tượng đến lúc gặp lại Mai Vân mà cảm thấy lòng thoi thoi nhẹ nhàng. Anh chợt nghe Diễm Hà hỏi:

- Thúy Hương... không có cách gì cứu vãn chuyện này được sao?

Thúy Hương mỉm cười lắc đầu mà đôi mắt thật buồn:

- Hương nghĩ có gượng ép nhau cũng không được gì. Thôi thì Hiền Tâm đi xa là điều tốt đẹp. Hương mong rằng thời gian sẽ giúp mình quên hết mọi chuyện.

Những tiếng thở dài nối theo lời Thúy Hương như nổi nhức buốt của con tim nàng....

Mọi người vào đến sân bay thì gặp Hiền Tâm đang ngồi ở ghế chờ đợi, điều thuốc cháy sáng trên môi. Trông anh ấy cô đơn trầm lặng quá... Thúy Hương nghe thấy nổi buồn mình dâng cao.

Lập Trung bắt thật chặt tay Hiền Tâm:

- Tại sao phải giải quyết vấn đề bằng chuyển ra đi thế này chứ Hiền Tâm?

- Không có gì đâu Lập Trung. Mình đi khoảng 3 tháng sẽ quay về. Chỉ mong cậu sớm tìm lại hạnh phúc.

- Cậu không nghĩ đến Thúy Hương sao?

Hiền Tâm đưa mắt nhìn Thúy Hương rồi bước đến bên cạnh.

- Thúy Hương... em không hờn trách anh chứ?

Thúy Hương chớp mắt cố ngăn giọt lệ mỉm cười:

- Không... anh hãy yên tâm mà đi. Em chỉ cầu mong anh được mạnh khỏe trong tháng ngày xa xứ.

Hiền Tâm nắm đôi tay bé nhỏ của Thúy Hương.

- Anh sẽ quay về.. mong rằng khi đó anh được em đón đợi tại nơi này.

Đôi mắt Thúy Hương bừng sáng và đôi giọt lệ long lanh lăn dài xuống má. Nàng ngả đầu vào ngực Hiền Tâm thì thầm:

- Vâng em sẽ chờ, sẽ đón anh về.

Sau đó mọi người tiếp đến chúc Hiền Tâm lên đường bình an.

Khi quay về. Diễm Hà đề nghị.

- Bây giờ theo Hà nghĩ đến tìm Mai Vân không cần đông người như thế này đâu. Bác gái với Thúy Hương nên nghỉ lại nơi đây, để cháu với Lập Trung và Hoàng Nghĩa đi được rồi.

Bà Lập Thành suy nghĩ rồi gật đầu.

- Thôi được. Lập Trung con hãy cố gắng thuyết phục cho được Mai Vân đồng ý quay về nhé con.

- Dạ... mẹ yên lòng. Con tin mình sẽ làm cho Mai Vân hiểu mà cảm thông nỗi lòng của con.

Bà Lập Thành đưa tay tháo chiếc vòng gia bảo đang đeo đưa cho Lập Trung.

- Nếu Mai Vân không tin sự thành tâm của con, hay lo sợ sự phản đối của mẹ, thì con trao vật này cho Mai Vân bảo rằng: coi như vật mẹ trao để làm vật đính hôn cho 2 con.

Lập Trung cảm động. Chẳng không ngờ mẹ mình yêu quý Mai Vân như vậy.

o o o

Mai Vân ngồi giữa, chung quanh là những em bé đủ hạng tuổi. Đôi mắt nàng long lanh rực sáng, nét mặt hiền dịu đôn hậu, môi điểm nụ cười thân ái. Lời nói ngọt ngào đầm thắm... Mai Vân tạo nên sức hút cho bao đôi mắt ngây thơ trẻ dại dán chặt vào khuôn mặt ngọc với sự kính phục lẫn say mê.

Mai Vân trở lại viện cô nhi này đã gần một tháng. Tuy lòng dặn lòng hãy quên bỏ tất cả những gì đã trôi qua. Nhưng nàng vẫn không làm được... cứ sau mỗi buổi chiều khi nắng vàng nhạt màu, nàng trở về gian phòng đơn lạnh lẽo thì nỗi niềm xưa dấy động cho trái tim rỉ máu, cho vết thương lòng nhói đau. Đâu ai để tâm sự, Mai Vân cứ ôm ấp mãi trong lòng khiến mặt hoa ngày càng héo rũ... nàng không làm sao quên được tình yêu đã vỡ cánh, người mình yêu hững hờ quay bước...

Trong từng đêm gối chiếc lạnh lùng, Mai Vân thường ngồi bên khung cửa sổ nhìn ra không gian, lòng mơ thấy Lập Trung cùng mình sống đôi dạo bước mỗi đ trăng tròn... có đôi khi tay trong tay đứng lặng trên đồi nhìn những ánh sao lấp lánh trên bầu trời huyền ảo...

Nhưng mơ để rồi đau khổ, nỗi buồn ngày cứ chồng chất lên. Nàng tìm đến với bao tuổi thơ hồn nhiên trong trắng để xóa dần niềm đau... nàng thường tự nhủ:

"Hãy đừng vưng để làm tốt tâm nguyện của mình, đó mới chính là cuộc sống của đời... Tình không duyên không nợ thì phải rã tan. Có cố chấp hoài vọng cũng chỉ thêm đau lòng..."

Mai Vân sống thảnh thơi một mình. Ngày cùng bọn trẻ học tập nô đùa ca hát. Đêm một mình với gối lẻ tương tư... nhưng không một ai biết nỗi lòng cô gái trẻ, đáng muốn quên đi tuổi xuân để dâng mình cho xã hội...

Một tháng... một tháng bình lặng êm đềm trôi qua. Nhưng lòng nàng như mặt biển... lặng lẽ lúc đó, mà chẳng biết lúc nào dậy sóng... Tâm tình Mai Vân càng trầm mặc ưu hoài hơn.

Lập Trung đến đúng vào lúc tâm hồn Mai Vân sắp quên hết chuyện đời. Họ lặng lẽ đứng nhìn Mai Vân đang cùng bọn trẻ vui chơi.

Mai Vân bối rối khi nhìn thấy Lập Trung. Nỗi nhớ niềm thương dâng cao réo gọi:

"Mai Vân... chàng đã đến rồi... Hãy đến với chàng đi. Lòng mi đang nhớ thương chàng với vợi. Hãy đến với chàng đi....Mai Vân ơi..."

Mai Vân chớp mắt bước lên vài bước rồi dừng lại. Nàng chợt nhớ ngày nào:

"Tôi đã nhìn tất cả... đúng là hạng 2 lòng... cô tưởng tôi mù suốt đời nên tìm duyên mới..."

Mai Vân nhắm mắt lắc nhẹ đầu, rồi nói:

- Rất vui mừng được đón tiếp các bạn tại đây. Chúng ta hãy đến băng đá ngồi nói chuyện đi.

Mai Vân quay bước, Diễm Hà bước lên ngang vai Mai Vân dịu dàng trách nhẹ:

- Mai Vân... sao... bỏ đi mà chẳng nói với Hà lời nào... Thật bạn vô tình quá.

Mai Vân nhìn Diễm Hà mỉm cười:

- Vẫn không muốn Hà ngăn cản và buồn lây với chuyện của mình.

- Vậy đâu thể gọi là bạn thân của nhau. Mai Vân, Hà đã rõ mọi chuyện. Nhưng giờ đây bạn đừng buồn, Lập Trung đã biết mình hồ đồ trách lầm. Nên suốt tháng qua anh ấy đã đi tìm Mai Vân khắp chốn... anh ấy muốn được xin lỗi Vân và mong nối lại tình yêu xưa.

Mai Vân nhẹ nhàng ngồi xuống băng đá. Hoàng Nghĩa đến bên cạnh Mai Vân vỗ về:

- Mai Vân. Tất cả mọi người đều trông đợi Mai Vân quay về. Mọi người đều yêu mến và nhớ thương em. Hãy quay về đừng để mọi người thất vọng nhé Mai Vân.

Mai Vân cũng im lặng. Lập Trung chợt nghe lòng tê tái. Anh chần chừ ngừng bước, nhưng Diễm Hà đã đẩy anh.

- Hãy đến với Mai Vân đi Lập Trung. Mạnh dạn lên.

Hoàng Nghĩa và Diễm Hà rút đi, để lại Mai Vân và Lập Trung đối diện nhau.

Mai Vân nhìn phớt qua Lập Trung và cúi đầu bồi bồi. Quả thật anh ấy ốm đi nhiều quá.

- Mai Vân... em có khỏe không?

Mai Vân ngẩng đầu nhìn Lập Trung xao xuyến.

- Cám ơn anh Vân rất khỏe. Còn anh trông... không được vui thì phải...

- Đúng. Anh làm sao vui khi không còn có em bên cạnh. Mai Vân, anh thật hồ đồ khi trách lầm em. Hãy tha thứ cho anh nhé Mai Vân.

- Được anh hiểu thì em mãi nguyện lắng rồi. Em không còn giận anh... suốt đời chẳng thể giận anh.

- Vậy thì hãy quay về đi Mai Vân. Anh rất cần có em. Cuộc sống của anh chẳng thể thiếu vắng em.

Nhưng Mai Vân lắc đầu:

- Không được đâu Lập Trung.

- Tại sao thế Mai Vân? Em chẳng còn yêu anh?

- Với em không ai có thể thay thế được anh trong trái tim này. Nhưng em chẳng dám mơ cao quá. Anh là chiếc bình ngọc quý giá... thì loại hoa hèn cỏ dại như em đâu thể cắm vào...

Lập Trung nắm chặt đôi tay Mai Vân lắc đầu:

- Với anh cũng vậy. Chẳng có gì đánh đổi được tình yêu anh dành cho em. Em tự hạ thấp bản thân mình chừng nào, anh càng quý trọng và yêu thương em hơn. Mai Vân đừng giết anh bằng cách này. Anh không thể nào mất em được Mai Vân ơi.

Lập Trung ôm xiết Mai Vân vào lòng, khiến đôi mắt nàng lệ sầu dâng đọng. Nàng úp mặt vào ngực Lập Trung thổn thức.

- Nhưng không được đâu Lập Trung ơi. Anh chẳng thể vượt quyền cha mẹ để sống với em. Em không muốn nhìn thấy anh đi vào con đường bất hiếu. Hãy cố quên em để đáp đền ơn sinh thành dưỡng dục. Được như thế là anh đã yêu quý em lắm rồi.

Lập Trung vùi mặt mình trong mái tóc đen tuyền của Mai Vân mà nghe lòng dâng ngập nỗi yêu thương.

- Ôi Mai Vân ơi. Em chỉ biết nghĩ đến niềm vui và hạnh phúc cho người khác. Còn thân em, sao không đón nhận sự may mắn đến với mình. Mai Vân... tại sao em không nghĩ đến tình yêu của chúng ta chứ. Em có thể yên vui thụ hưởng cuộc đời khi mà phải sống âm thầm bên những trẻ thơ vô ti và bất hạnh này không?

Đẩy Mai Vân ra xa nhưng vẫn giữ chặt bờ vai nàng, Lập Trung tha thiết.

- Hãy nói cho anh biết, em có còn yêu anh nữa không. Chỉ cần một lời này của em thôi... Hãy nói đi Mai Vân.

Mai Vân nhìn vào đôi mắt rực sáng niềm yêu thương của Lập Trung mà thấy lòng mình mềm yếu đi. Ôi... biết nói làm sao để Lập Trung hiểu đây.

- Mai Vân... có phải em lo sợ sự ngăn cấm của mẹ anh... hay em oán hận mẹ anh đã lắng nhọc lòng tự trọng của em.

- Lập Trung.. anh đừng nói thế. Mẹ vì thương yêu anh, lo cho tương lai của anh nên mới làm thế. Yêu anh, em cũng phải kính trọng mẹ anh. Em nào dám oán hận. Nhưng người đã không vui, thì ta cũng đừng để người phiền lòng. Cha mẹ anh tuổi đã cao, thời gian báo đáp công ơn chẳng còn dài, anh đừng vì bản thân mà lãng phí thời gian quý báu của mình... Em cam chịu số phận bất hạnh.

- Mai Vân... em vẫn còn tin những gì anh nói chứ.

- Vâng... em lúc nào cũng tin anh.

- Vậy anh nói: mẹ anh đang mong mỗi được nhìn lại em trong vòng tay của anh. Em nghĩ thế nào?

Mai Vân mở to mắt ngọc:

- Lập Trung... anh không nói gạt em chứ?

Kéo Mai Vân sát vào lòng.

- Không bao giờ. Còn em muốn có bằng chứng anh sẽ cho em thấy.

Mai Vân thật lòng không dễ tin vào chuyện này. Bà Lập Thành đã ba phen bốn lượt dùng đủ mọi lời nói để bực nạng phải hứa là sẽ rời xa Lập Trung mãi mãi. Chính thái độ chiều chuộng ngọt ngào đối với nạng trước mặt Lập Trung để rồi sau đó lật ngược lại đã làm nạng mất niềm tin, nên bây giờ dù rất muốn tin lời Lập Trung nói, nhưng Mai Vân vẫn không sao thốt ra được câu gì.

Lập Trung hiểu cái nhìn của Mai Vân... anh mỉm cười... cho tay vào túi lấy ra một vật.

- Em có nhìn ra vật này của ai không?

Mai Vân đưa tay cầm lấy vật đó mà mắt vẫn còn nhìn Lập Trung. Nạng but miệng kêu lên:

- Ồ... chiếc vòng gia bảo của bà... của mẹ anh.

- Phải... mẹ nghĩ em sẽ vịn vào lý do mẹ phản đối em ngày nào mà chẳng chịu về với anh, nên mẹ trao vật này cho anh để làm vật đính hôn với em. Em nghĩ thế nào hở Mai Vân?

- Lập Trung... em không xứng đáng với lòng yêu thương của mẹ anh đâu.

Lập Trung đeo chiếc vòng vào tay Mai Vân mỉm cười:

- Em xứng đáng hơn nhiều Mai Vân ạ.

Mai Vân chớp đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn vào mắt Lập Trung, môi thì thào.

- Lập Trung...

Lập Trung sung sướng ôm chặt Mai Vân, đặt nộ hôn tình tứ vào đôi má đang ửng hồng của nạng.

- Hãy nói là yêu anh đi Mai Vân. Anh rất muốn được nghe lời em nói.

E ấp then thùng, Mai Vân thì thầm:

- Lập Trung... em yêu anh...

Giọng Lập Trung êm ái:

- Từ lâu anh muốn đưa em đến thế giới riêng của anh. Anh muốn được cầu hôn em ở nơi đó... nơi mà có muôn vì hoa chào đón... nhưng anh không ngờ bước chân em đã dạo qua...

- Ồ Lập Trung... khu rừng hoa đó là của anh à?

- Phải...

- Khi nhìn thấy vườn hồng nhưng trước ngôi nhà trồng lan... em cảm tưởng nó thật gần gũi. Sau đó đứng trước loài lan điểm... em nhớ đến sở thích của anh.. em không ngờ.

- Mai Vân... rồi anh sẽ đưa em đến đó... đến với thế giới của đôi ta.

Mai Vân mỉm cười dựa đầu vào ngực Lập Trung mơ màng... nạng đang cùng anh dạo bước giữa muôn hoa.